

บทนำ

ปะทะคารม

“วันอะไรเนี่ย”

เจ้าของรถมินิคูเปอร์รับกับตัวเอง หญิงสาวกำลังเดินทางกลับบ้าน รถคู่ใจก็ดันเกเรขึ้นมาเรื่อยๆ แต่วันนี้ไม่ใช่วันที่เหมาะสมกับการเกเร ท้องฟ้าครึ้ม ฝนทำท่าจะตก แล้วยังจะลมที่พัดแรงเพิ่มมาด้วย

“วันชวายนะสิ”

ฟองฟ้าเปิดประตูลงมาจากรถ หญิงสาวรีบเกาะขอบประตูของ รถยนต์เอาไว้ ลมแรงมาก ร่างบอบบางของเธอแทบปลิวไปกับสายลม

“ไม่ไหวหรอกแบบนี้ โทรศัพท์หาคุณพ่อหรือพี่วอนดีกว่า”

เธอพูดกับตัวเอง เมื่อมีปัญหา ฟองฟ้าก็คิดถึงบิดากับพี่ชาย ขึ้นมา เธอเป็นลูกคนเล็กของบ้าน ทั้งบิดา พี่ชายและพี่สาว ต่างรักและเอาใจเธอ จะบอกว่าเธอเป็นคุณหนู ทั้งสำอองและสำรวยก็คงไม่ผิดนัก มือยังไม่ทันคว้าหาโทรศัพท์ ฟ้าก็ส่งเสียงคำราม

สายฝนเริ่มโปรยปรายลงมา ฟองฟ้ามองหาที่หลบฝน แล้วก็เห็น

แสงไฟมาจากบ้าน เธอไม่รู้ว่าควรเรียกมันว่าบ้านหรือเปล่า เพราะลักษณะของมันเหมือนจะเป็นตู้ซอมอะไรสักอย่าง หรือไม่ก็คงเป็นที่เก็บของ แต่พอไฟฟ้าไม่มีเวลาสังเกตมากนัก

หญิงสาวรีบเดินแกมวิ่งไปที่นั่น ก่อนฝนจะตกหนักมากว่านี้ เธอถึงกับหอบหายใจ เพราะเมื่อเธอพาตัวเองเข้าไปอยู่ใต้ชายคาแห่งนั้น ฝนก็ลงเม็ดหนักขึ้น พงฟ้ายกมือขึ้นกอดอก ผู้ชายสองคนที่ยืนคุยกันอยู่หันมามองเธอเป็นตาเดียว

หญิงสาวเช็ดหน้าขึ้น กลืนน้ำลายเหนียวหนึบลงคอ ท่าทางของพวกเขาไม่เหมือนชาวบ้านในหมู่บ้านเมืองคามเลยสักนิด

พองฟ้าเกิดและโตที่นี่ เธอเป็นคุณหนูไฮโซของจังหวัดนี้ บิดาของเธอเป็นที่รู้จักกว้างขวาง เธอไม่รู้จักชาวบ้านทุกคน แต่ชาวบ้านทุกคนในหมู่บ้านเมืองคาม และคนส่วนใหญ่ในจังหวัดนี้รู้จักคุณหนูพองฟ้ากันทั้งนั้น

หญิงสาวถึงมีแรงที่จะเช็ดหน้าขึ้นใส่คนทั้งสอง คนหนึ่งรูปหล่อจัด สะดุดตา แต่ก็มีคามดูดัน ดิบเถื่อนแผ่กระจายออกมาจากตัวเขาชัดเจน อีกคนก็เรียกได้ว่าเป็นหนุ่มหน้าตาดี ถ้าหากเขาอยู่คนเดียวก็คงได้รับความสนใจไม่น้อย

แต่เมื่ออยู่กับบุรุษอีกคน เป็นใครก็ต้องให้ความสนใจกับอีกคนก่อน เพราะเขามีบางอย่างที่ทำให้พองฟ้าต้องหัวใจเต้นแรง หญิงสาวขยับตัวเพื่อหลบฝน ในขณะที่ชายหนุ่มหน้าตาคนนั้นจ้องเขม็งมาที่เธอราวกับกำลังรอให้เธอพูดอะไรสักอย่าง

“บุกรุกบ้านคนอื่น แล้วยังนั่งอีกหรือไง”

เขาเอ่ยปากถามเธอ ชายหนุ่มยื่นคิมีในมือให้แก่บุรุษอีกคน พวกเขาอมมแมม เนื้อตัวเลอะเทอะ คงเพราะที่นี้เป็นตู้ซอมรถ พองฟ้าเดาอย่างมีสติ กับรถมอเตอร์ไซด์ที่ทั้งสองหนุ่มช่วยกันซอมอยู่ เป็นตู้ซอมรถที่ดี เพราะพวกเขาอาจช่วยเธอได้

“ไม่รู้จักฉันหรือไง”

“ทำไมถึงต้องรู้จัก”

คนที่ถามเธอหน้าตาไม่เหมือนคนไทยเลยสักนิด รูปร่างเขาสูงใหญ่เหมือนฝรั่ง หน้าตาก็ค่อนข้างไปทางนั้น แต่กลับพูดภาษาไทยชัดเจน ชายหนุ่มยื่นลังกำมอมเธอ และถึงฟองฟ้ำจะมั่นใจว่าอิทธิพลของบิดามีมากพอจะทำให้ทุกคนเกรงใจ แต่ก็ยังกลัวไม่น้อย

ถึงอย่างไรเธอก็เป็นผู้หญิง และฟองฟ้ำก็รู้ดีด้วยว่าตัวเองเป็นผู้หญิงหน้าตาดี ถ้าหากเจอผู้ชายก๊อด้มันเข้า ก็คงเป็นเรื่องอัปโชคสำหรับเธอ และหญิงสาวก็มีสติมากพอที่จะย้ำกับตัวเองว่าเธอเป็นผู้หญิงคนเดียวที่กำลังเผชิญหน้ากับผู้ชายตัวโตอีกสองคน

ดูแขนใหญ่ๆ ของเขาสี แขนข้างเดียวของคนที่กำลังพูดกับเธออยู่ ก็คงสามารถเหวี่ยงฟองฟ้ำกระเด็นได้อย่างง่ายดาย ถ้าหากพวกเขาสองคนคิดจะทำร้ายเธอ ฟองฟ้ำคงรอดยาก เพราะฉะนั้นฟองฟ้ำควรต้องสนทนากับพวกเขาให้ดีเสียหน่อย เพื่อความปลอดภัยของตัวเอง

“ฉันชื่อ ฟองฟ้ำ เลอเกียรติ”

ทั้งคู่รับฟังเฉยๆ ไม่มีท่าทางแปลกไปเพราะนามสกุลของเธอ คนในหมู่บ้านเมืองคามก็ควรต้องรู้จักชื่อของบิดาเธอ นอกจากถังทองจะเป็นผู้มีอิทธิพลแล้ว ชาวบ้านในหมู่บ้านเมืองคามเกือบทุกหลังคาเรือนก็ยังเป็นลูกหนี้ของเจ้าพ่อถังทอง

‘ยังไม่รู้จักอีกเหรอ!’

ฟองฟ้ำได้แต่ตะโกนถามตัวเองในใจ ส่วนคนที่หล่อจัดโดดเด่นราวกับเทพบุตร แต่มีสภาพราวกับเพิ่งพาตัวเองออกมาจากกองขยะ เพราะความเลอะเทอะบนร่างกายของเขา กลับกวาดสายตามองหญิงสาวตั้งแต่หัวลงไปจนถึงปลายเท้า

ในดวงตาคู่นั้น ฟองฟ้ำอธิบายไม่ถูก ไม่เชิงว่าตื่นกลัว แต่ในขณะที่เดียวกันก็เหมือนเขากำลังประเมินเธอ ว่าเธอเป็นใครกันแน่

หญิงสาวขยับตัวเข้าไปใต้ชายคาของหลังคามากขึ้น เพราะฝนที่กระหน่ำตกแรงขึ้นนั่นเอง

“ชื่อไม่คุ้น นายคุ้นไหมโต”

“ไม่คุ้นครับเจ้านาย”

จากบทสนทนาทำให้ฟองฟ้ารู้อย่างหนึ่งว่า คนที่ดูดูต้นเหลือเกิน เป็นเจ้านาย ส่วนอีกคนที่ดูน่ากลัวน้อยกว่าคนเป็นเจ้านายนิดหนึ่งคือ ลูกน้องของเขา แต่ไม่ว่าจะเป็นเจ้านายหรือลูกน้อง ในสถานการณ์แบบนี้ ฟองฟ้าก็คิดว่าพวกเขาน่ากลัวด้วยกันทั้งคู่แหละ

“ฉันเป็นลูกสาวของเจ้าพ่อถึงทอง”

“จะถึงทองถึงเงินก็ช่างเถอะ ต้องการอะไร”

คนถามเสียงหัวขึ้น เหมือนเขากำลังหงุดหงิด หญิงสาวสะดุ้งเล็กน้อย เพราะน้ำเสียงของเขา ฟองฟ้าไม่ได้กลัวเขาเพิ่มขึ้น แต่เสียงนั้นทำให้เธอกลัวถูกเขาฆาตกรรมมากกว่า

“ลืมเอาปากมากะทันหันหรือไง”

หญิงสาวถึงกับตาโตเมื่อได้ยินคำถามจากเขา ฟองฟ้าไม่เคยถูกคนอื่นจบบ้างหยาบคายใส่เธอแบบนี้มาก่อน แต่เธอเคยไปทำตัวหยาบคายใส่คนอื่นหรือไม่ เรื่องนี้ฟองฟ้าไม่แน่ใจนัก

“พูดมาเซ่!”

เขาเสียงดัง ฟองฟ้าสะดุ้งเฮือก หญิงสาวอยากจะวิ่งหนีกลับไปที่รถมินิของเธอ แต่ฝนที่โหมกระหน่ำทำให้หญิงสาวต้องยืนอยู่ที่เดิมต่อไป

“รถฉันเสีย!”

เขาเสียงดังมา เธอเสียงดังกลับ ฟองฟ้าหน้ามึน หญิงสาวไม่รู้ตัวภายใต้ความกดดันของเขา ชายหนุ่มกำลังสำรวจเธอเงิบๆ ที่กระซกเสียงใส่เธอก็เพราะนึกว่าคาถา มาดคุณหนูไฮโซ ชูคอจนคอแข็งของฟองฟ้า แต่ก็ต้องยอมรับว่าเธอสวยเหลือเกิน

ความสวยของเธอ จะบอกว่าเป็นความสวยที่สะดุดตาก็ได้ นอกจากนี้เธอยังเป็นผู้หญิงในสเปกของเขาคือต่างหาก สวยหวาน และรูปร่างบอบบาง ทว่ามีรอยยิ้มเย้ายวน ไม่ได้ผอมบาง แต่อกเป็นอก เอวเป็นเอว น่านมองไปหมด

ลมพัดแรงจนชุดเดรสสีขาวยาวเหนือเข่าที่เธอสวมอยู่ลู่ไปกับเรือนกาย ทว่ากลับเป็นภาพที่น่านมองและเย้ายวนระมัด ทั้งที่ชุดก็ไม่ได้ไปเปลือยเลยสักนิด แต่เป็นเพราะรูปร่างไร้ที่ติของเธอนั้นแหละ ที่ไม่ว่าจะอยู่ในอิริยาบถแบบไหนก็สวยโสภาน่านมองไปเสียหมด

เส้นผมของเธอดำขลับยาวสลวยมัดรวบไว้ด้านหลัง เขานึกอยากดึงยางรัดผมของเธอทิ้ง แล้วก็ใช้นิ้วแข็งกระด้างสัมผัสกับเส้นผมของเธอว่ามันจะนุ่มสวยสักแค่ไหน เรียวน้ำรูปไข่แบบนี้ทำผมทรงอะไรก็สวย

ผิวขาวผุดผ่อง ใบหน้าเปล่งปลั่ง สวยสะดุดตาน่านมอง ริมฝีปากนั้นก็น่าบดปากไปแรงๆ แล้วก็ดูตบแต่งๆ ด้วยปากร้อนผ่าวของเขา ดวงตากลมโตฉายประกายดี้อร่า ทำให้ความงามของเธอที่ควรจะอ่อนหวานหยดย้อย กลับถูกเจือปนด้วยความร้อนแรง

ผู้หญิงที่สวยและมีชีวิตชีวาแบบนี้ กระตุ่นเลือดลมในกายของเธอให้ร้อนนำได้ง่ายๆ นอกจากนี้เมื่อเขามองลึกเข้าไปในดวงตาของเธอ ชายหนุ่มก็พบว่าเธอก็ต้องรู้สึกตรงกัน ว่าเธอและเขามีแรงดึงดูดระหว่างกันบางอย่าง

เขาหยักกรออยยิ้มลงตรงมุมปาก ฟองฟ้ามองค้อนเขา รอยยิ้มนั้นไม่ถูกใจเธอเลยสักนิด เหมือนเขากำลังรู้เท่าทันความคิดของเธอ ซึ่งกำลังชื่นชมโฉมสะดุดตาของเขา ในแบบผู้ชายดิบเถื่อนที่ทำให้เธอรู้สึกว่าเขา น่าลุ่มหลง

“เดี๋ยวให้โตไปดูให้ รอก่อน”

“ดูเลยไม่ได้เหรอ”

“ไม่เห็นหรือไงว่าฝนตกหนัก ตากก็ไม่ได้บอดสักหน่อย”

“นี่นาย! พุดจาให้มันดีหน่อยได้ไหม”

“คุณหนูพองฟ้ายังพุดไม่เพราะเลย แล้วทำไมฉันต้องพุดกับเธอ เพราะๆ ด้วย”

“อีตาบ้า”

“พุดยังไม่ทันขาดคำก็หายบาคายใส่คนอื่นอีกแล้ว ดูไว้นะไอ้โตมารยาทแบบนี้ อย่าได้เอาไปทำกับลูกคำ เข้าใจไหม”

พองฟ้ากำมือเข้าหากัน เขาต่ำลูกน้องแล้วกระทบเธอ หรือจะบอกให้ชัดเจนก็คือเขาไม่ได้ต่ำลูกน้องของเขา แต่กำลังต่ำเธอเนียแหละ

“นายต่ำฉันหรือ”

“กำลังสั่งสอนลูกน้องต่างหาก”

ชายหนุ่มตอบด้วยท่าทางกวนอารมณ์ พองฟ้าอยากจะทำอะไรหวิดเขาลักก็ แต่ตอนนี้เธอต้องการความช่วยเหลือจากเขา และก็ไม่มั่นใจด้วยว่า ต่อให้ทำไม่ได้จริงๆ จะมีโอกาสได้พาดเขาหรือเปล่า

“นั่งรอสิ”

พองฟ้ามองหานั้น แต่หญิงสาวก็ไม่ว่าจะมองตรงส่วนไหนของอู๊ก็เลอะไปหมด ตรงไหนดี เพราะไม่ว่าจะมองตรงส่วนไหนของอู๊ก็เลอะไปหมด

“แก้อู๊อยู่ตรงนั้น ไปยกมาเอง”

พองฟ้ามองไปยังแก้อู๊พลาสติกสีฟ้าและสีแดงซึ่งมีคราบดำๆ ติดอยู่ เพราะเป็นของใช้ช้านานในอู๊ หรือต่อให้ไม่มีคราบดำติด พองฟ้าก็ไม่กล้านั่งอยู่ดี

“นั่งไม่ได้อีกแม่คุณ”

“ฉันยืนรอก็ได้”

“ฝนคงตกนานนะ”

“ไม่เป็นไร ฉันยืนได้”

“ตามใจ อยากรอฉันก็เชิญ”

ชายหนุ่มไม่สนใจเธออีก แต่เรียกลูกน้องของเธอให้หันไปช่วยกันซ่อมรถต่อ ฟองฟ้าเริ่มเมื่อย เธอมองไปที่เก้าอี้พลาสติก แต่ก็ทำใจนั่งมันไม่ลงจริงๆ ฟองฟ้าคุ้นเคยกับของสวยงามและราคาแพง หญิงสาวจึงเลือกที่จะอดทนยืนต่อไป

“จะไม่ช่วยคุณหนูคนสวยหน่อยหรือครับเจ้านาย”

คนเป็นลูกน้องกระซิบถามลูกพี่ แต่คำตอบที่ได้คือการส่ายหน้าในเมื่อไฮโซจนนั่งเก้าอี้พลาสติกไม่ได้ก็ไม่ต้องนั่ง

“ปล่อยไว้แบบนั้นแหละ ถ้าทนไม่ไหวก็หาที่นั่งเอง”

เขาตอบอย่างไม่ใส่ใจ ยอมรับว่าเขาสนใจความสวยของเธอ แต่จะให้เขาคลายมเข้าไปเอาใจเธอ ก็ไม่ใช่นิสัยของเขาด้วยสิ

“ยืนให้นั่งหน่อยได้ไหม”

“ทำไมฉันต้องมาทำอะไรแบบนี้ด้วย!”

ฟองฟ้าอารมณ์เสีย แต่ก็ต้องอดทน เจ้าของอยู่ซ่อมรถ ซึ่งไม่ใช่ผู้ใหญ่โตอะไร เป็นแค่อยู่เสิร์กๆ ดูจากสภาพแล้วก็ควรถูกเรียกว่าเป็นอยู่ที่ยากจนมากกว่าร่ำรวย กลับกลั้ออกคำสั่งกับเธอ

“รถกระปุกนี่รถใคร”

“รถฉัน และรถฉันก็แพงมากเกินกว่าจะเรียกว่ารถกระปุกด้วย”

“ต่อให้แพง แล้วตอนนี้น้ำมันขับได้ไหม ก็แค่เศษเหล็ก”

ชายหนุ่มที่นั่งอยู่บนพื้นเียงหน้าขึ้นพูดกับเธอ เนื้อตัวของเขาละเออะ หลังจากฝนซาลง เขาก็พาฟองฟ้าออกมาดูรถด้วยกัน หญิงสาวไม่คิดว่าเขาจะลากเธอออกมาด้วย ถึงฝนจะซาแต่ก็ยังตกผู้ชายคนนี้เข้กเครื่องยนต์

เขานั่งลงบนพื้นง่ายๆ ไม่สนใจความสกปรกบนพื้น และหน้าที่ของฟองฟ้าตามคำบัญชาของชายหนุ่มก็คือการยืนกางร่มให้เขา หญิงสาว

ขยับตัวขยุกขยิก เพราะเรียวवासวยไปชนกับเรือนกายของเขาในบางครั้ง
ที่ชายหนุ่มขยับตัว

“หยาบคายที่สุด”

“ไม่พอใจก็ต้องอดทน”

“ฉันไม่ได้คิดจะให้ช่อมฟรีๆ เสียหน่อย มีเงินค่าช่อมให้”

“ไม่รับ”

“อ้าว ไม่รับค่าช่อมแล้วจะรับอะไร ออย่าบอกนะว่า...”

“ยินดีๆ”

ฟองฟ้าทำท่าจะถอยหนีจากเขา มือดำมอมแมมของเขาตะปบลง
บนเรียวवासวย ยึดขาของเธอเอาไว้ แล้วชายหนุ่มก็เงยหน้าขึ้นมองเธอ
ตาขวาง

“ผมไม่เอาตัวคุณหรอกนะ ทำอะไรก็ไม่ใช่ คุณหนู ล้อออย
ล้าร้าย ดีแต่สวย จะเอามาทำประโยชน์อะไรได้”

ฟองฟ้าจุกจิก อีตาบ้ำหน้าหล่อแต่ปากร้ายเหลือทน พุดออกมา
แต่ละคำ เธออยากตัดลิ้นเขาให้สิ้นเรื่อง แต่ก็ทำแบบนั้นไม่ได้ ต้อง
อดทนเอาไว้ เพราะเธอคงไม่มีปัญญาจะทำสำเร็จอยู่ดี

“ฉันไม่ได้คิดแบบนั้นเสียหน่อย”

“เหรือ เชื่อกี่ได้”

ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นสบตากับเธอ ความมืดทำให้มองหน้ากัน
ไม่ถนัดนัก แต่เขาก็ใช้ไฟฉายสะบัดๆ ไล่หน้าเธอ ทำเอาฟองฟ้าหน้าอ้งอ้า

“แสบตา!”

“แสบคอบ้างคงดี”

“คนอะไร ปากร้ายที่สุด”

ฟองฟ้าบ่นออกมา และคนปากร้ายก็ก้มลงไปทำงานของตัวเองต่อ
การปะทะสีปากของทั้งคู่หยุดลงชั่วคราว เมื่อโตมรวิ่งกลับมา หลังจาก
ได้รับคำสั่งให้ไปเอาของบางอย่างจากอู่มาที่รถยนต์ของฟองฟ้า

‘หน้าตาเหมือนมาจากสวรรค์ แต่ฝีปากนี่มาจากนรกชัดๆ’

หญิงสาวมองเขา เธอก็มองมองขาของตัวเอง มันคงจะเลอะมาก
แน่นอน เพราะชายหนุ่มตะปบจับเต็มมือของเธอ แต่ฟองฟ้ำก็ต้อง
อดทนยืนต่อไป

“ขยุกขยิกอยู่ได้ รำคาญลูกตา”

“คนนะ จะให้ยืนนิ่งถึงขนาดไหน”

“ยืนนิ่งไม่ได้ ก็ช่วยเจียบปากหน่อยได้ไหม”

ชายหนุ่มออกคำสั่งเสียงห้วน ฟองฟ้ำหน้ามู๋ เธอไม่เคยเจอผู้ชาย
ที่ปฏิบัติต่อเธอแบบนี้มาก่อน มีแต่คนต้องการเอาใจ พะน้ำพะนอเธอ
ถ้าไม่ใช่เพราะต้องการผูกมิตรกับเจ้าพ่อถังทอง ก็เพราะต้องการ
เรียกร้องความสนใจจากฟองฟ้ำ

“มีชื่อไหม”

“ก็บอกไปแล้วไงว่าฟองฟ้ำ”

“สั้นกว่านี้ไม่มีหรือไง”

“ชื่อสองพยางค์ก็จำไม่ได้หรือไง”

“อยากได้ที่สั้นกว่านี้ มีไหม”

เขามั่นคนกวนประสาทชัดๆ ชื่อของเธอมีแค่สองพยางค์เท่านั้น
ชายหนุ่มก็ยังมึนงงกับการต้องเรียกชื่อเธออย่างนั้นหรือ

“ฟรังก์ พอใจหรือยัง”

“ทำไมต้องถามหาความพอใจ แค่ถามชื่อ ซี้ก็เลยขยิบปากเรียก
หลายครั้ง”

ฟองฟ้ำอยากจะเอาร่มที่กางอยู่ฟาดเขาเหลือเกิน แต่ก็ต้องอดทน
เพราะเขายังซ่อมรถให้เธอไม่เสร็จ หญิงสาวถอนหายใจ กระทั่งเท้า
ไปหนึ่งที

“เบาหน่อย โคลนมันกระเด็นใส่ มารยาทไม่มีหรือไง ทำตัวเป็น
คุณหนูไฮโซ แสนสวย แสนรวย ก็ต้องมีมารยาทด้วยนะ มีแค่เงิน

กับหน้าสวยๆ ไม่ได้”

“คนปากจืด! ด่าได้ด่าเอา”

“เพราะบางเหลือเกิน พุดด้วยแค่นี้บอกด่า”

“นี่คือการพุดเทร่อ”

“ก็ใช้นะสิ หุบปากได้ไหม รบกวณสมมติ จะรีบซ่อมให้ จะได้
รีบไป รำคาญ”

ฟองฟ้าอารมณ์เดือด เขาไม่สนใจเธอแบบนี้ หญิงสาวยอมรับ
ไม่ได้หรอก ฟองฟ้ารู้สึกเสียหน้าเอามากๆ เพราะผู้ชายกักขฬะคนนี้
เธออยากเอาชนะเขา

“จะเอาเงินเท่าไร”

ฟองฟ้าขยับตัวเข้าไปหาชายหนุ่มซึ่งมอมแมมไปทั้งตัว เธอเกือบ
พาตัวเองขยับเข้าไปชิดกับร่างสูงใหญ่ของเขา แต่ถอยแทบไม่ทัน เมื่อ
สำนึกขึ้นมาได้ว่าเขาเบียดทั้งตัว เมื่อเขาซ่อมรถให้เธอเสร็จแล้ว หญิงสาว
ก็ไม่อยากอำนวยความสะดวกให้เขา

“จะถอยไปไหน ผมต้องการร่วม”

“ก็เอาไปสิ”

เธอจะส่งร่วมให้เขาถือเอาไว้ แต่เมื่อนึกขึ้นมาได้ว่าขึ้นส่งร่วมให้เขา
เธอก็ต้องเปียกนะสิ เพราะฝนยังไม่หยุดสหนัก แต่ยังไม่ปรายปรายลงมา
อย่างต่อเนื่อง

“ไม่ให้หรอก ขึ้นให้ฉันก็เปียกนะสิ”

นี่ได้ก็ดึงมือกลับ เพื่อให้ร่วมปกป้องตัวเองให้มากที่สุด ชายหนุ่ม
คว้ามือเธอที่จับร่วม แล้วก็ดึงตัวหญิงสาวเข้าไปใกล้เขา

“อื! ปล่อยฉันนะ”

“เป็นอะไร”

ฟองฟ้าลมแทบจับ เพราะมือที่เบือนคราบน้ำมันและคราบโคลน
ของเขารวบจับเข้ากับมือของเธอ เพื่อดึงให้ร่มเอนไปหาเขาบ้าง

“สกปรก!”

“สกปรกเพราะซ่อมรถให้เธอไม่ใช่หรือไง”

“ก็...ก็...ก็ใช่ แล้วไง”

“เฮ้อ! เสียเวลาชะมัด ทำความดี แต่กลับถูกหาว่าสกปรก จิตใจ
คนที่กล่าวหาคนที่ให้ความช่วยเหลือตัวเองเนี่ย ทำด้วยอะไรกันนะ”

“นี่! ฉันก็บอกแล้วไงว่าไม่ได้ให้ซ่อมฟรี จะเอาเงินค่าซ่อมเท่าไร
ก็พูดมา”

“ไม่เอา กลับบ้านไปได้แล้ว”

“ไม่เอาไม่ได้ ฉันไม่อยากเป็นหนี้บุญคุณใคร โดยเฉพาะคนจนๆ
แบบนี้”

“จนแล้วหนักหัวใคร เคยขอเงินเธอใช้หรือไง”

ฟองฟ้าตั้งใจดูถูกเขา ใช้ว่าเธอมีนิสัยหมิ่นแคลนคนอื่น แต่
เปลือยตัวแสดงความใจร้ายเกินนิสัยของตัวเองเพราะต้องการเอาชนะ
ชายหนุ่มตรงหน้า

“จะเอาเท่าไร”

“ไม่เอา”

“นี่! จะบ้าเหอ จนแล้วยังหยิ่งอีก เปิดอู่ซ่อมรถ ซ่อมแล้ว
ไม่รับเงิน จะเปิดทำไม”

“ความพอใจส่วนตัว”

“ฉันไม่อยากเป็นหนี้บุญคุณนาย”

“หน้าตาแบบคุณหนูนะ สนใจเรื่องหนี้บุญคุณด้วยหรือไง”

“ไม่ต้องประชด เท่าไรก็พูดมา”

“สักสามล้านเป็นไง”

“จะบ้าเหอ! ซ่อมรถแค่นี้ ราคาตั้งสามล้าน”

ฟองฟ้าตาโตใส่เขา หญิงสาวตั้งรุ่มเอนไปหาตัวเองอย่างลึ้มตัว
ชายหนุ่มก็คว่ำตัวรุ่มแล้วก็ตั้งกลับไปเดิม เบิกขึ้นทั้งตัว มอมแมม
เลอะเทอะ แต่ก็ยังจะแย่งรุ่มกับเธออีก ผู้ชายใจแคบ!

“ถ้าจ่ายก็ต้องจ่ายราคานี้ ไม่งั้นก็ไม่ต้องจ่าย”

“คนแบบนี้ก็มีด้วย”

“กลับบ้านไปได้แล้ว เป็นผู้หญิงมายืนต่อปากต่อคำกับผู้ชาย
อยู่ได้”

“ฉันจะจ่ายเงินให้นาย”

หญิงสาวเดินไปที่รถ ชายหนุ่มก็เดินตาม เขาเปิดประตูรถให้เธอ
มือเลอะเทอะนั้นจับลงบนหัวไหล่ของฟองฟ้า

“สกปรก! เอามือของนะ...นาย”

หญิงสาวเสียงขาดห้วง เพราะเขาจับเธอยึดเข้าไปในรถ แล้วก็
ตั้งรุ่มมาถือไว้เสียเอง ฟองฟ้าเงยหน้ามองเขา ชายหนุ่มก็มองตอบอย่าง
ไม่เกรงกลัว

“กลับบ้านไปคุณหนู”

“นายทำฉันเถอะ!”

“เฮ้อ! นทวทหุชะมัด เอาค่าชักริดไป”

เขาล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าทางเกง หยิบเงินออกมาสองพัน
แล้วก็วางเงินลงบนตักของเธอ ตามด้วยการปิดประตูรถยนต์ให้ฟองฟ้า

“นี่นาย! อีตาบ้า! เอาเงินของนายคืนไป ฉันไม่เอา!”

ฟองฟ้าโวยวาย แล้วจะเปิดประตูรถยนต์ แต่ชายหนุ่มดันประตู
เอาไว้ แรงเขาเยอะกว่า ทำให้หญิงสาวเปิดประตูออกมาไม่ได้

“นายมันคนบ้าซัดๆ”

ฟองฟ้ากดกระจกลงมาพุดกับเขา ชายหนุ่มยื่นมือไปจับแก้มเธอ
หญิงสาวตัวแข็งทื่อ เพราะสัมผัสหยาบกร้านจากมือของเขา

“นับหนึ่งถึงสาม ถ้าไม่ยอมไปจะเปลี่ยนใจจับทำเมีย ไม่ได้มีอะไร

กับผู้หญิงมาลัทธิใหญ่ คิดไปคิดมาก็เริ่มกลัดมัน อยากเสียเหงื่อ
ลงในรถก็ดีเหมือนกัน ถึงจะคันเล็กไปหน่อยก็เถอะ”

“อีตาบ้า! หินที่สุด!”

ฟองฟ้าตวาดแหวดใส่ แต่ชายหนุ่มไม่สนใจ เขาเริ่มนับ เพียงแค่
เขานับหนึ่ง เธอก็ผลักมือเขาออกห่าง กดกระຈกขึ้น แล้วก็รีบสตาร์ทรถ
ก่อนขับเคลื่อนรถยนต์จากไปอย่างรวดเร็ว

“คุณหนูขา”

ดวงตาปราดเข้าไปหาคุณหนูยอดดวงใจ ฟองฟ้าเดินนำดวงตา
เข้าไปในห้องนอนของเธอ แล้วดวงตาก็รีบตามไปติดๆ

“ทำไมเลอะเทอะแบบนี้ล่ะคะคุณหนู”

“รถเสียดกลางทางนะสิ”

“รถเสียเหรอคะ”

“ใช่ รถเสีย แล้วก็ยังไม่...”

ฟองฟ้าหยุดริมฝีปากเอาไว้ก่อน เมื่อภาพใบหน้าของผู้ชายกักขะ
หยาบคายคนนั้นผุดขึ้นในหัวของเธอ

“อย่าบอกนะคะว่าคุณหนูของพี่ตาซ่อมรถเอง ดูลิคะ ทุนหัวของ
พี่ตา เลอะไปทั้งตัว”

“ฝรั่งก็เลอะเพราะถูกแกลิ่งต่างหาก น่าโมโหที่สุด”

“ใครกล้าแกลิ่งคุณหนูคะ บอกพี่ตามาเลยคะ พี่ตาจะรีบรายงาน
ให้คุณพ่อ หรือคุณพี่ของคุณหนูทราบ จะได้ส่งคนไปจัดการคนไม่รู้จักรัก
ที่ต่ำที่สูงคนนั้น”

ดวงตารับพูดเอาไว้ ฟองฟ้าถอนหายใจ เธอโกรธเขา แต่ถึงอย่างไร
เขาก็มีควมดี ชายหนุ่มซ่อมรถให้เธอ ไม่คิดเงิน นอกจากกวนประสาท
กับทำให้เธอเลอะเทอะบ้าง เขาก็ไม่ได้ทำอันตรายเธอ ฟองฟ้าไม่ใช่

คนใจร้าย ถึงขนาดต้องการเห็นเขาต้องถูกทำร้ายเพราะเธอ

“ช่างเถอะ วันนี้ฝรั่งก็ใจดี ฝรั่งก็ไม่อยากเอาเรื่อง”

“คุณหนู แต่คนนิสัยแบบนี้ กล้าแกล้งคุณหนูแบบนี้ คุณหนู จะเก็บไว้จริงหรือคะ อย่างน้อยก็ต้องสั่งสอน เพราะอาจเป็นอันตราย กับคุณหนูนะคะ”

ดวงตาเป็นห่วง คนที่กล้าแกล้งฟองฟ้าอาจจะกลับมาทำอันตราย คุณหนูของเธอ ความปลอดภัยของฟองฟ้าเป็นเรื่องสำคัญที่สุด

“ไม่หรอก ถ้าหากเขาจะทำก็คงทำไปนานแล้ว ฝรั่งก็ไปยืนอยู่ กับเขาตั้งนาน พี่ตา ฝรั่งก็อยากอาบน้ำแล้ว ไม่อยากคุยเรื่องนี้”

“ได้ค่ะคุณหนู พี่ตาจะรีบผสมน้ำอาบให้คุณหนูนะคะ”

ฟองฟ้าพยักหน้า เธอคิดว่าอากาศแบบนี้ แชน้ำอุ่นสักหน่อยก็ดี เหมือนกัน หญิงสาวหันไปส่องกระจก เห็นหน้าเปื้อนคราบน้ำมันเพราะ มือของอีตาบ้าคนนั้น หญิงสาวก็หน้าอง้ง้า เธอบอกไม่ถูกว่ารู้สึก อย่างไรกันแน่ อยากโกรธเขา แต่บางส่วนของหัวใจก็ย่ำเตือนว่าเธอ กำลังใจเต็นผิตจังหะ

“เสื้อผ้านั้นก็เลอะ หน้าฉันก็เลอะ คิดว่าเงินสองพันพอกับ ค่าเสียหายหรือ”

ฟองฟ้าล้วงมือเข้าไปควักเอาเงินสองพันที่ได้จากชายหนุ่มขึ้นมาดู เธอเดินไปเก็บเงินใส่ลิ้นชักโต๊ะข้างเตียง ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องแต่งตัว ที่เชื่อมกับห้องน้ำ เพื่อผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเตรียมไปแช่น้ำอุ่น

ฟองฟ้าเปลือยกายแช่อยู่ในอ่างอาบน้ำ มีดวงตาคอยดูแล หญิงสาวยื่นแขนส่งให้ดวงตาขัดด้วยผงขัดผิวกลิ่นหอมละมุน

“พี่ตาจะขัดให้สะอาดทั้งตัวเลยนะคะ”

“ก็ดีเหมือนกัน ฉันไม่ชอบอะไรที่สกปรก”

คำว่า 'สกรปรก' ทำให้ภาพของผู้ชายแปลกหน้า นิสัยหยาบคาย ผู้นั้นผุดขึ้นมาในความคิดของฟองฟ้าอีกแล้ว ทำไมต้องคิดถึงเขา หญิงสาวก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกัน เขาทำให้เธอโมโหจนหัวร่อนไปหมด นอกจากนี้ยังให้เงินเธอเป็นการดูแลเธออีก เธอควรต้องจัดเขาเป็นศัตรูหมายเลขหนึ่ง

หรือไม่ก็ควรลงโทษเขาด้วยการฟ้องบิดาหรือว่าพี่ชาย เพื่อให้บิดาหรือพี่ชายของเธอส่งคนไปจัดการสั่งสอนเขา เพื่อให้เขาได้เข้าใจว่าไม่ควรทำร้ายและดูแลเธอแบบนี้อีก แต่ฟองฟ้าก็เลือกที่จะไม่ทำแบบนี้

“พี่ตา ห้ามบอกใครเรื่องนี้นะคะ”

“เรื่องคนที่แกลั้งคุณหนูนะเธอคะ”

“ใช่ค่ะ ต้องเก็บเป็นความลับ ถ้าหากพี่ตาบอกคนอื่น ฟรังค์จะเสียใจมาก”

“ไม่บอกแน่นอนนะคะ”

ดวงตารับรับปากทันที ดวงตาเห็นฟองฟ้าเสียใจไม่ได้เป็นอันขาด เพราะฟองฟ้านั้นเปรียบเสมือนกับแก้วตาดวงใจของดวงตา

“ฟรังค์มีเรื่องต้องจัดการกับเขา”

“จะดีเธอคะคุณหนู”

“ฟรังค์มั่นใจว่าฟรังค์จะไม่เป็นอันตรายค่ะ ถ้าหากเขาคิดล่วงเกิน ฟรังค์ หรือทำให้ฟรังค์ไม่พอใจ ฟรังค์จะรีบบอกพี่ตา ดีไหมคะ”

“ก็ได้ค่ะ แต่คุณหนูต้องระวังตัวนะคะ”

ดวงตาแสนจะเป็นห่วงแก้วตาดวงใจของเธอ แต่นอกจากความห่วงใยแล้ว ดวงตาก็ไม่กล้าละเมิดคำสั่งของฟองฟ้า เพราะเล็งดูตามใจกันมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย ฟองฟ้าต้องการอะไร ดวงตาก็พร้อมที่จะสนับสนุนให้ฟองฟ้าได้ตั้งใจ

“มั่นใจได้เลยค่ะ ว่าฟรังค์จะต้องเป็นฝ่ายชนะ”

“คุณหนูนะ เก่งที่สุดอยู่แล้วค่ะ”

ดวงตาริบบิ้นเอ๋อใจ ก่อนจะย้ายไปอีกฝั่งของอ่างอาบน้ำ ฟองฟ้าส่งแขนให้ดวงตา ซึ่งละเลงผงขี้ตเนื่อนุ่มลงบนลำแขนขาเนียนของคุณหนูคนสวย

“ผิวคุณหนูนี้สวยผุดผ่องเหลือเกินค่ะ”

ดวงตากล่าวชม แล้วก็ทำหน้าที่ปรนนิบัติดูแลฟองฟ้าอย่างมีความสุข

“**ซ**นะบ๊อบอะไรกัน มาให้เขาใช้งานซัดๆ”

ฟองฟ้าต้องจอดรถแอบไว้ในบริเวณบ้านของชายหนุ่ม บ้านของเขาก็เก๋หอมช่อเหมือนอูร์ถยนต์ของเขานั่นแหละ แต่ฟองฟ้าก็ยังเลือกมาที่นี่ เธอมาเพื่อวางอำนาจ และคืนเงินสองพันให้แก่ชายหนุ่ม แต่เขาไม่รับคืน

‘ไปซื้อข้าวมาให้หน่อย’

คำแรกที่เขาเห็นหน้าเธอเมื่อเช้านี้คือคำสั่งให้เธอไปซื้อข้าวเข้าให้เขากับโตมร ที่เร่งทำงานกันจนไม่ได้นอนและไม่ได้กินอาหารด้วย ฟองฟ้าก็ทำตามคำสั่งของชายหนุ่ม หญิงสาวจอดรถ แล้วก็เจอกับโตมรที่ยืนคอยอยู่

“เจ้านายอยู่ในบ้านครับ”

โตมรขี้มือไปยังบ้านชั้นเดียวซึ่งเป็นที่พักของเจ้านาย ฟองฟ้าส่งถุงอาหารเข้าสำหรับโตมรให้เขา ชายหนุ่มรับเอาไป แล้วก็เดินจากไป ฟองฟ้ายืนแคว้งคว้างอยู่ตามลำพัง ก่อนจะถอนหายใจออกมา

“ซื้อมาให้แล้ว ก็ต้องเอาไปประเคนให้ด้วยสินะ”

ฟองฟ้ามองถุงอาหารเข้าในมือ เธอซื้อโจ๊กหมูมาห้าถุง ผู้ชายตัวโตแบบเขากับโตมร หญิงสาวคิดว่าโจ๊กถุงเดียวคงไม่อิ่ม เลยจัดมาให้

คนละสองถุง แล้วก็ปาห้องโก้อีกสองถุงใหญ่ ซึ่งจัดให้โตมรไปแล้ว
หนึ่งถุง ในมือตอนนี้มีอาหารเข้าสำหรับคนปากเสีย และก็มีใจึกสำหรับ
เธออีกหนึ่งถุง

ฟองฟ้าเดินเข้าไปในบ้านของเขา ชายหนุ่มไม่ได้ลือกประตู
หญิงสาวเปิดประตูเข้าไป แล้วก็ตาโต เมื่อเห็นชายหนุ่มยื่นเซตผมอยู่
ฟองฟ้าเกือบหันหลังวิ่งออกไปจากบ้าน ผู้ชายเปลือยอกที่เธอเคยเห็น
มีแค่สองคนก็คือบิดากับพี่ชาย แต่ทั้งสองคนไม่ได้ทำให้เธอใจเต้นแรง
เหมือนผู้ชายคนนี้

รูปร่างของเขาจะเรียกว่าสมบุรณ์แบบก็ได้ กล้ามเนื้อฟิตเปรี้ยะ
ไหล่กว้าง เอวสอบ สะโพกมีผ้าขนหนูพันเอาไว้ห่อหุ้มแล้วไหนจะ
ซิกซ์แพ็คที่มีไรขนจางๆ ลามเลียอยู่นั่นอีกล่ะ หัวใจของเธอเต้นโครมคราม
ไปหมดแล้ว

“จะไปไหน”

ชายหนุ่มเข้าถึงตัวเธอเร็วมาก เขามายืนซ้อนหลังฟองฟ้า ทาบมือ
ลงบนมือที่จับลูกบิดประตู กดลือก แล้วก็ดันตัวลือกเข้ากับช่องของมัน
“ได้มาหรือเปล่า”

“ได้อะไรเล่า!”

“ถามดีๆ ต้องเสียงดังด้วย ปรับปรุงมารยาทให้เหมือนหน้าตา
หน่อยนะ”

ฟองฟ้าถูกว่าก็ของขึ้น หญิงสาวหมุนตัวหันไปหาเขา ทำคุณ
บูชาโทษซัดๆ อุตส่าห์ขับรถไปซื้ออาหารเข้ามาให้

“คนปากเสีย อุตส่าห์ไปซื้อข้าวมาให้”

เธอทำแก้มป่องหน้ามู๋ ชายหนุ่มคว้าเอาถุงอาหารในมือของเธอ
ไปถือเอาไว้ แล้วอีกมือก็คว้ามือของฟองฟ้ามาจับ

“นี่! มาจับมือฉันทำไม”

“ทำเป็นหยิ่ง บอกมาซิว่าคุณหนูหัวสูงแบบเธอ ถ้าไม่ได้คิดอะไร

กับฉันจะมาหาฉันทำไม”

“ยะ...อย่ามาทำเป็นรู้ดีไปหน่อยเลย”

“หรือไม่จริง ถ้าไม่สนใจฉัน ก็เปิดประตูกลับออกไปได้ แล้วก็ไม่ต้องมาอีกนะ เพราะเราไม่มีอะไรต้องเกี่ยวข้งกันอยู่แล้ว”

เขาปล่อยมือจากเธอ ฟองฟ้าอีกอึก หญิงสาวมองค้อนชายหนุ่ม หม่นใส่เขาเหลือทนกับคำพูดคำจาวดดีของเขา

“ฉัน ฉันเอาเงินมาคืน”

“เงินอะไร”

“เงินสองพันเมื่อวานไง”

“ไม่ยอมรับไว้ ก็วางไว้สิ หมดข้ออ้างแล้วใช่ไหม”

เขามองเธออย่างทำทหาย เดินไปวางถุงอาหารเข้าลงบนโต๊ะ แล้วก็ขยับตัวไปอีกมุม เขาดึงเอากางเกงขาล้วนออกมาจากช่องเก็บ สะบัดมันเล็กน้อย แล้วก็สวมมันเข้ากับร่างกาย ฟองฟ้าต้องหันหน้าหนี เพราะชายหนุ่มไม่คิดจะปิดบังร่างกายของตัวเองเลย

“ยังจะยืนนิ่งอยู่อีก ถ้าไม่สนใจกันก็ไปได้ ไม่อยากเสียเวลาคด้วย”

“อิตาบ้า!”

“ไปในที่นั่นคือ ไม่ต้องมาหาอีกนะ ไม่มีเหตุผลอะไรต้องเจอกันอยู่แล้ว”

เขาบอกอย่างไม่ใส่ใจ ฟองฟ้ารู้ว่าเธอต้องมีศักดิ์ศรี เธอควรทวาดใส่เขา แล้วก็สะบัดหน้าเดินจากไป แต่สองขาของเธอมันไม่ยอมเดินเนี่ยสิ

“ปิดประตูให้ด้วย วันนี้จะนอนพัก ซ่อมรถทั้งคืน ง่วงชะมัด เตี่ยว่ามีสาว ๆ มากวนอีก”

“เสน่ห์แรงนักหรือไง”

“ก็ไม่เคยขาดผู้หญิง”

เขาหันมายิ้มให้เธอ รอยยิ้มตรงมุมปากนั้น ทั้งเจ้าเล่ห์ ร้ายกาจ

ฟองฟ้าคิดว่าอะไรบางอย่างขึ้นมา แล้วก็เขวี้ยงใส่เขา พอมันกระทบกับตัวเขาถึงได้เห็นว่าเป็นหมอนอิง ชายหนุ่มเดินไปนั่งบนเก้าอี้ไม่สนใจเธออีก ฟองฟ้าเจ็บใจตัวเอง แล้วก็โมโหเขาด้วย

“ไปก็ได้”

เขายังนั่งนิ่ง เริ่มแกะถุงโจ๊กทะเลใส่ชาม หญิงสาวหมุนตัวเดินไปที่ประตู แต่พอมือสัมผัสกับลูกบิด เธอกลับไม่อยากจะเปิดมัน

“บ้าที่สุด”

“เปลี่ยนใจยังทันนะ”

“ไม่ต้องมาพูดเลย”

ฟองฟ้าหันไปเสียดังใส่คนพูด ชายหนุ่มไม่สนใจ เขากำลังตักโจ๊กรับประทาน หญิงสาวหันหน้าไปมองประตูอีกครั้ง แล้วก็เดินกระแทกเท้ากลับไปหยุดยืนตรงข้างกายชายหนุ่ม

“จะเอาอย่างไร ยายคุณหนูเอาแต่ใจ”

“นายนั่นแหละ”

“ฉันทำอะไร”

“มาเจอฉันทำไม ให้เงินฉันทำไม ทำไม...”

“หนวกหูหน้า”

เขาเกี่ยวเอวเธอด้วยลำแขนแข็งแรง แล้วก็กระชากตัวฟองฟ้าลงไปนั่งบนตักของเขา ชายหนุ่มหันไปหอมแก้มหนุ่ม

“ฉันอุตส่าห์ทำให้เธอมีข้ออ้างในการมาหาฉันแล้วนะ”

“อีตาบ้า หลงตัวเองซะมิด”

“ไม่เคยเจอแรงดึงดูดร้ออื่นๆ กับผู้ชายใช้ไหม ฉันเป็นคนแรกที่เธอรู้สึกสนใจ”

“ระ...รู้ได้ยังไง”

“ผู้หญิงแบบเธอดูไม่ยาก เซ็ดหน้าคอแข็ง แต่แวตไร่เดียวสาอะไรหลายอย่างในตัวเธอทำให้ฉันมั่นใจว่าเธอสนใจฉัน”

ฟองฟ้าไม่เคยเจอคนแบบเขามาก่อน หญิงสาวกะพริบตาปริบๆ มองเขา ทำได้แค่ค้อนเขาจนหน้าคว่ำ ชายหนุ่มยื่นมือไปดึงขามมาอีกหนึ่งใบ

“มีใจอีกสามถุง ของฉันสองถุง ของเธอหนึ่งถุงใช่ไหม”

“แสร้งรู้ชะมัด”

“ฉันไม่ใช่หมา แต่ถ้าเป็นท่าหมา ฉันชอบ”

“ท่าหมา?”

“เอาไว้ทำบนเตียง เดี่ยวสอนให้”

“อีตาบ้า! ลามก!”

ชายหนุ่มหัวเราะ เขาแกะถุงใจก่ให้ฟองฟ้าแล้วก็วางซ้อนลงในขามใจก่ หญิงสาวนั่งอยู่บนตักเขา ไม่ขยับตัว ชายหนุ่มก็ไม่เอ่ยปากไล่เธอลงจากตัก

“ไม่หนักเหรอ”

“ไม่นี่ อยากรู้ก็ขึ้นไปเถอะ”

“อย่าบ่นแล้วกันว่าฉันตัวหนัก”

“รีบกินข้าว”

ชายหนุ่มออกคำสั่ง ฟองฟ้าก็เลยต้องรีบรับประทานใจก่หลายครั้งที่เธอสบตากับเขา แล้วก็ได้แต่มองกับการตัดสินใจของตัวเอง ว่าทำไมถึงยอมให้เขาเข้าถึงตัวง่ายตายแบบนี้!

“นี่นาย”

“มีอะไรก็พูดมา”

“นายโสดใช่ไหม”

“ถ้าไม่โสด มานั่งกอดเธอแบบนี้ก็เรียกผู้ชายระยะยาแล้วสิ”

คำตอบของเขาทำให้ฟองฟ้าอดที่จะมองค้อนเขาไม่ได้ แต่ถึงอย่างนั้นหญิงสาวก็พอใจในคำตอบของชายหนุ่ม เพราะต่อให้มีแรงดึงดูกระหว่างกันมากแค่ไหน แต่ถ้าหากเขาไม่โสด ฟองฟ้าก็คง

เลือกที่จะถอย จะให้เธอลดคักดีศรีทำตัวเป็นมือที่สาม หญิงสาว
ไม่ยอมทำแน่นอน

“แน่ใจนะ”

“โสดก็ไม่อยากให้โสด จะเอายังไง”

“ฉันก็ต้องเช็คข้อมูลนิดหนึ่งสิ ผู้ชายเดี๋ยวนี้นะ โสดแต่ทำตัวโสด
มีเยอะแยะ”

“ฉันโสด โสดแบบสุดๆ แต่ก็เคยมีคนคบ ช่วงนี้ก็มีคู่นอนบ้าง”

“อะไรนะ!”

“ก็คนมันโสด เลือดลมก็พลุ่งพล่าน แต่ไม่ยอมให้มีพันธะก็มีคู่นอน
ชั่วคราวบ้าง ตัวอย่างที่จังหวัดนี้มีโรงน้ำชายิวหา”

“ไปบ่อยละสิ”

“เพิ่งไปสองครั้ง ไม่อยากให้คุณไปก็มาให้ฉันพดลสิ”

“อีตาบ้า ยังไม่ได้คบกันเลยนะ”

“คบกันเลยไหมล่ะ”

“จะไม่จับกันก่อนหรือ”

“มีใจขนาดนี้ ยังต้องเสียเวลาจับอีกหรือไง”

เขาถามแล้วก็กอดริมฝีปากลงบนแก้มเธอ ฟองฟ่าทำตัวไม่ถูก
กับความรวดเร็วของเขา หญิงสาววางมือลงบนไหล่กว้าง

“ได้ที่เอาใหญ่เลยนะ”

“ผู้หญิงเรื่องมากแบบนี้ทุกคนหรือไง”

“ไม่รู้ล่ะ ก่อนคบกันก็ต้องจับกันก่อน”

“จับแล้วจะติดไหมล่ะ”

เขาถามแล้วก็มองเธอ ดวงตาของเขาที่เหมือนกับยิ้มได้ทำให้
ฟองฟ่าเขิน หญิงสาวเพ็งเขินกับผู้ชายคนแรกก็คือเขาเนียแหละ ไม่ใช่
แค่วันนี้ แต่มีอาการมาตั้งแต่เมื่อคืนที่ได้พบกับเขาเป็นครั้งแรก ทั้งที่
เขาไม่ควรจะเป็นผู้ชายในสเปกของเธอด้วยซ้ำ

“ก็ลองดูก่อนสิ”

“มีทำหาย จีบก็ได้ แต่มีข้อแม่”

ขนาดจะจีบเธอก็ยังมีข้อแม่อีกอย่างนั้นหรือ ทำไมเขาถึงได้เรื่องมากแบบนี้ละ แต่ฟองฟ้าก็ให้ความสนใจกับข้อแม่ของชายหนุ่มเหมือนกลัวเขาจะไม่จีบเธอ!

ฟองฟ้าขับรถเข้าไปจอดที่เดิม ด้านหลังอยู่ซ่อมรถซึ่งเป็นบริเวณบ้านของคนที่ประกาศกับเธอด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ไม่ว่างตามจีบหรือก ต้องทำงาน อยากให้จีบก็มาหาแล้วกัน”

หญิงสาวจอดรถแล้วก็หันองำ เขามั่นคนร้ายกาจซัดๆ มีใครนิสัยแบบนี้กันบ้างเล่า เป็นผู้ชายต้องตามจีบผู้หญิง แต่นี่กลับบอกให้เธอมาหา เพื่อให้เขาใช้เวลาจีบเธอ หญิงสาวเปิดประตูลงจากรถยนต์แล้วก็หันไปคว้าเอาถุงขนมที่เธอแวะซื้อมาด้วย

‘อยากให้เขาได้กินของดี ของอร่อย’

เขาไม่ได้สั่ง แต่เธอก็ซื้อมาให้ ฟองฟ้าลงจากรถ ก็เห็นชายหนุ่มเดินผ่านประตูที่เชื่อมอยู่กับบริเวณบ้านเข้ามา เขาใช้เท้าดันประตูปิดแล้วก็เดินตรงเข้าไปหาเธอ เรื่องมอมแมมต้องให้เธอเห็นทุกวัน มีหน้าซ้ำวันนี้ยังไม่สวมเสื้อ กางเกงหรือก็เกาะอยู่ตรงสะโพก เผยให้เห็นเรือนกายท่อนบนที่ดึงดูดยสายตาเหลือเกิน

“มาแล้วหรือ”

“มาแล้วสิถึงเห็น”

หญิงสาวยื่นถุงขนมให้เขาเป็นคนถือ ชายหนุ่มก็รับเอาไปถือไว้ง่ายๆ เขาเท้าแขนลงบนรถยนต์ ทำให้เธอถูกกักเอาไว้ชั่วคราว

“หน้าบูด เป็นอะไร”

“ดูแต่งตัวเขาลี”

หญิงสาวสอดนิ้วเข้าไปเกี่ยวกับหูสำหรับใส่เข็มขัดบนกางเกง
ของเขา แต่เธอก็ไม่เคยเห็นเขาใส่เข็มขัดสักครั้งหรือ

“อากาศร้อนเป็นบ้า รถก็ต้องซ่อม ถอดเสื้อผ้าทำงานดีสุด”

“แล้วนี่เลิกงานแล้วหรือ”

“เธอมาก็ต้องเลิกสิ ต้องมาจับเธอไง”

“คนบ้าบอ”

“ก็พูดแบบนี้ตลอด”

เขาโน้มใบหน้าเข้าไปหาเธอ กดจมูกลงบนแก้มเนียน ฟองฟ้า
สอดแขนโอบเอวเขา จะบอกว่าเธอชอบใกล้ชิดกับเขาก็คงไม่ผิดนัก
เนื้อตัวมอมแมมของเขา หญิงสาวก็ไม่รังเกียจ ลองเป็นคนอื่น ฟองฟ้า
คงไม่ยอมให้ใกล้ชิดแน่นอน

“ซื้อขนมมาให้กินด้วย”

“อยากกินอะไรหวานๆ อยู่พอดี”

“เฮอะ! มีแต่ผู้หญิงเอาธมาให้ซ่อม ยังจะบ่นอยากกินของหวาน
อีก”

“ไม่ได้เชิญมา มากันเอง”

“จะบอกว่าตัวเองเสน่ห์แรงหรือไง”

“ประมาณนั้น”

เขาตอบแล้วก็ยิ้มให้เธอ ฟองฟ้าหน้าอง้ง่า ชายหนุ่มก็เลยขยับ
ริมฝีปากกับแก้มเนียน หญิงสาวเลื่อนมือจากเอวของชายหนุ่มขึ้นไป
วางอยู่บนแผ่นอกของเขา

“มาหอมทำไม”

“ไม่หอมคนที่จับอยู่ จะให้หอมใคร”

“หอมผู้หญิงที่มาจับนะสิ”

“อนุญาตให้ไหม”

ฟองฟ้าตาโต เธอฟาดมือลงบนแผ่นอกของชายหนุ่ม แล้วก็

ถลิ่งตาใส่เขา เธอไม่อนุญาตอย่างแน่นอน เพราะหวงเขามาก!

“อยากตายเหรอ”

“เมื่อก็เป็นคนเสนอไม่ใช่หรือไง”

“ไม่อนุญาต แค่ประชด ไม่เข้าใจหรือไง”

“ประชดแบบเปิดทาง ถ้าไม่ชอบอย่าทำ เพราะถ้าหากฉันทำตาม
ที่เธอประชด จะมาโทษกันไม่ได้นะ เพราะเธอปากดีเอง”

ฟองฟ้ามองค้อนเขา ผู้ชายคนนี้จะอ่อนข้อให้เธอบ้างไม่ได้
หรืออย่างไรงัน แต่ที่เธอชอบเขาส่วนหนึ่งก็คงเป็นเพราะเขาไม่เหมือน
ใคร

“เข้าบ้านกันเถอะ อยากอาบน้ำ”

เขาโอบเอวเธอ ฟองฟ้าก็ยอมให้โอบ หญิงสาวก็เบียดตัวเข้าไป
หาเขา ตัวขึ้นเหยงอ เลอะน้ำมัน ไม่ใช่ปัญหาสำหรับฟองฟ้า

“นี่ นาย”

“พี่เสื่อ ไม่ใช่ นาย สมองปลาทองหรือไง”

“พูดให้ดีขึ้นไม่ได้หรือไง”

“เธอก็พูดกับฉันดีๆ สิ”

“ก็ได้ พี่เสื่อก็ได้”

ฟองฟ้าทำเหมือนไม่เต็มใจที่จะเรียกเขา แต่ใจเธอน่ะมีให้เขา
อย่างรวดเร็ว หญิงสาวยังแปลกใจตัวเอง ทำตัวเยือกหยิ่งกับคนอื่น
มาตั้งนาน บทอยากสวมบทบาทผู้หญิงใจง่าย ก็ดันยอมให้แก่งข้างซ่มรด
แปลกหน้าที่มาจากต่างถิ่น

“เรียกพี่ทำไม”

ฟองฟ้าได้ยินคำแทนตัวของชายหนุ่มก็หยุดเดินและหันไป
มองหน้าเขา เธอประหลาดใจ แต่ในขณะเดียวกันก็รู้สึกดีมาก

“มองอะไร”

“ซั้บรตมาตั้งไกล”

“พูดเหมือนขับขำมจังหวัด”

“ไม่รู้ละ ฉัน...”

เธอพูดไม่ทันจบ เมื่อชายหนุ่มลดใบหน้าลงไปหา เซยคางหญิงสาวขึ้นแล้วก็ประกบจูบลงบนปากนุ่ม ปากร้อนผ่าวของเขาขยี้หน้าก่น่วง

“อ้อ! อะ...เจ็บนะ”

แบบนี้ไมโรแมนติกเลยสักนิด เขาไม่ได้จูบเร้าอารมณ์ แต่เหมือนต้องการจูบทำโทษเธอมากกว่า ฟองฟ้าวางมือลงบนแผ่นอกของเขา แล้วก็พบว่าเธอคิดไม่ผิด ดวงตาคมเข้มของชายหนุ่มจ้องมองเธอราวกับจะมองให้ทะลุเข้าไปถึงความรู้สึกอ่อนไหวที่เธอพยายามเก็บซ่อน แม้จะซ่อนมันไม่มีดีก็ตาม

“ฝรั่ง”

หญิงสาวกะพริบตามองเขา ต้องเสียเวลาครู่หนึ่ง ถึงเข้าใจว่า เขาต้องการให้เธอพูดแทนตัวเองด้วยชื่อเล่นของเธอกับเขา

“อีตาบ้า บอกกันดีๆ ก็ได้”

“พูดไม่เพราะระวังจะถูกทำโทษหนัก”

“กลัวตายละ”

ฟองฟ่าไม่กลัวเขาหรอก นอกจากทำตัวดูเข้มใส่เธอ ผู้ชายมาดเถื่อนปากร้ายคนนี้ก็ยังไม่เคยทำให้เธอต้องเจ็บตัวเลยสักครั้ง

“เธอไม่น่าจะกลัวหรอก คงวิ่งเข้าใส่พี่เลย”

“หลงตัวเองสุดๆ”

“จริงไหมล่ะ”

“ฝรั่งไม่อยากเถียงกับพี่เสีย ฝรั่งเมื่อย ขับรถมาตั้งนาน ไหนจะเวะซื้อขนมให้พี่เสียอีก”

“พี่สั่งหรือ เสนอตัวทำเองไม่ใช่เหรอ”

“ไม่รู้ละ ฝรั่งซื้อมาแล้วพี่เสียต้องกิน แล้วก็ต้องซาบซึ้งด้วย”

“ต้องกินไปร้องไห้ไปเลยไหม”

ชายหนุ่มถาม ฟองฟ้ามองค้อนเขา หญิงสาวยกแขนขึ้นคล้องเข้ากับลำคอของชายหนุ่ม แล้วก็ยิ้มหวานส่งให้เขา

“อุ้มฝรั่งก็หน้อย”

“ซาก็มี ทำไมต้องให้อุ้ม”

“ไม่อุ้มก็อย่าอุ้ม”

จากที่จิกยิ้มหวานส่งให้ชายหนุ่ม หญิงสาวก็ผลักอกเขา แล้วก็สะบัดหน้าพริตไล้ เธอจะเดินเข้าไปในบ้านของชายหนุ่ม ก้าวขาไปได้ก้าวเดียว ฟองฟ้ำก็ตัวลอยขึ้นจากพื้น คนที่พูดจาตัดรอนไร้เยื่อใยเมื่อสักครู่เป็นคนอุ้มเธอขึ้นสู่อ้อมแขนของเขา

“อู๊ย! ไหนบอกจะไม่อุ้มไง”

“พูดเมื่อไร ถามแค่ว่าทำไมต้องอุ้ม”

ฟองฟ้ำคิดทบทวน แล้วก็เห็นจริงดั่งว่า เพราะเขาไม่ได้ปฏิเสธ ชายหนุ่มถามเธอ แต่เธอยังไม่ทันตอบก็งอนใส่เขาก่อน

“ถามว่าทำไมต้องอุ้ม ก็แค่ตอบ จะงอนไร้สาระทำไม”

“ฝรั่งก็แค่อยากให้อุ้ม”

“ก็แค่นั้นแหละ ตอบมาดีๆ สิ แล้วพูดกับพี่ ก็พูดให้มีหางเสียงด้วย”

“สั่งได้สั่งดี”

“จะทำตามไหมก็เรื่องของเธอ”

“ฝรั่งก็มีทางเลือกด้วยเหอะคะ”

หญิงสาวชบหน้าเกยคางลงบนบ่าของชายหนุ่ม เขาจูบขมับเธอเหมือนทั้งคู่จะมีปากเสียงกัน แต่ก็ไม่ได้ทะเลาะกัน ฟองฟ้ำยิ้มออกมาเล็กน้อย การอยู่กับเขาทำให้เธอสามารถเป็นตัวของตัวเองได้อย่างเต็มที่ ใช่ว่าหญิงสาวจะไม่รู้ตัว

ฟองฟ้ำมีนิสัยขี้งอน เอาแต่ใจ นอกจากนี้เธอยังไม่ยอมอ่อนข้อ

ให้ใคร่ง่ายๆ เธอรู้ ถึงผู้ชายพวกนี้ จะชอบที่เธอสวย แต่ไม่มีใคร
อดทนกับนิสัยของเธอได้นานนักหรอก บางคนอดทนเพราะต้องการ
ผลประโยชน์จากบิดาและพี่ชายของเธอ พอลับหลังก็ินินทาเธอ พุดถึง
เธอในทางที่ไม่ดี

ฟองฟ้าเจอผู้ชายแบบนี้มาจนเมื่อหน้าย การที่ชายหนุ่มพูดจริงๆ
กับเธอ นอกจากไม่รู้สึกรังเกียจจริงจัง หญิงสาวยังรู้สึกดีต่อเขามาก
เสน่ห์ของเขาไม่ใช่แค่หน้าตาดี บุคลิกเข้มแข็งของเขา ปากที่ตรงกับใจ
ฟองฟ้าพบว่าเธอโหยหาความจริงใจแบบนี้ต่างหาก

“ชื่อขนมอะไรมา”

“ขนมเค้กค่ะ”

เขาอยากให้พุดเพราะ ฟองฟ้าจะพุดเพราะเอาใจชายหนุ่มสักหน่อย
ก็ได้ เขาอุ้มเธอเดินไปแล้วก็คุยกับเธอไปด้วย ไม่เหนื่อยหรือหอบ
เลยสักนิด

“คิดว่าพี่ชอบกินขนมเค้กหรือไง”

“ฝรั่งก็ไม่ได้คิดอะไร คิดว่าอร่อยและมันแพง ก็อยากให้พี่เสื่อ
ได้กินบ้าง”

“จะลองชิมดูก็แล้วกัน”

ฟองฟ้าพุดออกไปแล้วก็เพิ่งได้คิด เขาจะคิดว่าเธอดูถูกเขา
หรือเปล่า ฟองฟ้าพุดถึงราคาของมัน ไม่ใช่เพราะต้องการดูถูกเขา แต่
เพราะเธอต้องการให้เขาได้เห็นถึงความใส่ใจของเธอต่างหาก แต่คำพุด
ของเธออาจทำให้เขาแปลเจตนาผิดก็ได้

แต่ชายหนุ่มไม่มีปัญหา กับมัน เขาตอบรับง่ายๆ อุ้มเธอเข้าไป
ในบ้าน แล้วก็อุ้มติดอ้อมแขนไว้แบบนั้น กระทั่งเขาเดินไปนั่งบนเก้าอี้
และวางเธอลงบนตัก เขาจำได้ ฟองฟ้ามีปัญหากับการนั่งเก้าอี้ของเธอ
แต่ถ้าเป็นตักของเธอ หญิงสาวนั่งได้ไม่มีปัญหา

ผู้ชายไม่น้อยที่มีปัญหาเรื่องการรับประทานขนมหวาน แต่ผู้ชายนี้ลึกลับที่สุดทำให้ฟองฟ้านั่งอยู่ไม่มีปัญหาในเรื่องนี้ เธอซื้อขนมมาฝาก เขาก็รับประทานส่วนของเขาจนหมด

“ชอบไหมคะ”

“ของกิน รสชาติไหนก็กินได้ ฟรังก์ซื้อมาให้กิน”

เหตุผลของเขาฟังดูง่ายตาย แต่กลับเป็นเหตุผลที่ทำให้ฟองฟ้าหัวใจพองโตด้วยความสุขอีกแล้ว เขายอมกินมันก็เพราะเธอเป็นคนซื้อมา สิ่งที่ชอบอยู่ในคำตอบง่ายๆ จากชายหนุ่มก็คือความรู้สึกเอาใจใส่ที่เขามีต่อเธอต่างหาก

“พี่เสื่อ ชอบกินอะไรเป็นพิเศษไหมคะ”

“ข้าว อาหาร”

“แค่นั้นเองหรอคะ”

“แค่นั้น ง่ายๆ ไม่รู้จะใช้ชีวิตให้ยากทำไม”

หญิงสาวมองหน้าเขา แล้วก็ยิ้มบางเบา พอเธอยิ้ม ชายหนุ่มก็ยกมือขึ้นแตะแก้มเธอ ฟองฟ้าก็เลยตรึงสายตาไว้บนใบหน้าของเขา

“แล้วกับฟรังก์ พี่เสื่อคิดว่าฟรังก์ง่ายเกินไปไหมคะ”

“อะไรคือง่ายที่พูดถึง ไม่เข้าใจ”

“เราเพิ่งรู้จักกัน แต่ฟรังก์กับพี่เสื่อก็ใกล้ชิดกันอย่างรวดเร็ว”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับง่ายหรือไม่ง่าย มันคือแรงดึงดูด ผู้หญิงผู้ชายถูกดึงดูดใจกันเป็นเรื่องปกติไม่ใช่หรือไง”

“ค่ะ ก็คงเป็นเรื่องปกติ”

“ไม่ว่าจะหนึ่งวัน หนึ่งเดือน หนึ่งปี สิบปี หรือเวลามากกว่านั้น แล้วมันแตกต่างกันตรงไหน สำหรับคนอื่นพี่ชี้แจงชัดเจน แต่สำหรับพี่มันไม่แตกต่าง อะไรที่ใช่ ถึงยังไม่ใช่ ถ้าหากไม่ใช่ ถึงยังไม่ใช่”

ชายหนุ่มยื่นหน้าไปจู่บิริมฝีปากเธอเบาๆ เมื่อเขาดึงใบหน้าออกห่าง ฟองฟ้าก็ขยับริมฝีปากด้วยความเขินอาย

“เราจำเป็นต้องรอเวลาหลายปีด้วยเธอฝรั่ง ในเมื่อเรายังไม่รู้เลยว่าจะมีชีวิตไปถึงวันพรุ่งนี้หรือเปล่า”

คำพูดของชายหนุ่ม ฟองฟ้าไม่ขัดสักคำ เธอได้ฉุ่กคิด ก็จริงเหมือนที่เขาพูด จำเป็นต้องกำหนดเวลาที่รู้จักกันด้วยเธอ ในเมื่อต่อให้มีวันนี้ด้วยกัน ก็ไม่รู้จะมีพรุ่งนี้ด้วยกันหรือเปล่า

“จริงด้วยสินะคะ”

“กังวลอะไรอยู่หรือไง”

“นิดหน่อยค่ะ”

ชายหนุ่มเคาะนิ้วกับปลายจมูกโค้งรั้นของเธอ หญิงสาวคว้ามือเขาเอาไว้ และเขาก็กระชกนิ้วแข็งกระด้างเข้ากับนิ้วของเธอ

“ฝรั่งก็อยากใกล้ชิดกับพีเสีย”

“ก็ใกล้สิ ไม่ได้ว่าอะไร”

“ทั้งที่รู้ว่าเรื่องของเราจะมีอุปสรรคอย่างแน่นอน”

“อุปสรรคแบบมีปัญหาใช่ไหม”

“ค่ะ แบบมีปัญหา”

“ปัญหาที่ว่าแก้ไขไม่ใช่หรือไง”

ชายหนุ่มตอบง่ายๆ เขาดูมั่นอกมั่นใจ ฟองฟ้าก็บอกไม่ถูกว่าทำไมเขาถึงได้มั่นใจในตัวเองมากถึงขนาดนี้ แต่ความหนักแน่นของเขาก็เหมือนจะแผ่แผ่มาถึงเธอด้วย

“พีเสียคะ ถ้าหากเราคบกัน เราจะมื่อะไรกันไหมคะ”

“สิสิ ไม่มีอะไรกับแฟนตัวเอง จะให้ไปมื่อะไรกับคนอื่นหรือไง”

ชายหนุ่มตอบตามตรง ไม่สร้างภาพ ไม่วางตัวเป็นสุภาพบุรุษ เขาจะเป็นในสิ่งที่เป็น ไม่ต้องปิดบังฟองฟ้าหรือวาดฝันให้เธอคิดว่าเขาเป็นแบบภาพลวงตา

“กลัวหรือไง”

“ก็ต้องกลัวสิคะ”

“รับรองได้ว่าไม่บังคับ ให้อารมณ์พาไปก็แล้วกัน”

ชายหนุ่มหอมแก้มเธออีกฟอด ฟองฟ้ำเอนตัวเข้าไปหาเขา คีระชะ
ชลลงกับบ่าของชายหนุ่ม และเขาก็โอบกอดเธอไว้

“ฝรั่งจะต้องใจอ่อนกับพี่เสื่อแน่เลยล่ะ”

“อยากทำตัวใจแข็งก็ได้ ถ้าคิดว่าทนไหว”

เขายกยอตัวเองเกินไปแล้ว คงคิดว่าตัวเองมีเสน่ห์มากมาย
เหลือเกินจนเธอปฏิเสธไม่ได้ ฟองฟ้ำทำได้แค่หมั่นไส้เขา ลีกลงไป
ในอกก็ยอมรับว่าเขามีเสน่ห์เหลือร้ายจริงๆ

“คนหลงตัวเอง”

“อีกหน่อยก็จะมีฝรั่งมาหลงอีกคน”

“ไม่รู้ล่ะ พี่เสื่อคะ ก่อนหลง ฟรุ้งนี้ฝรั่งจะให้จีบอีกนะคะ”

“ยังต้องจีบอีกเหรอ”

“จีบให้ครบถ้วนก่อนสิคะ เพื่อมีใครถาม ฝรั่งจะได้พูดได้ว่า
พี่เสื่อจีบฝรั่งก่อน”

“ต้องการแค่นี้?”

“ความสุขเล็กๆ ของผู้หญิงค่ะ”

หญิงสาวสวมกอดเขา ชายหนุ่มลูบศีรษะเธอ แล้วก็กดจมูกลงบน
แก้มเนียนหอมกรุ่น หญิงสาวระบายนรอยยิ้มออกมา ยิ้มที่เธอมอบให้เขา
ปราศจากความเย่อหยิ่ง แต่เป็นรอยยิ้มซุกซนและมีความสุข

1

แฟนเจ้า

ถ้าพอรู้ว่าเธอทำตัวแบบนี้ ฟองฟ้าต้องถูกตีเป็นแน่ แต่เธอห้ามใจตัวเองไม่ได้ เมื่ออยู่กับเขา สติของฟองฟ้าก็ไม่ค่อยจะอยู่กับเนื้อกับตัวเอาเสียเลย

มีอนิเม่กำเข้าหากัน แล้วก็กดลงบนแผ่นอกกว้างของคนที่อยู่ใต้ร่างเธอ ผู้ชายร่างใหญ่ แข็งกระด้างไปทั้งตัวที่จะยอมให้เธอข่มเหงเขาก็เฉพาะช่วงเวลาแบบนี้เท่านั้น

ฟองฟ้าเผยอริมฝีปาก ตัวเธอเคลื่อนไหวขึ้นลงอยู่บนร่างแกร่งสมบูรณ์แบบ หุ่นแบบเขาณะ เรียกว่าหุ่นทรมาณใจสาว ๆ แบบเธอโดยเฉพาะ

กล้ามเนื้อของเขายึกบึน น่าลูบไล้ น่าสัมผัสไปทั้งตัว และมือใหญ่ หยาบกร้านแตกต่างจากมือนุ่มละมุนของฟองฟ้า ในตอนนี้ก็รวบจับบั้นเอวของเธอเอาไว้

สายตาของเขาเร่าร้อน เกลื่อนไปด้วยความพิศवास ยามเขา

มองเธอ หญิงสาวรูปร่างเหมือนกำลังถูกเขากลืนกินผ่านดวงตา

“เร็วหน่อย อย่าชี้เกี้ยว”

มือใหญ่ฟาดลงบนบั้นท้ายของเธอ หญิงสาวมองค้อนเขา แต่
เรือนกายของเธอก็เคลื่อนไหวไม่หยุด เพราะความร่ำร้อนในกายที่ต้องการ
ปลดปล่อยออกมา

“อีตาบ้า”

ฟองฟ้าตวาดแหวัด เธอขยับตัวไม่ได้หยุด ยังกล่าวหาว่าเธอชี้เกี้ยว
อีกนะ เขานึกว่าอยู่แบบนี้มันแสนสบายจนเธอต้องการยืดระยะเวลาให้
ยาวนานออกไปหรือไง การมีเขาเป็นส่วนหนึ่งในตัว ทั้งอึดอัด ร้อนผ่าว
ยั่วยวนอารมณ์ให้ร่างกายต้องเร่งการเคลื่อนไหว

“รีบทำหน้าที่ของตัวเองสิ”

“เออจะเคล็ดอยู่แล้ว ยังจะบ่นอีก”

ฟองฟ้ามองค้อนเขาจนตาคั่ว อีตาบ้าที่ชอบหาเรื่องเธอไม่เว้น
แม้กระทั่งช่วงเวลาเร้าร้อนบนเตียง เธออยากชวนเขาให้หันหน้าเป็นแผล
แต่ถ้าทำแบบนั้น เขาอาจไม่เหลืออะไรดีๆ ไว้ให้เธอมองอีกก็ได้

“โยกเบาๆ แค่นี้เออจะเคล็ด?”

ชายหนุ่มแก้มว่า ตั้งใจยั่วอารมณ์เธอ ตอนที่เธองอนเขา ดวงตา
คู่สวยจะมองค้อน แก้มแดงจัด ประกายวิบวับในดวงตา ยิ่งทำให้
นัยน์ตาแสนหวานนั้นเหมือนจะเปล่งประกายได้ ดวงดาวที่วสวย ก็ยัง
แพ้ความระยิบระยับในดวงตาของเธอ

“คนหীন!”

“ทำด้วยกัน ก็หীনด้วยกันสิ”

“พูดมาก”

“ก็เธอชักช้า”

“งั้นก็ทำเองสิ”

ต่อให้อยากงอน ทำตัวเย่อหยิ่ง สะบัดตัวลุกลี้ไปจากเขา แต่

หญิงสาวก็ตั้งใจทิ้งอารมณ์วาทะที่มึต่อชายหนุ่มไม่ลง

“อยากแล้วยังชี้เกี้ยวอีกนะ”

“อีตาบ้า ปากเสียที่สุด”

“พูดเพราะๆ กับพี่หน่อยคุณหนู”

คนที่ยอมให้เธอข่มเหง กัดเขาไว้ได้ร่างด้วยความเต็มใจแดงตัว
ขึ้นนั่ง ลำแขนแข็งแกร่งโอบรัดเรือนกายของเธอ

“ก็บ้าจริงนี่ คนปากขม”

เธอทำเสียงกระแงกระงอใส่เขา กับเขาคนเดียวเท่านั้นที่ฟองฟ้ำ
ยอมให้ถึงขนาดนี้ คนเจ้าเล่ห์จับคางเธอแล้วดันโอบหน้าหวานละมุนขึ้น

“ขอความหวานมาดับความขมในปากหน่อย”

เขาขอดื้อๆ ไม่รอให้เธออนุญาต ปากร้อนผ่าวก็ประกบลงบน
ปากนุ่ม เขาบดเคี้ยวเรียวกากฉ่ำหวาน เรียกร้องการตอบสนองจากเธอ
จูบจนปากนุ่มแทบขี้ แต่ก็ยังบดจูบดุเดือด สองแขนขานเนียนโอบกอดเขา
แนบแน่น

ร่างเปลือยสองร่างเบียดเข้าหากัน ผิวกายร้อนผะผ่าวราวกับ
ไต้ผิวกายชุกช่อนประกายไฟเอาไว้ แต่ไฟที่กำลังลุกกลามเรือนกายของ
ทั้งคู่คือไฟพิศواس ยิ่งใกล้ชิดก็ยิ่งร้อนระอุ สองร่างยังคงเคลื่อนไหว
ไม่ได้หยุด ร่างกายกอดรัดกัน ปากก็บดจูบหนักหน่วง

เสียงเต็งตังเอี้ยต้ออาด ตามการโรมรันเร้าร้อน สองมือหยาบกำปั้น
ของชายหนุ่มซ้อนเข้ากับบั้นท้ายอนสวย ขยี้ขยำแล้วก็จับตึงเอาไว้
ในท่วงท่าที่เขาต้องการ แล้วก็กระหน่ำความพิศواسเข้าใส่สตรีแสนสวย
ซึ่งเขากำลังครอบครองอยู่

ชายหนุ่มถาโถมพละกำลังเข้าใส่เธอ ไม่หวั่นกับเสียงเต็งตังที่ต้อง
ทนรับกับความเร้าร้อนหนักหน่วง ซึ่งสองหนุ่มสาวไม่เคยดีต่อความลำบาก
ของมันเลยสักนิด ปากนุ่มๆ บดเบียดกับปากร้อน แทรกลิ้นเข้าไป
ในริมฝีปากของเขา

ชายหนุ่มก็ตัวดีลั่นตอบโต้ ไม่ยอมให้เธอเป็นฝ่ายปลุกเร้าอารมณ์ เขาฝ่ายเดียว เรื่องบนเตียง เขาต้องแสดงแสนยานุภาพ ต้องเชี่ยวชาญ ร้อนระอุ และเป็นเขาที่ต้องทำให้เธอเป็นทาสสาวบนเตียง และชายหนุ่ม ก็ทำได้ดีด้วยสิ

ริมฝีปากของทั้งคู่ต้องผละออกห่างจากกัน เมื่อช่วงอารมณ์ดูเด็ด ยิ่งเด็ดพล่านขึ้น สองแขนของเธอคล้องเข้ากับลำคอแกร่ง เรือนกาย เอนไปด้านหลัง ศีรษะก็แหงนเงยขึ้น ชายหนุ่มเฝ้ามองเรือนร่าง น้ำลุ่มหลง เขาจับเอวเธอ รัดตัวเธอให้ค้างอยู่ในท่วงท่านั้น แล้วก็บิดอัด กระหน่ำความพิศวาสเข้าไปใส่ร่างกายของเธอจนเธอหวีดร้องเสียงดังและ เขาก็คำรามด้วยความรัญจวน

“พี่เสื่อ! เต๋ยวสิ”

ฟองฟายก็มีขึ้นต้นแผ่นอกของเสื่อใต้เอาไว้ เพิ่งจะจบยกแรกไป ก็จะต้องทันทีเลยเธอ ไม่คิดจะให้พักบ้างหรือไง ร่างกายของเธอถูกเขา ใช้งานอย่างสมบุกสมบันเกินไปหรือเปล่า ฟองฟ้ารู้จักเขามาสามเดือน แต่เสียวัวให้เขามากกว่าจำนวนวันที่รู้จักกันเสียอีก

เธอกับเขาทิ้งตัวลงนอนหอบแฮกๆ กันบนเตียง แต่ในขณะที่ ลมหายใจก็ยังไม่ปกติ ความแข็งแกร่งของชายหนุ่มกลับไม่ยอม อ่อนตัวลงจนหมดแรง มันทำท่าคอบีบค่ออ่อนครู่เดียว แล้วตอนนี้ ก็คืนต้นอยู่กับเรือนกายด้านหลังของเธอ เพราะชายหนุ่มนอนซ้อนอยู่ และใช้วงแขนแข็งแกร่งโอบกอดเธอเอาไว้

“พูดเพราะๆ หน้อยฝรั่ง”

มือเขาคว่าหมับเข้ากับก้อนเนื้อเต่งตึงขาวอวบ เต็งสู้มือ ยิ่งบีบ ก็ยิ่งมัน ไม่ได้บีบมันอย่างเดียว ดูดก็อร่อย เลียก็แสนหวาน ถูกปาก ถูกใจเขาไปหมด

“ตัวเองพูดกับฝรั่งเพราะนักนี้”

หญิงสาวบ่นออกไป เลือได้จะมีปฏิกิริยาตอบโต้ด้วยการตำหนิเธอทันที ถ้าหากพองฟ้าพูดไม่เพราะกับเขา แต่ปากเขาก็ใช้ว่าจะอ่อนหวานหรืออ่อนโยน พูดออกมาแต่ละคำ บางครั้งก็หยาบคายจนพองฟ้าอยากตีปากเขาลักที่สองที

“พี่เป็นผู้ชาย พี่จะพูดอะไรก็ได้ แต่ฝรั่งเป็นผู้หญิง ต้องพูดให้สวยให้เพราะเหมือนหน้าตา ถ้าพี่อยากได้คนหยาบแบบตัวเอง พี่ก็คบกับตัวเองแล้วสิ”

เขาจับเธอพลิกตัวตะแคงหันไปหาเขา แล้วก็เลื่อนตัวลงต่ำ ใบหน้าคมคายหล่อจัดของชายหนุ่มซุกเข้าไปหาสัดส่วนที่เขาลุ่มหลง

“พี่เสื่อ ฝรั่งเห็น้อยอยู่นะ”

“ร้องครางอย่างเดียวก็เห็น้อยหรือไง”

“คนบ้านี้ ทำไม่ปากถึงได้เป็นแบบนี้ก็ไม่รู้”

“พี่ก็เป็นของพี่แบบนี้แหละ พี่เห็น เซ็กซ์จัด ฝรั่งก็รู้ แล้วจะแหกปากไว้อย่างไร ไม่ใช่เพิ่งเคยนอนด้วยกันครั้งแรก ก็รู้อยู่แล้ว เจอกันเมื่อไรพี่ต้องเบิ้ลหลายครั้งถึงจะพอ”

ปากเขาตอบไป แล้วก็ดูดนมหมับหยอกล้อก้อนเนื้อขาวฟ่องไปด้วย ผิวของพองฟ้าขาวฟ่องนวลเนียน นุ่มละมุนเหมือนผิวเด็ก ไม่มีผิด

เขาชอบ คงเพราะผิวเขาสีคล้ำออกไปทางสีแทน ทำให้ชายหนุ่มชอบผู้หญิงผิวขาว ฟองฟ้านี้ถูกสเปกเขาไปทั้งตัว ตัวเล็ก แต่ไม่ได้ผอมบาง หุ่นแบบผู้ชายมองต้องน้ำลายหก ผู้หญิงต้องอิจฉา มองผิวเผินตัวเล็กนิดเดียว แต่ออกโตอวบอืด ยิ่งถอดเสื้อผ้ายิ่งสวยทั้งตัว หุ่นน่ากอดรัดพิศเหวียง เห็นแบบนี้ไม่เห็น เขาก็คงต้องถูกจัดเป็นพวกกามตายดำน

“เบาๆ หน่อย ฝรั่งเจ็บนะคะ”

“สี่ชมพุน่าดูดี”

เขาดูดีโดยไม่สนใจจะเบาแรงให้เธอ ฟองฟ้าเสียดตัวให้เขาครั้งแรก ก็ดันเจอกับผู้ชายที่ไม่รู้จักพอเรื่องบนเตียง ผ่านมือเขาคคนเดียว ร่างกายของเธอก็คงถูกใช้จนจนแทบพรุนไปหมด ไม่สามารถตกไปถึงมือของใครได้อีก

“ฝรั่งก็เปลี่ยนท่าเถอะ ดูดีไม่ค่อยถนัด”

ปากเขาไม่ยอมห่างแบบนี้ ยังจะบ่นว่าดูดีไม่ถนัดอีกแะนะ! แต่ฟองฟ้าจะทำอะไรได้ ชายหนุ่มไม่ได้ต้องการให้เธออนุญาต เขาบอกให้รับทราบมากกว่า

“ดูดีจนแทบหลุดติดปากแล้ว ยังบ่นว่าดูดีไม่ถนัดอีก”

“จะดูดีแรงกว่านี้ไง”

“ฝรั่งก็เจ็บนะคะ”

“เจ็บอะไร ชอบก็บอกตรงๆ”

ฟองฟ้ามองค้อนเขา อยากเกลียดเขาก็ตรงที่เสื่อใต้รู้จักร่างกายของเธอดีกว่าเธอรู้จักมันเสียอีก ชายหนุ่มพุดออกมา ฟองฟ้าเถียงไม่ได้สักคำ

“อึ้ย! พี่เสื่อ”

ฟองฟ้าถูกเขาจับยกขึ้นไปนั่งพิงตัวกับหัวเตียง หญิงสาวต้องแยกขาออก เพื่อรับร่างสูงแกร่งที่เบียดเข้าไปซิด ศีรษะของเขาทั้งมุดทั้งซุกเข้าไปหาอกอวบใหญ่ สองมือก็เคล้นคลึงไม่ห่าง ปากของเขา ยิ่งแล้วใหญ่ เข้าไปซิดได้ก็จูบนิ้วเนี่ยทันที

“พี่ขอเบิ้ลอีกสองสามยกเดี๋ยวพาไปเที่ยว”

“ฝรั่งคงเดินไหวหรรอค่ะ”

แต่ละครอบของเขายใช้ทั้งเวลาและแรงกาย กว่าจะครบสองสามรอบที่เขาพุดถึง ฟองฟ้าคงไม่มีแรงเดิน เหลือแต่แรงนอนเท่านั้น

“พี่อ้อมก็ได้”

ชายหนุ่มไม่ยี่หระ ตัวแค่นี้ เขามีแรงอุ้มได้สบาย เสือได้ชอบมาก
ที่จะจับยกเธออุ้มเป็นว่าเล่น เนื้อตัวนุ่มๆ หอมๆ อุ้มแล้วพัด เขาชื่นใจ
และมีความสุข

“รู้แล้วค่ะว่าแข็งแรง”

เขานัวเนียเธอไม่ห่าง ฟองฟ้ายก็ไม่เคยใจแข่งกับเขาได้เลย
เขาต้องการ ปากเธอบ่น แต่ร่างกายก็ตอบสนองเขา ต้องการให้เขา
ได้ตั้งใจและทำให้เขามีความสุข ฟองฟ้ายหลุบตาลงมองศีรษะของเขา
ด้วยสายตาอ่อนหวาน

‘เราหลงพี่เสียมาก’

ฟองฟ้ายรู้ตัวดี หลงแบบรู้ทั้งรู้ หลงทั้งที่ยังไม่รู้ว่าจะมีอนาคต
ร่วมกันได้อย่างไร แต่เมื่อความปรารถนาตั้งจุดจนเธอไม่สามารถ
ห้ามปรามตัวเองได้ ฟองฟ้ายก็ปล่อยให้ความต้องการของหัวใจและ
ร่างกายนำทางการตัดสินใจของเธอ

“พี่เสีย ไม่เอา ปล่อยฝรั่ง ซื่อ!”

“หนวกหู พี่บอกแล้วไงว่าจะอุ้ม”

เรื่องมากนัก ฟองฟ้ายก็ถูกเขาทำโทษด้วยการขยี้ปากร้อนผ่า
ลงบนแก้มเนียน หญิงสาวมองค้อนเขา เธอก็ไม่ได้เอียงเรื่องมากหรอก
แต่แบบนี้ก็ออกจะเอิกเกริกเกินไปหรือเปล่า ถ้าหากมีคนอื่นมาเห็นเข้า
ก็คงดูไม่ดี

เสือได้จับเธอยกอุ้มเข้ากับเอวสอบ สองมือประคองบั้นท้ายของ
หญิงสาว พาเธอเดินเล่นชมต้นหญ้าที่ขึ้นอยู่สองข้างทาง ตอนนั้นยังไม่
มีคนเห็น เธอก็ต้องรีบเรียกร้องให้เขาปล่อย แต่ชายหนุ่มดันไม่ยอม
ปล่อยเธอเสียสิ มีแต่จะพาเดินไปเรื่อยๆ

“ฝรั่งเดินเองได้”

“แล้วใครบ่นปวดขา”

“ฝรั่งบ่นค่ะ”

“พี่เอาใจไม่ดีหรือไง”

ก็เชื่อว่าไม่ดีหรอก แต่ฟองฟ้ำกลัวคนอื่นมาเห็นเข้า ทำอุ้มของเขา นำหวาดเสียวน้อยเมื่อไรกัน ถึงอย่างไรเธอก็เป็นผู้หญิง ในที่ลับตาคน เธอสมยอมเขา แต่ในที่เปิดเผย เธอก็ควรต้องรักษาหน้าตาของตัวเอง และหน้าตาของครอบครัวด้วย

“ฝรั่งกลัวคนอื่นจะมองไม่ดี”

“พี่รู้หรือก่อน ว่าต้องรักษาหน้าตาคุณหนูไฮโซ ลูกคนมีอิทธิพล ของฝรั่ง พี่มันก็แค่ช่างซ่อมรถจวนๆ มาอุ้มคุณหนูคนสวยแถมรวย แบบฝรั่งก็ให้คนอื่นเห็น ฝรั่งคงเสียหน้า”

“บ้า! ฝรั่งไม่ได้คิดแบบนั้นเสียหน่อย”

หญิงสาวทูป่าเขา แต่บ้าแข่งกระด้างแบบนี้ เขาไม่เจ็บหรอก เป็นฟองฟ้ำต่างหากที่ต้องเจ็บมือ เสียได้สับตากับเธอ

“โกรธอะไร”

“พูดเหมือนฝรั่งรังเกียจพี่เสีย พี่เสียนะเป็นผู้ชายคนแรกของ ฝรั่งนะ ถ้าวางเกียจ ฝรั่งคงไม่ให้มีอะไรด้วยหรอกค่ะ แต่ฝรั่ง ก็ต้องรักษาหน้าคุณพ่อ คนอื่นมาเห็นพี่เสียอุ้มฝรั่งแบบนี้คงไม่ดี”

“ตรงนี้ไม่มีใครหรอก ถ้ามีพี่ก็ไม่อุ้ม พี่รู้ว่าต้องรักษาหน้าของ ฝรั่งด้วย”

ฟองฟ้ำไม่ยอมทะเลาะกับเขา หญิงสาวยุติปัญหาด้วยการซบหน้า เกยลงบนป่าของชายหนุ่ม ปล่อยให้เขาอุ้มเธอตามสบาย เสียได้พา หญิงสาวเดินลึกเข้าไปจากบริเวณข้างทางที่เขาจอดมอเตอร์ไซค์คู่ใจ ของเขาเอาไว้ใต้ต้นไม้ และพาเธอเดินเข้ามาด้วยกัน

“ไปนั่งจิบกันตรงนั้นดีกว่า”

“ยังจะจิบฝรั่งอีกหรือคะ”

เธอกับเขาน่ะได้กันไปถึงไหนต่อไหนแล้ว ยังจะต้องเสียเวลา
จับกันอีกอย่างนั้นหรือ ฟองฟ้านึกขำ ชายหนุ่มพาเธอไปนั่งใต้ต้นไม้
จากมุมที่เขาเลือก ต่อให้มีคนผ่านไปมาบนถนนก็จะไม่เห็นทั้งคู่

“จับเรื่อยๆ นั่นแหละ จะได้ไม่ต้องเหนื่อยใจว่าพี่ไม่สนใจ”

เขาวางเธอลงบนพื้นหญ้า แล้วนั่งลงก่อน รู้ว่าฟองฟ้าเป็น
คุณหนูไฮโซ ให้นั่งกับหญ้ากับดิน หญิงสาวก็ไม่ค่อยสะดวกใจนัก
ที่เธอยอมมากับเขานี้ ก็เรียกได้ว่าเป็นเรื่องเหนือความคาดหมาย
ชายหนุ่มบัดมือกับกางเกงของเขา

“นั่งลงมา”

ฟองฟ้าทรุดตัวนั่งลงบนตักเขา ชายหนุ่มโอบแขนกอดเธอเอาไว้
หลวมๆ ฟองฟ้ามองหน้าเขา แล้วก็ยิ้มให้เขา

“ขอบคุณค่ะพี่เสือ”

“ทำยังไงได้ มีแฟนเป็นคุณหนู จะนั่งจะกินจะนอนจะเดินก็เยอะ
ไปหมด”

ฟองฟ้ามองค้อนเขา เสือได้บีบจมูกเธอ แล้วก็กอดร่างนุ่มละมุน
ของหญิงสาวแน่นขึ้น ฟองฟ้าก็ซุกหน้าเข้าไปหาแผ่นอกของเขา

“ฝรั่งกำลังปรับตัวอยู่ค่ะ พี่เสือกี่ให้เวลาฝรั่งหน่อยสิคะ”

“ช่างมันเถอะ พี่ดูแลฝรั่งก็ได้”

เสือได้จับขมับของเธอ ฟองฟ้าหัวใจพองฟูไปหมด ในยามที่เขา
อ่อนโยนกับเธอ ถึงจะเป็นการอ่อนโยนที่เจือปนด้วยความแข็งแกร่งต่าง
ตามบุคลิกแข็งๆ ของเขาก็ตาม

เสือได้เป็นคนต่างถิ่น เขามาที่หมู่บ้านเมืองคามเมื่อเกือบสี่เดือน
ก่อน ชายหนุ่มเปิดตู้ซ่อมรถหน้าที่พักของเขา ฟองฟ้าขับรถไปจอดเสีย
แถวหน้าอู่พอดี เจอหน้ากันครั้งแรกปะทะคารมกันไม่น้อย

จากการปะทะคารมครั้งแรก ฟองฟ้ากลับกระสับกระส่าย อยาก
เจอหน้าเขาบ่อยๆ ไม่รู้สึกโกรธหรือเกลียด ต้องการเหตุผลไปหาเขา

แล้วก็ลงเอยกับชายหนุ่มบนเตียงเพราะหัวใจเรียกร้อง

“พี่เลือกรำคาญฝรั่งก็ไหมคะ”

“บางครั้งเวลาฝรั่งก็เง่า เจ้าอารมณ์แบบไม่มีเหตุผลเท่านั้นแหละ แต่เรื่องความสำรวยของฝรั่งนี่ะ พี่ไม่รำคาญหรอก มันเป็นชีวิตปกติของฝรั่งนี่ ทำไม่ต้องรำคาญ”

ฟองฟ้าย่นจมูกใส่เขา เลือไต้รูปร่างสูงใหญ่ หล่อจัดสะดุดตา หน้าตาคมเข้มไม่เหมือนคนไทยเลยสักนิด แต่กลับพูดภาษาไทยได้อย่างคล่องแคล่ว เขาเล่าให้ฟองฟ้าฟังว่าเขาเป็นลูกครึ่ง พ่อเป็นคนต่างชาติ แม่เป็นคนไทย เขาอยู่กับแม่มาตลอดจนแม่เสีย ก็เลยพูดภาษาไทยได้ เมื่อได้ยินว่าแม่เขาเสีย ฟองฟ้าก็ไม่กล้าถามต่อ ด้วยเกรงว่าจะทำให้ชายหนุ่มต้องกระทบกระเทือนจิตใจ

ฟองฟ้าปล่อยให้อารมณ์อยู่เหนือเหตุผล แต่เธอก็รู้ว่า การที่จะลงเอยกับเลือไต้ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เขาเป็นคนต่างถิ่น เปิดตู้ซ่อมรถเล็กๆ เพื่อหาเงินประทังชีวิต ในขณะที่ ฟองฟ้า เลอเกียรติ เป็นลูกสาวคนเล็กของเจ้าพ่อเมืองคาม! หญิงสาวต้องแอบคบกับเลือไต้ ไม่ใช่เพราะอายุที่เขามีฐานะยากจน แต่เป็นเพราะกลัวบิดาจะจัดการกับเขาต่างหาก

“ลมเย็นดีนะคะพี่เลือ”

“จะให้พี่ทำอะไร กอดให้แน่นขึ้นหรือไง”

“ฝรั่งชวนคุยต่างหากค่ะ”

อยากคุยด้วยก็หาเรื่องจะวกเข้าเรื่องใกล้ชิดกันอยู่เรื่อย แต่ฟองฟ้าก็ยอมรับว่าเธอชอบที่เขาเป็นแบบนี้ เลือไต้มีเสน่ห์ที่น่าหลงใหลในแบบที่เธอไม่เคยรู้สึกกับผู้ชายคนไหนมาก่อน เธอสนใจเขามากกระทั่งไม่สนใจเรื่องฐานะชาติตระกูลหรือชาติกำเนิดของเขา

ฟองฟ้าสนใจแค่ว่าเขาโสดหรือไม่ หญิงสาวถามเขา เลือไต้ก็ตอบตามตรงว่าเขาโสดไม่มีพันธะผูกพัน นั่นคือสิ่งที่ฟองฟ้าให้ความสำคัญ ก่อนตัดสินใจมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับเขา เพราะเธอไม่ต้องการได้ชื่อว่า

เป็นผู้หญิงที่แอบมีอะไรกับผู้ชายของคนอื่น หรือกินน้ำใต้คอกใคร

ส่วนเรื่องอื่น นอกจากความโสด ฟองฟ้าเข้าใจคำว่าความรัก ไม่มีเหตุผลก็ตอนเจอกับเสือใต้ นั่นแหละ เขาไม่ใช่ผู้ชายในสเปกของเธอ เลยสักนิด และฟองฟ้าก็ไม่เคยคิดว่าตัวเองจะต้องลดตัวลงไปคบกับผู้ชายที่มีฐานะยากจน แต่เมื่อใจมันปรารถนาแล้ว เรื่องฐานะชาติตระกูลก็ไม่อยู่ในความสนใจของฟองฟ้า

แม้กระทั่งเวลาที่ไม่ใช่เรื่องสำคัญ เธอรักเขาอย่างง่ายตาย ทั้งรัก ทั้งหลง เพราะถ้าหากไม่รักไม่หลง ฟองฟ้าก็คงไม่ยอมเขาถึงขนาดนี้ ด้วยนิสัยของเธอ ซึ่งเป็นคุณหนูคนเล็กของบ้าน ทั้งเอาแต่ใจตัวเอง และเย่อหยิ่งกับคนที่เธอไม่คุ้นเคยด้วย

ฟองฟ้าได้รับการปลูกฝังจากบิดา จะเลือกผู้ชายต้องเลือกคนที่มีคุณสมบัติเหมาะสม ต้องมีฐานะที่เท่าเทียมกัน และเป็นคนที่จะดูแลฟองฟ้าได้ เสือใต้ดูแลเธอได้ แต่ในระยะยาวก็ต้องดูกันต่อไปว่า เขาจะดูแลเธอได้แค่ไหน แต่ที่เธอไม่มีก็คือความมั่งคั่ง

แต่เมื่อเธอมีใจให้ ฟองฟ้าก็ไม่สนใจเรื่องเงินทองเลยสักนิด ผู้ชายตามจีบฟองฟ้าแถวยาวเป็นหางว่าว ถึงแม้คนในสังคมคนรวยของเมืองคามบางคนจะดูแคลนว่าเธอมีคนตามจีบมากมายเพราะอิทธิพลของ ถังทอง เลอเกียรติ ผู้เป็นพ่อ ที่หอมหวานเหลือเกิน ทำให้หนุ่มๆ และครอบครัวในสังคมคนมีเงินต้องการผูกสัมพันธ์ด้วย

แต่ฟองฟ้าไม่ใช่คนที่จะดูแคลนตัวเอง ต่อให้ตัดเรื่องบิดาออกไป ฟองฟ้าก็สวยสะดุดตาเหลือเกิน มองนานๆ ก็สวย มองผิวเผินแรกเห็นหน้าก็ชวนให้ตกตะลึง ความสวยของเธอสามารถทำให้ผู้ชายยอมที่จะคุกเข่าคลานเข้าไปหาเธอได้อย่างง่ายดาย

“วันนี้ต้องกลับกี่โมง”

“สักสี่โมงเย็นค่ะ”

“งั้นที่ยาวเสร็จแล้วกลับไปทำกันอีกสักยกสองยกดีไหม”

“พี่เสื่อ เอวฝรั่งค์เคล็ดแล้วนะคะ”

เรื่องบนเตียงของเสื่อไต้หวันร้อนน่่มาก ชายหนุ่มแทรกมือเข้าไปใต้เสื่อยึดของฟองฟ้า ถึงจะเป็นเสื่อยึด แต่แค่ตัวอักษรภาษาอังกฤษไม่กี่ตัวที่อยู่บนตัวเสื่อก็ทำให้เสื่อตัวนี้มีราคาไม่ต่ำกว่าสองหมื่นบาท ฟองฟ้าเลือกที่จะแต่งตัวให้ดูเรียบง่าย เพื่อไม่ให้เธอดูแตกต่างจากเสื่อไต้หวันมากนัก

แต่ความเรียบง่ายของฟองฟ้า มันคือความเรียบง่ายที่ราคาของเสื่อผ้าไม่ได้เรียบง่ายไปด้วยเลยแม้แต่น้อย จากเดรสหรูหราฟูฟ่า แม้แต่ชุดอยู่บ้านก็ต้องสวยตั้งแต่หัวจดเท้า ฟองฟ้าก็ปรับเปลี่ยนการสวมใส่เสื่อผ้าเมื่อต้องมาหาเสื่อไต้หวัน

นั่นก็เพราะเธอต้องขึ้นคร่อมมอเตอร์ไซค์กับเขา มาหาเขา ชายหนุ่มจะให้เธอจอดรถไว้ด้านหลังอู่ซ่อมรถของเขา อู่ที่อยู่ห่างไกลจากชุมชนของคนในเมืองคาม ตั้งอยู่โดดเดี่ยว ให้บริการคนผ่านทางและชาวบ้านที่ตั้งใจไปซ่อมรถที่อู่ของเขาเท่านั้น

ลูกค้ำของอู่เป็นผู้หญิงมากกว่าผู้ชายเสียอีก เพราะพวกเธอไม่ได้อยากซ่อมรถ แต่อยากจะให้เจ้าของอู่ซ่อมเรือนกายให้ต่างหาก คิดถึงผู้หญิงขึ้นมาแล้วฟองฟ้าก็หมั่นใส่คัสนูรูปหล่อเสน่ห์แรงเหลือเกิน ในแต่ละวันงานซ่อมของเขาล้นมือ เพราะลูกค้ำผู้หญิงจงใจทำให้รถเสีย

จักรยานจอดเต็มอู่ไปหมด เพราะผู้หญิงเอาไปให้ซ่อม บอกให้เขาซ่อมนานๆ เพื่อจะได้แวะไปถามชายหนุ่มที่อู่ทุกวันว่าจักรยานซ่อมเสร็จหรือยัง บางคนก็เป็นรถยนต์ รถมอเตอร์ไซค์ ดีว่าเสื่อไต้หวันยังมีลูกน้องที่มาด้วยกันหนึ่งคน ไม่งั้นคงซ่อมคนเดียวไม่ไหว

“พี่เสื่อ มือชนแล้วนะคะ”

“พี่จะจับดูว่าเอวเคล็ดตรงไหน เจอแต่เอวคอด น่าจับแล้วก็...”

เขาทิ้งประโยคไว้แค่นั้น แต่ถึงเขาพูดไม่จบ ฟองฟ้าก็รู้ เขาหมายถึงเรื่องใต้สะตือสุดเร้าร้อนที่เธอทำกับเขาบ่อยๆ นั่นแหละ

“กระแทกแรงๆ”

“พี่เสื่อ! ทะเลิ่ง!”

ฟองฟ้าอุตสาห์ไม่พูด พอเธอไม่พูด ชายหนุ่มก็กระซิบบอกเสียงพรวา แล้วยังแกล้งใช้ปากร้อนฝ่าวขบเม้มใบหูของเธออีกต่างหาก

“นี่กว่ารู้ตั้งนานแล้ว เพิ่งรู้หรือไงว่าพี่ทะเลิ่ง”

“ยังจะยอมรับแบบหน้าขึ้นตาบานอีกแน่ะ”

ฟองฟ้ามองค้อนเขา ชายหนุ่มกอดเธอแน่นขึ้น คนที่บ่นว่าเขา ก็ซุกซบเบียดชิดเข้าไปในอ้อมอกของเขา ไม่อยากแยกห่างจากกัน เธอกับเสื่อได้ก็เหมือนคนที่กำลังติดอกติดใจกัน เหมือนคู่ผัวเมียข้าวใหม่ปลามันที่อยากใกล้ชิดกันตลอดเวลา

“พี่กอดแน่นๆ ดีกว่า”

“ก็กอดสิคะ ฟรังก็ไม่ได้ห้ามนี่”

“อยากให้กอดใช้ไหม”

“พี่เสื่อบ้า”

เสื่อได้กอดกระชับร่างนุ่มแน่นขึ้น เขาก็ลงไปจูบขมับ ไล้ริมฝีปากลงไปหอมแก้มเธอ หอมซ้ำไปหลายพอด ฟองฟ้าก็ยอมให้เขากอดรัดพันดูบ เวลาเสื่อได้อยู่กับเธอมือไม้ไม่ค่อยขยับอยู่หนึ่ง ชอบเคลื่อนไหวแต่ต้องเธอ แต่คนมีใจให้กันก็แบบนี้ มีแต่อยากจะหัวเนี่ยคลอเคลียกันไม่ห่าง

ริถมินิของฟองฟ้าจอดอยู่ด้านหลังตู้ซอมารถ มีป้ายที่เสื่อได้นำแผ่นเหล็กบางๆ ที่ถูกนำมาทึง มาเคาะๆ แล้วก็พ่นสีเขียนเอาไว้ ‘ไม่มีชื่อ’ ฟองฟ้าเห็นครั้งแรกยังฉงน คิดว่านี่เป็นชื่อตู้ พอถามเสื่อได้ เขาก็บอกให้กระจ่าง อู่นี้ไม่มีชื่อต้องเขียนป้ายแขวนบอกเพราะเป็นคนถาม

อู่ซ่อมรถมุงด้วยหลังคาสังกะสี ฝั่งหนึ่งก็มุงหลังคาแยกเป็นที่จอดรถซ่อม ส่วนใหญ่เป็นรถจักรยานของสาว ๆ ที่เอามาจอดทิ้งไว้ เปิดประตูไปทางด้านหลังอู่ก็จะเป็นพื้นที่ว่าง ด้านขวามีหลังคามุงด้วยสังกะสีสำหรับทำเป็นที่จอดรถ

ปกติแล้วจะจอดมอเตอร์ไซค์สีดำคันใหญ่ของเสื่อใต้ และรถกระบะเก่าๆ อีกคันซึ่งเป็นรถของอู่ คนที่ขับรถคันนี้ประจำคือ โทมร ลูกน้องของเสื่อใต้ แต่ถ้าวินโหนฟองฟ้ามาหาเสื่อใต้ก็จะมีรถมินิคันสวยของหญิงสาวจอดอยู่ด้วย

จากที่จอดรถก็จะเป็นบ้านชั้นเดียว หลังคามุงสังกะสี ตัวบ้านทำจากไม้เนื้อแข็ง เสื่อใต้บอกว่าบ้านสองหลังนี้เขากับโทมรช่วยกันปลูกเอง หลังด้านหน้าคือบ้านของเสื่อใต้ อีกหลังห่างออกไปเป็นบ้านของโทมร จะเข้ามาในบริเวณนี้ต้องผ่านประตูของอู่ซ่อม ซึ่งเมื่อเสื่อใต้กับโทมรเข้ามาแล้ว ก็จะล็อกกุญแจจากด้านใน เพื่อไม่ให้มีคนเข้ามาวุ่นวาย

นอกจากทางเข้าตรงอู่ซ่อม ก็สามารถเข้าประตูด้านข้าง แต่ประตูนี้จะถูกใช้ก็ต่อเมื่อต้องเอารถเข้าบ้าน รถของฟองฟ้าได้รับสิทธิพิเศษ หญิงสาวไม่ค่อยมีโอกาสได้คุยกับโทมรนัก เพราะเขาเป็นคนเงิบๆ ก้มหน้าก้มตาทำงานอย่างเดียว แต่เมื่อเห็นรถยนต์ของเธอ เขาจะรีบลุกขึ้นไปไขกุญแจเปิดประตูให้เธอขับรถเข้าไปเก็บ

โทมรยังทำงานอยู่ที่หน้าอู่ แต่เสื่อใต้คือเจ้านายจอมเกร เขาพาฟองฟ้ากลับมาจากข้างนอก แล้วก็หายเข้าไปในบ้านของเขา เสียงของชายหนุ่มต้องทำงานหนักอีกครั้ง มันส่งเสียงเอี้ยดอัดตามการเคลื่อนไหวของสองร่างบนเตียง

“พี่เสื่อ อื้อ!”

เสื่อใต้เสพสุขกับเรือนร่างที่เขาหลงใหลอย่างไม่รู้เมื่อ ชายหนุ่มไม่ได้พูดเล่น ก่อนส่งตัวเธอกลับบ้าน เขาต้องการโรมรันกลืนกินเธอ

ให้หน้าใจ

แต่ต่อให้กินเท่าไร กับผู้หญิงที่อยู่ใต้ร่างของเขาคนนั้น ก็เหมือนไม่เคยทำให้เสียใต้อริสรีกั้มหน้าได้เสียที อย่างมากก็อริสรีกั้มเพียงชั่วคราวไม่นานก็กลับมาหัวโหยในตัวของเธอก็

“พี่เสียขา”

เธอคร่ำครวญเรียกชื่อเขา มือขาวเนียนลูบไล้แผ่นอกกว้างเสียใต้อริสรีกั้มตัวเข้าไปหาหญิงสาว สองแขนสอดเข้าไต้เรียขาสวยขาผ่องตัดกับผิวสีแทนของเขา

“ลูบเข้าไป ยิ่งลูบยิ่งหื่นนะจะบอกให้”

“คนบ้า”

“แล้วอย่าหาว่าพี่ไม่เตือนนะ”

ต่อให้เขาเตือนแล้ว ฟองฟ้ำก็หาได้ฟังเขาแต่อย่างใด ยังคงลูบไล้แผ่นอกกว้างของชายหนุ่มไปมา เขาบดกรามเข้าหากัน

“ไปแบบสปีดโบ้ตนะ”

ฟองฟ้ำจะปฏิเสธเขาได้อย่างไร เสียใต้อริสรีกั้มต้องการความเร็วระดับเรือสปีดโบ้ต เธอก็ต้องยอมรับความปรารถนาของชายหนุ่ม

เมื่อเขาเริ่มเคลื่อนไหวเร็วขึ้น หน้าก็ขึ้น เสียงเอี้ยดอัดของเตียงก็เจือปนด้วยเสียงกึกกักในบางจังหวะ ฟองฟ้ำเป็นห่วงเหมือนกันว่าเตียงจะหัก แต่จากประสบการณ์เร้าร้อนที่ผ่านมา ต่อให้เสียใต้อริสรีกั้มแรงถึงขนาดไหน เตียงก็ไม่เคยหัก

“มันแค่ดั่ง แต่ทน ถึก และอึด เหมือนพี่”

เขาเคยประกาศถึงคุณภาพของเตียง ทำให้ฟองฟ้ำต้องแจกค้อนส่งให้เขา ฟองฟ้ำเลื่อนมือขึ้นไปคล้องกอดชายหนุ่ม เมื่อเขาลดตัวลงไปหาเธอ

“พี่จูบนะ”

ปากร้อนผ่าวประกบลงบนปากหนุ่ม แล้วก็บดเคี้ยวจุ่มพิตดูตุ้ม

เมื่อเขาจูบเธอ เหมือนเสื่อใต้จะดูดเอาวิญญาณออกจากร่างของเธอ
ไปด้วย ชายหนุ่มจูบหนัก กินเธอหนักหน่วงมาก ทุกจังหวะและสัมผัส
ของเขาคือการบงการ เอาแต่ใจ เว่าร้อน แต่ก็ทำให้เธอมีความสุขด้วย

ความเอาแต่ใจของเขาไม่ใช่เพื่อเขาคนเดียว แต่ชายหนุ่มก็คืนมัน
ให้แก่ร่างกายของเธอ ทำให้เธอหลงเขาจนตัวเตี้ยลงทุกวัน หรือจะ
บอกว่าเธอทั้งรักและหลงเสื่อใต้จนใจหัวไม่ขึ้นแล้วก็ได้ เพราะฟองฟ้า
หลงระเริงไปกับความสัมผัสที่เกิดขึ้น แบบไม่ยอมมุดครึ่งตัวเอง

อารมณ์ใคร่ของเขาหนักหน่วงและรุนแรง ร่างกายของทั้งคู่ขึ้นเหนือ
อากาศร้อนภายในบ้านไม่เป็นอุปสรรค เพราะต่างไขว่คว้าที่จะสัมผัสกัน
และเติมเต็มความเร่าร้อนให้แก่กัน ชายหนุ่มทำให้ร่างกายของเธอสั่นเทา
ด้วยความปรารถนา

ความคึกคักกอลังการของเขาครอบครองเธอครึ่งแล้วครึ่งเล่า
หญิงสาวต้องยกมือขึ้นดันแผ่นอกของเขาเอาไว้ เพราะแรงกระทบ
กระแทกที่รวดเร็วและหนักหน่วงเหลือเกิน แต่เสื่อใต้ไม่ยอมให้เธอทำ
แบบนั้น เขาปล่อยมือจากขาเธอ รวบจับข้อมือของหญิงสาวขึ้นเหนือ
ศีรษะของเธอ

“พี่เสื่อ อ๊ะ!”

เขากระหน่ำแรงอารมณ์พิศวาสีสร้างของแฟนสาว เสียงลมหายใจ
ของเขาดังแรง สอดประสานกับเสียงลมหายใจของเธอ และเสียงเนื้อ
กระทบกัน เขารวบจับสองมือของเธอด้วยมือข้างเดียว อีกมือลูบไล้
ไปตามร่างงาม

แล้วก็ตะปบจับคลึงเข้ากับทรงอกอวบใหญ่ที่เขาหลงใหล
เขาชอบมันมาก จับอยู่เป็นประจำ จับแบบไม่กลัวมันจะนิ่มเหลว
เขามีหน้าที่จับและหน้าที่พัดมัน ส่วนหน้าที่ดูแลมันเป็นของฟองฟ้า
ซึ่งกำลังร้องคร่ำครวญอย่างแสนสุขอยู่ใต้ร่างเขา

2

คุณหนูฟองฟ้า

“พี่เสีย เมื่อไรจะพอกะ”

ฟองฟ้าทำเสียงกระแง์กระงอด เสียใจได้รู้ แม่ตัวดีไม่ได้ต้องการให้เขาผลทาง เธอทำเสียงแง่อนก็เพราะอยากหาเหตุผลข่มความอาย เพื่อจะได้ยกความที่น้กระหายให้เขารับเอาไว้คนเดียว เขากับเธอ ถ้าหากระดับความที่น้ไม่เสมอกัน จะอยู่บนเตียงด้วยกันบ่อยๆ แบบนี้ หรอกหรือ

“หนวกหู”

เขารัดแขนกับตัวเธอ เสียใจไ้ตั้งอยู่บนเตียง ห้อยขาหลงเหยียบพื้น เอาไว้ บนตักมีฟองฟ้าหนึ่งหันหลังให้เขา หญิงสาวหายใจแรง ร่างกาย ยังคงถูกเขารุกรานด้วยความร้อนผ่าอย่างใกล้ชิด

“ฟรังค์เหนื่อย”

เสียใจไ้ไม่สนใจคำตัดพ้อจากคนรัก ชายหนุ่มจับขาเธอ แล้วยังวางมันลงบนขอบเตียงทั้งสองข้าง ก่อนจะขยับตัวถอยหลังเข้าไปด้านใน

อีกเล็กน้อย

“ถึงเวลาเธอต้องออกแรงแล้ว”

“พี่เสื้อบ้า!”

ฟองฟ้าแก้มร้อนผ่าวไปหมดแล้ว คงไม่ใช่แค่แก้มหรอก แม้แต่ไบหน้าของเธอคงแดงก่ำไปทั้งหน้าแล้ว เพราะชินวาจาเปิดเผยของคนรัก

“เร็วเข้า ถ้าไม่เสร็จไม่ต้องกลับบ้านนะ”

“ฝรั่งก็ไม่อยากกลับบ้านนักหรอก”

“อยากอยู่กับพี่ ให้พี่...”

ฟองฟ้าหันไปหาเขา ยกมือขึ้นปิดปากชายหนุ่ม ไม่ให้เขากล่าววาที่จะทำให้เธอยิ่งวางตัวลำบาก ถึงแม้เธอจะสมยอมต่อเขา แต่ก็เชื่อว่า จะหน้าดำหน้าหน้ำทนได้ทุกเรื่อง

“ขยับตัวได้แล้วฝรั่ง ทำก็จัดให้แล้ว สบายเกินไปนะเรา ต้องให้พี่ทำให้เกือบทุกอย่าง”

ชายหนุ่มรัดเอวเธอแน่นขึ้น แล้วก็ก้มลงไปจูบไหล่เปลือย มือใหญ่ก็เลื่อนขึ้นไปครอบครองสัดส่วนนูนนุ่มที่เขาแสนหลงใหล

“เร็วสิ พี่รีบ”

“ฝรั่งก็ไม่รีบหรอก”

“ไม่รีบจริงเหรอ ซุ่มฉ่ำแบบนี้”

“อืพี่เสื้อบ้า ทะเลิ่ง!”

“พูดไม่เพราะ พี่ก็พูดความจริง ฝรั่งนี่น้ำท่วมจนปริ่มแล้ว ยังจะปากแข็ง ทำเหมือนตัวเองไม่อยาก”

ชายหนุ่มหอมแก้มเธอแรงขึ้นเป็นการทำโทษ ฟองฟ้าจิกนิ้วลงบนลำแขนของชายหนุ่ม แต่ละคำที่เขาสรรหามาพูด เธอฟังแล้วก็หน้าม่าน

“เร็วสิ พี่รออยู่”

“ฝรั่งก็ไม่อยากหันหลังให้พี่เสื้อนี่คะ ฝรั่งก็อยากกอด”

“ทำทำนี่ก่อน เดี่ยวพี่เปลี่ยนทำให้”

“ต้องกอดฝรั่งกันนะคะ”

“กอดสิ ฝรั่งก็รู้พี่ชอบมากเวลาหน้าอกฝรั่งก็เสียดสีกับอกพี่”

ปากของเขาแบบนี้ น่าหยิกให้เนื้อเขียว แต่พองฟ้าจะทำอะไรเขาได้
เสียได้ก็เป็นคนแบบนี้มาตั้งแต่แรก เขาไม่ได้สร้างภาพกับเธอเลย
เรื่องผีปากเสมอต้นเสมอปลายตั้งแต่วันแรกที่ทั้งคู่ได้พบกัน

“คนหื่น”

“พี่เห็นคนเดียวก็ได้ ฝรั่งก็คนไม่หื่นขยับตัวเอาใจพี่หน่อย”

มือเขาพาดลงบนบั้นท้ายของเธอ กระตุ้นให้หญิงสาวขยับตัว แต่
ไม่ได้พาดจนหญิงสาวเจ็บปวด เสียได้ก็เหมือนผู้ชายทั่วไป แข็งกระด้าง
ไม่อ่อนโยนนัก แต่เขาไม่ได้ซาติสตร์ชอบเห็นผู้หญิงของตัวเองเจ็บปวด
ถึงอย่างไรเขาก็ต้องการให้เธอมีความสุขมากกว่า

พองฟ้าขยับตัว มือเธอกับมือของชายหนุ่มกุมจับกัน เขา
เป็นหลักให้เธอ เท้าของหญิงสาววางลงบนที่นอน แล้วก็ดันตัวขึ้นลง
อารมณ์รัญจวนทำให้เธอกับเขาต่างคนต่างส่งเสียงผ่านริมฝีปาก คนหนึ่ง
ครวญคราง คนหนึ่งคำราม

แม้ว่าเสียงแตกต่างกัน แต่จุดกำเนิดของเสียงเกิดขึ้นเพราะทั้งคู่
กำลังวาบวามกับความใกล้ชิดลึกซึ้งที่มีต่อกันและทำร่วมกันอย่าง
เร่าร้อน ชายหนุ่มทำตามที่เขาจับปากพองฟ้า เมื่อถึงเวลาที่เขาต้องการ
ครอบครองเธออย่างเร่าร้อนส่งท้ายห้วงอารมณ์เสนาหา

พองฟ้าถูกจับยกตัวลอยขึ้นจากตัวเขา ชายหนุ่มลุกขึ้นยืน ใช้แรง
ที่มีมากกว่าจับพลิกร่างอ่อนแอหันมาหาเขา พองฟ้าเกี่ยวขาเข้ากับ
บั้นเอวของเขา สองร่างเคลื่อนไหวเบียดเข้าไปหากัน สองแขนขาเนียน
โอบกอดเขา ปากนุ่มกดลงบนปากร้อนผ่าว

ริมฝีปากของเธอและเขาบดจูบกันตูดตึ่ม ร่างกายก็ขยับเข้าหากัน
ราวกับมีแม่เหล็กดึงดูดจนประกบเข้าหากันอย่างรวดเร็ว เขาโอบกอด

เธอ ปากจูบหนักหน่วงขึ้น สองมือประคองร่างอันแอ่นเอาไว้ แล้วก็จัดการมอบความเร้าร้อนนี้ให้เธอในท่วงท่าที่ต้องใช้แรงมากเหลือเกิน

ฟองฟ้าก็ไม่เกรงกลัว เชื่อกันในพลังกำลังของเขาวางจะไม่ทำเธอร่วงจากมืออย่างแน่นอน หญิงสาวตรงแนบติดกับปากร้อนผ่าว เพราะเธอกับเขายังจูบกันไม่หยุดพัก ไม่เบื่อหน่าย ยิ่งจูบก็เหมือนจะยิ่งลุ่มหลงกัน และฟองฟ้าก็อยากให้เขาหลงเธอแบบนี้ตลอดไป

หญิงสาวกอดเขาแน่นขึ้น ลิ้นนุ่มแทรกเข้าไปในปากของชายหนุ่ม เธอตรงเสียงดัง ร่างกายของเธอได้รับการปรนเปรอแรงเสนาหาจนไม่สามารถรับได้อีกต่อไป เธอรับมันเอาไว้จนสิ้นปริ แล้วก็ระเบิดพรั่งพรูความสุขพรั่งพรูมาใส่ร่างกาย

ชายหนุ่มรีบเร่งตามเธอไปยังปลายทาง เขายืนอยู่แบบนั้น แล้วก็ส่งเธอไปสวรรค์บนดินอีกครั้ง และอีกครั้ง ก่อนจะอุ้มเธอไปทิ้งตัวนอนลงบนเตียง และกอดกันแนบแน่น

“ฟ้า!
เสื่อ!”

ฟองฟ้าหน้าง้ำ เมื่อคนที่อุทิศตัวให้เธอนั่งตักอาหารป้อนถึงปากเธอ แล้วก็ดึงซ้อนหนี ทำให้เธองับได้แต่อากาศ

“ทำเราหมดแรง แล้วยังจะแกล้งฝรั่งก็อีกแน่ะ”

“เรานี้แหละ ครางก็เก่ง ร้องก็ดัง บ่นก็ถนัดไม่เป็นรองใคร”

เขาหอมแก้มเธอ แล้วก็จ่อซ้อนข้าวผัดไปที่ปากเธอ ฟองฟ้ารีบอ้าปากรับ ซ้อนแบบสั้นที่ชายหนุ่มใช้ หญิงสาวไม่ค่อยถนัดนัก เหมือนมันจะใหญ่เกือบเท่ากับขนาดปากของเธอ หญิงสาวรับประทานข้าวผัดไปได้ครึ่งซ้อน อีกครึ่งซ้อน เสื่อได้ก็ส่งเข้าปากตัวเอง

เขากับฟองฟ้าอาบน้ำด้วยกัน ตัวเธอหอมกรุ่น ใช้สบู่เหมือนกัน แต่ทำไมถึงได้ตัวหอมหนัก เขาก็นึกสงสัย ก่อนส่งเธอกลับบ้านก็ต้อง

เอาใจ ป้อนข้าวป้อนน้ำเสียหน่อย ไม่อย่างนั้นคุณหนูของเขาก็คงอแงใส่
กล่าวหาว่าเขาดูแลเธอไม่ดี

เขาต้องถนอมเธอเอาไว้ เพราะยังอยากพัดเธอไปอีกนานๆ
เสียใต้งมองหาปลายทางของคำว่า ‘เมื่อหน่าย’ ไม่พบ เขาไม่รู้ด้วยซ้ำ
ความรู้สึกแบบนั้นจะเกิดขึ้นกับเขาหรือเปล่า ชายหนุ่มกอดกระชับ
คนสวยบนตัก หญิงสาวก็หอมแก้มเขา แล้วก็กอดซบคลอเคลียเขา

ฟองฟ้าซึบ้น เจ้าอารมณ์ ซึ้งอน แถมยังพูดมาก นิสัยแบบผู้หญิง
น่ารักาญ แต่เวลาที่เธอทำตัวน่ารักกอดอ้อน หญิงสาวก็น่ารักมาก
เหลือเกิน เสียใต้งน้ำหนัก ไม่ว่าจะมุมที่น่ารักหรือน่ารักาญของเธอ
ชายหนุ่มก็รับได้ มากเกินไป เขาก็ดูเสียบ้าง

เมื่อถูกดู ฟองฟ้าก็จะเบาลง ไม่ฝืนทำตัวเง่าให้ชายังน่ารักาญ
เสียใต้งคิดว่าผู้หญิงก็แบบนี้ จะให้เธอง่ายๆ สบายๆ เหมือนเขาไปทุกเรื่อง
ก็คงไม่ได้ และการที่เขาต้องคอยดูแลยายคุณหนูสำรวยผิวขาวตัวหอม
ที่เขาโอบอุ้มอยู่ ก็เป็นเรื่องที่เสียใต้งคิดว่าสนุกดี

“อีกสองสามวันฝรั่งจะมาหานะคะ”

“อย่าหายไปนานล่ะ ไม่งั้นจะโดนเกือบทั้งวันแบบวันนี้อีก”

“พี่เสียนะ ต่อให้ฝรั่งมาหาทุกวันก็รังแกฝรั่งจนหมดแรงอยู่ดี”

“พี่รังแก แล้วพี่ก็ดูแลด้วยนั่นแหละ อ้าปาก”

เขาป้อนข้าวผัดเธอ ฟองฟ้าไม่ต้องทำอะไร เธอนั่งอยู่บนตักเขา
มีเขาคอยป้อนข้าว อยากดื่มน้ำ แค่ชี้มือ ชายหนุ่มก็จะยกขวดน้ำขึ้นมา
จ่อป้อนเธอทันที ก่อนหน้านั้นเขาก็อาบน้ำให้เธอ ภูทำความสะอาดให้
ทั้งตัว เช็ดตัวและใส่เสื้อผ้าให้ ก็เป็นแบบที่เขาพูด เขารังแก แต่ก็ดูแล
เป็นอย่างดี

“ซัปรถไหวไหม”

“ไหวค่ะ ฝรั่งซัปรถได้ค่ะ”

เธอบอกให้เขาสบายใจ อยู่ด้วยกันเมื่อไรก็เป็นต้องเพลินอยู่

ด้วยกัน จนเธอแทบหมดแรงทุกครั้งไป

พองฟ้ามองกระจกสำหรับมองหลัง จะไม่ให้เธอหลงเขาได้หรือ หญิงสาวขับรถออกจากบ้านของเสือใต้แบบคนเกือบหมดแรง หญิงสาวอมยิ้มกับตัวเอง เขาไม่ได้เสปสุขจากร่างกายเธอ แล้วก็ทิ้งขว้างเธอ เสือใต้ขี่มอเตอร์ไซด์ของเขาตามมาส่งฟองฟ้าแบบห่างๆ อย่างห่วงๆ

“พี่เสือของฝรั่งก์ น่ารักที่สุด”

เสือใต้ปากไม่ค่อยดี ติดจะเหยียบกาย การปฏิบัติต่อเธอก็ไม่ได้ อ่อนโยนเลย ยิ่งอยู่บนเตียงเขายังจัดหนัก จัดแรง แต่เธอก็ยังสัมผัสได้ถึงความรักที่เขามีต่อเธอ ชายหนุ่มไม่เคยให้เธอต้องขับรถกลับมาก ตามลำพังคนเดียว เขาจะตามมาส่งทุกครั้ง

เขาไม่พะเน้าพะนอเธอเหมือนผู้ชายคนอื่น การแสดงความห่วงใยในแบบของเขา คงเป็นเสน่ห์ที่ทำให้เธอสนใจเขา จากที่ชู้คอเยอหยิ่งมองไม่เห็นหัวบุรุษผู้ใด ก็เป็นต้องยอมสยบให้แก่เสือใต้ บทจะรักก็ไม่ยากหรอก

ที่ทำเล่นตัวไม่สนใจผู้ชายคนไหน ไม่ใช่เพราะต้องการให้ผู้ชาย รุมจีบ เธอเบื่อหน่ายด้วยซ้ำที่ต้องเป็นจุดสนใจเวลาออกงาน ต้องเต็นรำ และคอยปฏิเสธคนที่ตามมาเที่ยวไล่เที่ยวชื่อ แต่พอเป็นคนที่เธอสนใจ ไม่ต้องพยายาม เธอก็สนใจ เมื่อเขาสนใจตอบกลับ ความสัมพันธ์ ก็เกินเลยลึกซึ้งอย่างรวดเร็ว

หญิงชายเใกล้กัน ถึงเปรียบเหมือนน้ำมันกับไฟ ยิ่งมีไฟก็ยิ่งขาด ความยับยั้งชั่งใจ ได้สัมผัสด้วยตัวเอง ฟองฟ้าถึงรู้ซึ้งและเข้าใจถึง คำกล่าวนี้ หญิงสาวยิ้มกับตัวเอง ฟองฟ้าจอดรถหน้ารั้วบ้าน เพียงแค่วิ่งบ่งบอกถึงฐานะมั่งคั่งของผู้เป็นเจ้าของ

รั้วไม้สักขนาดมโหฬารประเมินมูลค่าได้ยาก ด้วยบ้านของ ถึงทอง

เลอเกียรติ บิดาของฟองฟ้า นั้น คือคฤหาสน์เรือนไทยซึ่งปลูกสร้างบนที่ดินกว้างขวางถึงหนึ่งร้อยสิบไร่ รวมมูลค่าที่ดินและสิ่งปลูกสร้างสูงร่วมหนึ่งพันล้านบาท

เอกะพริบไฟเลี้ยวสามครั้ง ส่งสัญญาณให้คนที่ขับรถตามมาส่งรู้ว่าเธอกำลังจะเข้าบ้านแล้ว เมื่อประตูรั้วเปิดออกจากกัน รถมินิก็แล่นเข้าไปในบ้าน จากประตูหน้าบ้านจะมีถนนทอดยาวเข้าไปถึงตัวคฤหาสน์ทะเลสาบ ต้นไม้ใหญ่ สวนสวยร่มรื่น สร้างทัศนียภาพภายในบริเวณของคฤหาสน์เรือนไทยให้ยิ่งงดงามและร่มรื่น

ฟองฟ้าขับรถไปจอดด้านหน้าคฤหาสน์ หัวหน้าคนขับรถประจำบ้านก็รีบเดินเข้าไปเปิดประตูรถให้คุณหนูคนเล็ก ลูกสาวสุดที่รักของเจ้าพ่อถึงห้อง เลอเกียรติ เมื่อหญิงสาวก้าวลงจากรถ หัวหน้าคนขับรถก็ก้าวขึ้นไปนั่งแทน เพื่อนำรถไปเก็บ

ฟองฟ้ามีอาการเข้าอ่อนเล็กน้อย แต่ต้องควบคุมตัวเองไม่ให้แสดงอาการออกมา ก็สมควรหรอกที่เธอจะหมดแรง ในเมื่อแฟนหนุ่มกลืนกินเธออย่างดูดดื่มและไม่รู้จักพอ แต่ถึงร่างกายจะอ่อนล้า ฟองฟ้ากลับเบิกบานด้วยความสุข หญิงสาวฮัมเพลงในลำคอเดินขึ้นบันไดเพื่อขึ้นไปยังตัวคฤหาสน์ไม้สักหลังมหึมา แต่เมื่อต้องพาตัวเองขึ้นบันไดหลายชั้น ฟองฟ้าก็นิวหน้าเล็กน้อย สองขาของเธอมีอาการสั่นเพราะอ่อนแรง

“พี่ตาขา ช่วยพริ้งก็หน่อยค่ะ”

ฟองฟ้ามองเห็นพี่เลี้ยงประจำตัวของเธอ ก็รีบส่งเสียงเรียกดวงตา ได้ยินเสียงคุณหนูยอดดวงใจเรียกขาน ดวงตาก็รีบปรາดเข้าไปหาฟองฟ้าทันที

“ทำไมไม่ขึ้นบ้านล่ะคะคุณหนู”

“พริ้งก็อยากให้พี่ตาประกอง”

ดวงตายิ้มปลาบปลื้มส่งให้คุณหนูสุดที่รัก ปีนี่ดวงตาอายุสี่สิบแล้ว

ทำหน้าที่ดูแลฟองฟ้าตั้งแต่หญิงสาวยังเล็ก ก่อนเป็นพี่เลี้ยงประจำตัวของคุณหนูฟองฟ้า ดวงตาทำงานช่วยมารดา ซึ่งเป็นคนรับใช้ในเรือนปลีกวิเวก มันเป็นชื่อของบ้านหลังนี้

“พี่ตาจะประคองคุณหนูนะคะ เดินระวังนะคะทุนหัวของพี่ตา”

“พี่ตาน่ารักที่สุดเลยคะ ฟรังก็รักพี่ตาที่สุดเลย”

ฟองฟ้าอดอ้อนพี่เลี้ยงคนสนิท เหตุผลที่ทำให้เธออ่อนแรงในเมื่อดวงตาไม่ถาม ฟองฟ้าก็ไม่บอก ส่วนดวงตาได้ยินแบบนั้นก็ยิ้มแก้มปริ ฟองฟ้าเป็นเจ้านาย ดวงตาคงไม่กล้าบอกว่ารักฟองฟ้าเหมือนลูก บอกได้แค่ว่ารักเทียบเท่าชีวิตของดวงตาเท่านั้น

มารดาทิ้งดวงตาเอาไว้ที่นี่ เพื่อไปใช้ชีวิตกับผู้ชายคนใหม่ที่ไม่ใช่พ่อของดวงตา คุณท่านผู้เป็นบิดาของ ถึงทอง เลอเกียรติ ในตอนนั้นก็ให้การอุปการะเลี้ยงดูดวงตา แต่ดวงตาก็รู้ ตัวเองหัวไม่ดี เรียนหนังสือพออ่านออกเขียนได้ ก็ขอออกมาทำงานเต็มตัว

ดวงตาทำหน้าที่ของตัวเองเรื่อยมา กระทั่งถึงทองแต่งงานกับรมิดา เลอเกียรติ สกุลเดิมคือ รมิดา รัตนภาค คุณหนูฟองฟ้านั้นรูปร่างหน้าตาเหมือนคุณแม่ สวยหวานหาคนเทียบได้ยาก สวยพิศสวยผาด ไม่ว่าจะมองผิวเผินหรือมองนานๆ ก็ยังสวย

รมิดาร่างกายอ่อนแอ คลอดฟองฟ้าได้เพียงสองเดือนก็เจ็บป่วย กระเสาะกระแสะอาการหนักขึ้นและจากไปอย่างสงบ ดวงตาจึงได้รับหน้าที่คอยดูแลฟองฟ้าอย่างใกล้ชิด เพราะเป็นลูกสาวคนเล็ก และไม่มีโอกาสได้จดจำมารดา ถึงทองจึงผ่อนปรนตามใจลูกสาวคนเล็กมากเป็นพิเศษ

เรียกได้ว่าฟองฟ้าซึ้นกเป็นนกด ซึ้นไม่เป็นไม้ พี่ชายคนโตของบ้านอย่าง วันมั่งคั่ง เลอเกียรติ และพี่สาวคนรอง ร่มเพชร เลอเกียรติ ก็พลอยรักและตามใจน้องสาวคนเล็กของบ้านไปด้วย วันมั่งคั่งรู้ความแล้วตอรับคำสั่งเสียจากมารดา ก่อนรมิดาลิ้นใจ ให้ช่วยดูแลน้อง

รักใคร่กัน และความรักแบบพี่น้องในครอบครัวก็ถูกถ่ายทอดลงไปถึง
ร่มเพชรและฟองฟ้าตามลำดับ

ปีนี้ลูกชายคนโตของบ้านอายุเข้าสามสิบเอ็ดปี ลูกสาวคนรอง
อายุยี่สิบแปดปี และลูกสาวคนเล็กอายุยี่สิบห้าปี แต่ก็ยังไม่มีใคร
ได้แต่งงานสักคน

ดวงตานั้นรักใคร่ฟองฟ้ามากที่สุด เพราะคอยเลี้ยงดูใกล้ชิดกัน
มาแต่เล็กแต่น้อย กับวันมั่งคั่งและร่มเพชร ดวงตาก็รัก และปรารถนา
จะได้เห็นเจ้านายมีความสุข และมีครอบครัวที่อบอุ่น ดวงตาหรือก็ลุ่ม
มานาน หวังให้วันมั่งคั่งสละโสด ตามด้วยร่มเพชร แล้วก็คุณหนูฟองฟ้า
แต่คุณพี่ทั้งสองดูจะยังไม่มีความก้าวหน้า ส่วนคนน้องนี่นะสิ ที่ในระยะหลัง
ดวงตาเริ่มเคร่งเครียดด้วยความเป็นห่วง

“ไปไหนมาคะคุณหนู”

ดวงตาประคองฟองฟ้าเข้าไปในห้องนอน พาหญิงสาวไปนั่งบน
โซฟาแล้วก็ถามออกไป ฟองฟ้ายิ้มซุกซน แล้วก็เลือกที่จะยิ้มแทนคำตอบ
“ดูเอาเถอะ ยิ้มแบบนี้ ต้องไปหาคุณเสือมาใช้ไหมคะ”

“ไม่ไปหาพี่เสือแล้วจะไปหาใครคะ ก็พี่เลือกกับฝรั่งก็เป็นแฟนกัน”

“คุณหนูขา เป็นผู้หญิงนะคะ ไปหาผู้ชายบ่อยๆ จะดีเธอคะ
เกิดเรื่องผิดพลาดอะไรขึ้นมา ฝ่ายหญิงก็มีแต่เสียกับเสียนะคะ”

ดวงตาเตือนฟองฟ้าเข้าไปเสียหน่อย เพราะฟองฟ้าจะเสียไป
ถึงไหนต่อไหนแล้ว เสียจนต้องเสียซ้ำแล้วซ้ำอีก จนสองมือสองเท้า
นับนิ้วรวมกันก็ยังไม่พอจำนวนครั้งที่เสียให้แก่เสียได้ แต่ฟองฟ้าเสีย
ด้วยความเต็มใจ

ส่วนความห่วงใยของดวงตา ฟองฟ้าก็รับเอาไว้ แต่เธอก็มีจุดยืน
ในการตัดสินใจของตัวเอง ฟองฟ้ารู้ว่าต่อให้เธอผิดพลาด หรือทำอะไรผิด

ดวงตาก็จะยื่นเคียงข้าง เพื่อคอยปกป้องและดูแลเธอ หญิงสาวสนิทกับพี่เลี้ยงมาก

ดวงตาไม่ใช่แค่พี่เลี้ยง แต่พองฟ้าให้ความสำคัญต่อดวงตาเหมือนคนในครอบครัว และก็รู้ว่าดวงตารักเธอปานแก้วตาดวงใจของตัวเอง ต่อให้รู้ว่ารัก ต่อให้ตัวเองให้ความสำคัญกับพี่เลี้ยง แต่พองฟ้าก็ยังอยู่ในวัยอยากรู้อยากลอง

เธอบอกเรื่องของเสื้อใต้กับดวงตา เพราะไม่อยากจะรู้สึกผิดกับพี่เลี้ยงมากนัก แต่บอกเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น ก็คือเธอกำลังแอบคบหากับเสื้อใต้ ดวงตาได้ยินเข้าก็ตกใจแทบสิ้นสติ ด้วยรู้ว่าเจ้าพ่อถึงทองนะ หวงลูกสาวมาก ไม่ว่าจะคนรองหรือคนเล็กก็หวงแสนหวง

“ถ้าเสียให้พี่เสื้อ ฟรังก็ยอมค่ะ”

“โอ๊ย! ตายแล้ว ออกพี่ตาจะแตก”

“พี่ตาขา พี่ตาจะออกแตกทำไมละคะ ไม่อยากอยู่กับฟรังก็จนวันที่ฟรังก็แต่งงานกับพี่เสื้อเหอะคะ”

“ดูเอาเถอะ พูดซะเป็นเรื่องง่ายไปหมด คุณหนูก็ทราบนะคะว่าคุณท่านนะตั้งคุณสมบัติลูกเขยไว้สูงเชียว นอกจากต้องรวยเงิน ยังต้องรวยอิทธิพล และยังต้องมีเชื้อสายของผู้ลากมากดีด้วยนะคะ”

“ตระกูลเราก็ใช้ว่าจะเป็นผู้ลากมากดีมาจากไหน ขอแค่เป็นคนดี ขยันทำมาหากินก็ได้เหอะคะ”

“พี่ตาตอบแทนคุณท่านไม่ได้หรอกคะ แต่เราก็ต่างรู้กัน คุณท่านนะประกาศชัดเจน คุณหนูก็ยอมรับดีกว่าพี่ตาไม่ใช่เหอะคะ”

พองฟ้าน้ำมูก ไม่ใช่เพราะโกรธดวงตา แต่เมื่อคิดถึงคุณสมบัติลูกเขยที่เจ้าพ่อถึงทองต้องการ บิดาตั้งคุณสมบัติลูกเขยเอาไว้สูงมาก พองฟ้าก็เคยเห็นดีเห็นงามไปกับคนเป็นพ่อ จนกระทั่งเธอได้มาเจอกับเสื้อใต้นั้นแหละ

“เฮ้อ ฟรังก็เหนื่อยใจ”

ความรักไม่ได้ทำให้เธอตาบอด แต่ความรักทำให้เธอเยื่อหุ้ม และชูกอน้อยลงต่างหาก เพราะเธอเลือกที่จะรักเสียได้ ไม่ว่าจะเขายากดีมีเงินอย่างไรก็ตาม ฟองฟ้าไม่จำเป็นต้องรอเวลามากกว่านี้ คนที่เยื่อหุ้มแบบเธอ ความรู้สึกที่มีต่อเขาไม่ใช่ความรู้สึกฉาบฉวย

เธอมอบตัวให้เขาเป็นคนแรก แม้เขาจะเป็นเพียงคนหาเช้ากินค่ำ ต่อให้เรียกได้ว่าเขาเป็นเจ้าของอู่ซ่อมรถ แต่อู่ขนาดเล็กจิ๋วที่มีโตมรเป็นคนงานเพียงคนเดียวแบบนั้น ไม่ใช่ผู้ใหญ่ที่จะมีรายได้มากมาย ค่าซ่อมที่ชายหนุ่มคิดก็ถูกแสนถูก เพราะถ้าหากคิดแพง ชาวบ้านซึ่งเป็นกลุ่มลูกค้าของเขาก็คงไม่มีสตางค์ที่จะนำมาจ่าย

“แบบนี้แล้ว ก็ยังจะคบกับคุณเสียต่อไปหรือคะ”

“คบค่ะ ฟรังค์รักพี่เสีย”

“ตายแล้ว คุณหนู”

“ฟรังค์รักพี่เสียจริงๆ นี่คะ แต่ตอนนี้เราเพิ่งรู้จักกันได้สามเดือน ถ้าหากฟรังค์บอกคุณพ่อว่าฟรังค์รักพี่เสีย คุณพ่อก็คงไม่เชื่อว่าเป็นความรัก ฟรังค์จะรอเวลาค่ะ”

“สามเดือนก็รักแล้วหรือคะ”

“เวลาไม่สำคัญหรือคะ ฟรังค์ถูกใจพี่เสียตั้งแต่แรกสบตา ฟรังค์องแงใส่เขาก็เพื่อเรียกร้องความสนใจ พอได้...”

“ได้อะไรคะคุณหนู”

“ได้ เอ่อ... ได้คบกัน ฟรังค์ก็รู้ตัวค่ะว่าฟรังค์รักเขา”

ฟองฟ้าเกือบหลุดปากพูดออกไปแล้วเชื่อว่าเธอกับเขาได้เสียกันไปแล้ว แต่หญิงสาวก็ยังไม่อยากให้ดวงตาต้องคิดมากจนนอนไม่หลับ เพราะเรื่องของเธอ ฟองฟ้าไม่ใช่เด็กแล้ว เธอมีอะไรกับเสียได้ แรกๆ ก็ป้องกันด้วยการที่เขายึดดอกพุดสูง แต่เพราะเขาชอบหัวเนียบกับเธอ บ่อยเกินไป ทำให้ฟองฟ้ากับเสียได้ต้องประสบกับปัญหาอุปสรรคป้องกันไม่พอ ไม่ใช่ว่ามันขาดตลาด แต่เสียได้เห็นจนซื้อมาเท่าไรก็ไม่ค่อยจะ

พอใช้ บางครั้งเขาก็ปล่อยเลยตามเลย เพราะความต้องการทำให้หน้ามีด
จนรอไปสรรหาเตรียมของมาเพิ่มไม่ไหว

ฟองฟ้าก็เลยตัดปัญหาเปลี่ยนวิธีการคุมกำเนิด ถึงอย่างไรก็ต้อง
รักษาหน้าตาบิดาและครอบครัว จะปล่อยให้ตัวเองท้องโตโดยที่ยังไม่ได้
แต่งงาน ฟองฟ้าก็คงยอมไม่ได้ เธอปล่อยตัวปล่อยใจให้แก่เสือใต้
แต่ก็ไม่ได้ขาดสติถึงขนาดจะทำอะไรโดยไม่คิดถึงชื่อเสียงของเจ้าพ่อ
ถึงทอง

“คุณหนูนะ ตั้งแต่เล็ก ๆ แล้ว บทจะสนใจอะไรก็ไม่ยอมเปลี่ยนใจ
ง่ายๆ”

“ฝรั่งก็ไม่เปลี่ยนใจจากผีเสื้อง่ายๆ หรอกค่ะ พี่ตาซา ฝรั่ง
เหนียวจัง อยากพักผ่อน”

“งั้นรีบนอนพักเลยค่ะ ก่อนถึงเวลาอาหารพี่ตาจะมาปลุกนะคะ”

ดวงตากลูกลูกจอก ประคองฟองฟ้าไปที่เตียง ช่วยจัดที่นอน ดูแล
หญิงสาวจนเธอขึ้นไปนอนบนเตียง ดวงตาก็ห่มผ้าให้ ก่อนจะออกไป
จากห้องนอนของฟองฟ้า เพื่อให้คุณหนูได้มีเวลาพักผ่อนส่วนตัว

6เสียงลูกตะกั่วกระทบกับขวดแก้วที่ตั้งเรียงกันอยู่บนแผ่นไม้
ทุกขวดถูกกระสุนสำหรับซ้อมเจาะอย่างแม่นยำ ถึงแม้จะเป็นการยิง
อย่างรวดเร็ว แต่เสือใต้ไม่เคยพลาด ชายหนุ่มเหยียดยิ้มตรงมุมปาก
การยิงปืนสำหรับเขาก็คือการผ่อนคลายและการฝึกสมาธิ

พื้นที่ด้านหลังร้านกว้างพอที่จะทำให้เขา กับโตมรสามารถจัด
สนามซ้อมยิงปืนชั่วคราวมาประลองกันได้ เพื่อเป็นการฝึกฝีมือ ชายหนุ่ม
หันไปมองโตมร ซึ่งคราวนี้แพ้ให้แก่เสือใต้ครึ่งคะแนน ฝีมือการยิงปืน
ของทั้งคู่นั้นเรียกได้ว่าต่างฝ่ายต่างสลับกันเปลี่ยงพล้ำ แต่ก็ไม่เคย
แพ้ชนะกันมากกว่าหนึ่งแต้ม

“แพ้อีกจนได้”

“คราวนี้ฝีมือฉันยอดเยี่ยมกว่าไง”

โตมรพูดกับตัวเอง เสือไต่ยืนมือไปตบขาโตมรเบาๆ หลังจาก
ปลอบโยนก็ยืนมือไปตบหน้าโตมร ซึ่งต้องควักเงินออกมาจ่ายให้เสือไต่
เป็นจำนวนเงินเต็มพันสองพันบาท

“เงินเต็มพันครับเจ้านาย”

“ฉันรับเอาไว้ นายไปซื้อเหล้ามาด้วย”

เสือไต่รับเงินพอเป็นพิธี แล้วก็คืนกลับไปให้โตมร นอกจากโตมร
ต้องเสียเงินเต็มพัน โตมรก็ต้องรับหน้าที่ไปซื้อเหล้ามาให้เจ้านายดื่ม

“ตามบัญชาครับเจ้านาย”

โตมรจะทำอะไรได้ ชายหนุ่มรับเงินคืนจากเจ้านาย แล้วก็
เปิดประตูออกไป บริเวณด้านหน้าจะมีรั้วเหล็ก ซึ่งโตมรกับเสือไต่
ช่วยกันทำ เวลาปิดร้าน รั้วจะถูกเข็นมาประกบกันคล้องล็อกด้วยกุญแจ
เอาไว้ แต่รั้วก็มีความสูงแค่บั้นเอวเท่านั้น

โตมรได้มอเตอร์ไซค์คันใหม่ มอเตอร์ไซค์คันใหม่นี้คือการนำ
ชิ้นส่วนของมอเตอร์ไซค์เก่าหลายคันมาประกอบรวมกัน โตมรประกอบ
เสร็จวันนี้ เขาจอดไว้หน้าร้านแบบไม่กลัวคนขโมย เพราะถึงขโมยไป
โตมรก็ไม่เสียดาย

ชายหนุ่มต้องใช้มอเตอร์ไซค์ในการขับเข้าไปที่ร้านค้าของชาวบ้าน
ในหมู่บ้าน ใกล้ที่สุด ก็ต้องขับไปราวสี่กิโลเมตร บริเวณที่ตั้งร้านไม่มีชื่อ
แห่งนี้ เจ้านายของเขาตั้งใจเลือกสถานที่ไกลออกมาจากหมู่บ้าน เพื่อ
ความเป็นส่วนตัว

โตมรถอนหายใจ เมื่อคิดว่าต้องไปซื้อของร้านที่ใกล้ที่สุด ลูกสาว
ของร้านนั้นทอดสะพานให้ทั้งเขาและเสือไต่ เรียกได้ว่าไม่ได้ลูกพี่ ขอเอา
ลูกน้องก็ยิ่งดี เธอชื่อรัญจวน การปฏิบัติตัวของเธอและชื่อช่างไป
ในทางเดียวกัน แต่บังเอิญโตมรไม่ชอบความรัญจวนสักเท่าไร

ช่วงนี้เขาเบื่อหน่ายเรื่องผู้หญิงอยู่พอสมควร ถึงเขาไม่ได้เนื้อหอมแบบเสียใจ แต่ก็ไม่เคยขาดแคลน โทมอร์กี้มีผู้หญิงขาประจำของตัวเอง ผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันมาให้ความสำราญกับเขา แต่ก็เทียบกันไม่ได้ อยู่แล้วกับผู้หญิงของเจ้านาย ที่จัดอยู่ในระดับพรีเมียม เสียใจถึงจะยอมขายตาแล

6 จำพ่อถึงทองอยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตากับลูกๆ ถึงทองเป็นชายวัยกลางคนรูปร่างสูงใหญ่ มีพุงเล็กน้อยตามวัย แต่พุงของเขาก็ไม่ได้น่าเกลียด เป็นหนุ่มใหญ่ที่ยังดูหนุ่มกว่าอายุจริง แข็งแรง และเนื้อหอมในหมู่สาวๆ เช่นกัน

ภรรยาจากไป ถึงทองก็มีความสัมพันธ์ทางกายกับผู้หญิงตามประสาผู้ชาย แต่ไม่ยกย่องเลี้ยงดูใครจริงจัง เจ้าพ่อให้ความสำคัญกับลูกที่สุด ลูกคือแก้วตาดวงใจ เพื่อตัดปัญหา เรื่องผู้หญิงเขาใช้เงินแก้ไข ด้วยการซื้อกินเป็นครั้งๆ

ผูกปิ่นโตอยู่กับโรงน้ำชายิวา ซึ่งก็คือซ่องดีๆ นี่เอง แต่เป็นซ่องที่มีผู้หญิงให้บริการหลายเกรด ถ้าคนมีเงินก็จะเลือกได้ว่าต้องการสวชนาใดไหน ถ้าหากทุนน้อยก็จะมีผู้หญิงอีกเกรดให้เลือก ในโรงน้ำชายิวาผู้หญิงก็เหมือนสินค้า ใช้เงินแลกเปลี่ยน ด้วยความพึงพอใจของทั้งสองฝ่าย

“คุณพ่ออยู่บ้านด้วยหรือคะ”

ฟองฟ้าเดินเข้าไปหาบิดา เพราะเธอแอบไปหาเสียใจ ถึงแม่ดวงตาจะเป็นคนเดียวที่รู้ แต่ดวงยิวาก็รู้สึกผิด จึงอ่อนนบิตามากเป็นพิเศษ

“พ่อบ้านไม่ได้หรือไง”

“ทุกวันนี้คุณพ่อต้องไปที่โรงน้ำชายิวานี้คะ”

เรื่องความเจ้าชู้ของบิดา นั้นปิดลำบาก แต่ฟองฟ้าก็ไม่ได้ใส่ใจ

เมื่อมารดาไม่อยู่แล้ว และเจ้าพ่อก็ไม่ได้คบใครเป็นตัวเป็นตน การหาความสุขใส่ตัวบ้าง เธอจะไปซัดขวางก็คงเรียกได้ว่าเป็นลูกอกตัญญู “รู้ดีนักนะเรา”

เจ้าพ่อถึงทองเปิดเผยเรื่องความสัมพันธ์ของเขากับผู้หญิงให้ลูกรับรู้ เพื่อให้ลูกมั่นใจว่ามันคือความสัมพันธ์ฉาบฉวย ไม่มีใครจะมาแทนที่แม่ของลูกในหัวใจได้ เขาใช้เงินซื้อความสุข และก็จบลงที่การรับเงินแล้วแยกย้าย

“ฝรั่งรู้ใจคุณพ่อนี่คะ”

เจ้าพ่อถึงทองอุปฐิตระบุดรสาว ใบหน้าของเขาดูตัน ดวงตาผ่านร้อนผ่านหนาวทำให้คนอื่นเกรงกลัว แต่ไม่ใช่กับแก้วตาดวงใจของเขา ฟองฟ้ารู้ตัวว่าพ่อรักและพ่อตามใจมาก หญิงสาวนั่งลงบนโซฟาตัวเดียวกับบิดา แล้วก็โน้มตัวไปสวมกอดคนเป็นพ่อ

โซฟาตรงข้ามกันมีร่างของพี่ชายนั่งอยู่ วันมั่งคั่ง เลอเกียรติก็อยู่บ้านในวันศุกร์ และบนโซฟาตัวเดียวกัน ร่มเพชร พี่สาวคนกลางก็นั่งอยู่ด้วย เรียกได้ว่าวันนี้อยู่กันพร้อมหน้าพร้อมตา สมกับเป็นครอบครัวอบอุ่น ที่บางครั้งก็อ่อนจนร้อนระอุ

ปกติแล้วสมาชิกในบ้านจะเจอกันเป็นประจำ และต้องรับประทานอาหารร่วมโต๊ะกันอย่างน้อยสัปดาห์ละหนึ่งครั้ง ซึ่งจะมีการนัดวันล่วงหน้า เพราะเรื่องงานของเจ้าพ่อถึงทองและวันมั่งคั่งที่ค่อนข้างรัดตัวมาก

ธุรกิจของเจ้าพ่อถึงทองไม่ได้มีแค่ในหมู่บ้านเมืองคาม แต่ยังกระจายออกไปในหลายจังหวัด ฟองฟ้าไม่รู้ว่าบิดากับพี่ชายทำอะไรกันบ้าง เพราะเธอไม่ได้มีหน้าที่ทำงาน แต่มีหน้าที่ใช้เงิน

ด้วยความรักและหวงลูกสาวมาก เจ้าพ่อถึงทองไม่อนุญาตให้ฟองฟ้าออกไปตระลอนทำงานเป็นลูกน้องคนอื่น ถ้าหากอยากทำธุรกิจส่วนตัว บิดาก็จะลงทุนให้ ร่มเพชรก็ไม่ได้เข้าไปทำงานที่บริษัท แต่

เปิดร้านตัดเย็บเสื้อผ้าอยู่ในตัวเมือง ซึ่งร้านตัดเสื้อผ้าของร่มเพชรนั้นก็เรียกได้ว่ามีลูกค้ามาใช้บริการไม่เคยขาด

ลูกค้าของร้านก็มีแต่คนมีเงินทั้งนั้น เพราะเป็นร้านที่หรูหราที่สุดในจังหวัดนี้และอีกหลายจังหวัดใกล้เคียง แม้กระทั่งเศรษฐีในหมู่บ้านเมืองคาม ถ้าหากต้องการตัดชุดใหม่ก็ต้องไปที่ร้านของร่มเพชร เพื่อตัดชุดสวยๆ ไว้ใส่อดทน

ธุรกิจของร่มเพชรเป็นไปด้วยดี ส่วนฟองฟ้ายังไม่มีความคิดที่เธออยากทำ สมัครงานเป็นลูกน้องคนอื่นก็ไม่ได้ จะเข้าไปทำงานที่บริษัทบิดาก็ไม่อนุญาต ลูกชายอย่างวันมั่งคั่งเท่านั้นที่ได้รับอนุญาตให้ทำธุรกิจของครอบครัว ฟองฟ้าก็เลยอยู่บ้าน แต่งตัวสวย รับเงินเดือนจากบิดา และทำหน้าที่ลูกสาวคนเล็ก ออกงานกับเจ้าพ่อถึงทองและพี่ชาย เรียกความสนใจให้แก่ธุรกิจของบิดาและดึงดูดนักลงทุน ซึ่งต้องการสานสัมพันธ์กับเจ้าพ่อถึงทองผ่านลูกสาวแสนสวย แต่ฟองฟ้าไม่อนุญาตให้ใครใกล้ชิดเธอ

หญิงสาวแสดงออกถึงความไว้ตัว วางตัวอย่างเย่อหยิ่ง ในสังคมพูดกันปากต่อปาก ลูกสาวคนเล็กของเจ้าพ่อถึงทอง นอกจากสวยจัดเหลือเกิน ก็ยังเย่อหยิ่งเหลือร้าย ไม่ใช่จะจับได้ง่ายๆ ผู้ชายที่ต้องการลองฝีมือ ฝาด่านจับเธอ ก็ต้องล่าถอยไปไม่รู้กี่คนต่อกี่คน

“พ่อเรียกวอนกับเรียลมากินข้าวด้วยกัน เพราะรู้ว่าวันนี้ยายตัวยุ่งแบบเราก็ตู้อยู่บ้าน เพราะพ่อกับพี่วอนของเราจะไม่อยู่บ้านสักห้าหกวัน”

“จะไปไหนกันเธอคะ”

“เข้ากรุงเทพฯ เรื่องงาน”

“คุณพ่อกับพี่วอนอย่าลืมของฝากฝรั่งกับพี่เรียลนะคะ”

“ของฝากเราคนเดียวมากกว่ามั่ง”

ร่มเพชรพูดกับน้องสาวด้วยน้ำเสียงเอ็นดู ด้วยความเป็นพี่ เมื่อน้องทำผิด ร่มเพชรก็เอ็ดเอาบ้าง แต่ถึงอย่างไรเธอก็รักน้องมาก

“อาหารพร้อมแล้วค่ะ”

คุณแม่บ้านประจำบ้านเข้ามารายงาน ฟองฟ้าก็ประคองบิดาลูกขึ้นจากโซฟา รู้ว่าพ่อยังแข็งแรงดี แต่เธอยังอยู่ในโหมดต้องอดอั้นเอาไว้ถึงทอง วันมั่งคั่งกับร่มเพชรเดินคุยกันนำหน้าไปก่อน ส่วนฟองฟ้าก็เจื้อยแจ้วพูดคุยกับเจ้าพ่อถึงทอง แล้วก็ดึงเอาพี่ชายกับพี่สาวเข้ามาสนทนาด้วยกัน จนกระทั่งเดินไปถึงห้องรับประทานอาหาร และในหัวของฟองฟ้าก็วาดวางแผนการไปด้วย ในช่วงที่บิดากับพี่ชายไม่อยู่ เธอก็มีโอกาสได้ใกล้ชิดกับเสียใ้ได้มากขึ้นด้วยนะสิ

3

แม่สื่อ

พองฟ้าเปลี่ยนแปลงมากกว่าสิบชุด หญิงสาวหมุ่นตัวอยู่หน้ากระจก มองแล้วไม่ถูกใจก็ถอดตัวเก่าโยนไว้บนโซฟาในห้องแต่งตัว แล้วก็เลือกหยิบตัวใหม่มาสวม หญิงสาวพิถีพิถันกับการแต่งตัวมากขึ้น เมื่อรู้จักกับสื่อได้

แม่ใจกันแล้วสื่อแม่ก็ไม่ค่อยจะได้สวมใส่กันนัก แต่เธอก็อยากให้เราเห็นว่าเธอสวย หญิงสาวจึงต้องพิถีพิถันกับการดูแลตัวเองเป็นพิเศษ ไม่ใช่แค่การแต่งตัว แม้แต่การดูแลร่างกาย เรียกได้ว่าตั้งแต่หัวจดเท้า ทุกส่วนล้วนได้รับความใส่ใจจากเธอ

จากที่สวยอยู่แล้วก็ยิ่งต้องเปล่งปลั่ง ตัวต้องหอมกรุ่นตลอดเวลา เส้นผมก็ต้องมีกลิ่นหอมละมุน เนื้อตัวผิวพรรณต้องนุ่มนวล เป็นโซคดีที่เธอไม่ค่อยจะมีคนให้ระคายเนื้อตัวนัก การกำจัดพวกมันให้ตลอด ร่วงไหลเนียนจึงไม่ลำบากสักเท่าไร

หญิงสาวเลือกเดรสสีขาวขึ้นมาสวม เป็นเดรสแขนยาว ประดับ

ด้วยลูกไม้ช่วงคอ และช่วงปลายแขน รวมถึงชายกระโปรงบานยาว
จดข้อเท้า หญิงสาวหมุนตัวอยู่หน้ากระจก ล้ำรวจตัวเองอย่างละเอียด
ฟองฟ้ารู้ตัวว่าเธอเป็นคนสวย

ลูกชายและลูกสาวของ ถังทอง เลอเกียรติ มีส่วนละม้าย
คล้ายคลึงทั้งพ่อและแม่ ลูกสาวก็หน้าตาสะสวยกันทั้งคู่ ถึงฟองฟ้า
จะสวยมากเป็นพิเศษ เรียกได้ว่าสวยโดดเด่น ทำให้ผู้ชายตกตะลึง
เมื่อแรกเจอจนนับครั้งไม่ถ้วน แต่ถังทองไม่เลี้ยงให้ลูกเห็นความงาม
ของตัวเองเป็นเรื่องพิเศษ

ฟองฟ้ารู้ตัวว่าสวย แต่ก็ไม่ได้ยกย่องว่าตัวเองสวยแล้วต้องอยู่
เหนือคนอื่น หรือทำตัวเง่าเพราะตัวเองสวยจะทำอะไรก็ได้ เธอสวย
หญิงสาวรู้ตัว ส่วนเรื่องเง่าเป็นนิสัยส่วนตัวในบางครั้ง ไม่ได้เกี่ยวข้องกับ
กับการหลงตัวเอง

“คุณหนู ทำอะไรอยู่คะ”

ดวงตาเข้าไปหาคุณหนูของเธอในห้องแต่งตัว เมื่อเห็นเสื้อผ้า
กองสุมอยู่บนโซฟา ก็อึมึมด้วยความเอ็นดู ก่อนจะเดินเข้าไปหยุดยืน
ด้านหลังฟองฟ้า คุณหนูคนสวยก็หมุนตัวหันไปหาดวงตา เพื่อให้ช่วย
พิจารณาความสวยของเธอ

“ฟรังก็สวยหรือยังคะพี่ตา”

“ถ้าคุณหนูไม่สวยแล้วใครจะสวยกันคะ แล้วนั้นอะไรคะ รื้อเสื้อผ้า
ไว้เต็มเลย”

“ฟรังก็ลองแล้วถอดคะ”

“ตั้งใจแต่งตัวแบบนี้ จะไปเที่ยวไหนหรือคะ”

“ฟรังก็จะไปหาพี่เสื้อคะ”

พอได้ยินชื่อของเสื้อใต้ ดวงตาของพี่เลี้ยงคนสนิทก็ฉายแวว
ห่วงใยออกมาอย่างเปิดเผย ฟองฟ้าจับมือดวงตาเอาไว้

“พี่ตา อย่าห้ามฟรังนะคะ”

ฟองฟ้าโหม้ตัวเข้าไปสวมกอดดวงตา พี่เลี้ยงคนสนิทโอบกอด
คุณหนูยอดดวงใจเอาไว้ อายากห้ามใจแทบขาด แต่ก็ไม่กล้าขัดความสุข
ของฟองฟ้า

“ห้ามแล้วจะฟังหรือคะ”

“ไม่ฟังหรือคะ ฟรังก็อยากไปหาพี่เสือ คิดถึงใจจะขาด”

“อื๊ย! พุดจ่าน่าหยิกจริงเชียว เมื่อวานก็เพิ่งไปหากันมาไม่ใช่
หรือคะ”

“เมื่อวานก็ส่วนเมื่อวานสิคะ วันนี้ก็คิดถึงอีกแล้ว”

“จะกลับดึกไหมคะ”

“พี่ตาารู้ได้ยังไงคะว่าฟรังก็จะกลับดึก”

“คุณพ่อกับคุณพี่ไม่อยู่แบบนี้ คุณหนูคงไม่กลับบ้านแต่วัน
หรือคะ ก่อนหน้าเจอคุณเสือก็ไม่ใช่แบบนี้ พอเจอคุณเสือนะ ทำตัว
น่าหยิกมากรู้ไหมคะ”

“ฟรังก็ห้ามใจไม่ได้ ฟรังก็รู้ว่าพี่ตาเป็นห่วง”

“คุณหนู คุณหนูเตรียมใจไว้แล้วใช่ไหมคะ คุณหนูยอมต้องรู้ว่า
คุณท่านจะต้องไม่พอใจมาก คุณท่านต้องการลูกเขยที่อยู่ในสถานะ
ใกล้เคียงกันเท่านั้น”

ฟองฟ้าเลือกที่จะยิ้มให้ดวงตา มองดวงตาด้วยสายตาออกอ้อน
กอดพี่เลี้ยงแน่นขึ้น แล้วก็หอมแก้มพี่เลี้ยงซ้ำๆ

“ก็แบบนี้ทุกที”

“ฟรังก็ไม่อยากคิดถึงเรื่องอื่นนี่คะ ตอนนีฟรังก็อยากคิดถึงแค่
พี่เสือ”

“แล้วนี่จะไปข้างนอก ถ้าหากคุณหนูเรียลถามถึงล่ะคะ”

“พี่ตาต้องตอบคำถามพี่เรียลให้ฟรังก็ได้อยู่แล้วคะ”

ถ้าหากร่มเพชรถามถึงฟองฟ้า ดวงตาก็ต้องมีคำตอบดีๆ ช่วย
ฟองฟ้าอยู่แล้ว นอกจากนี้ฟองฟ้ายังรู้จักพี่สาวของตัวเองดี ร่มเพชร

จะไม่ยุ่งเรื่องส่วนตัวของน้องสาว ร่มเพชรรักน้อง แต่ก็เว้นระยะพื้นที่ ส่วนตัวให้ฟองฟ้า ตั้งแต่เล็กจนโต ถ้าหากมีปัญหา ฟองฟ้าจะเป็นฝ่ายวิ่งเข้าไปหาร่มเพชร โดยไม่ต้องรอให้ร่มเพชรเอ่ยปากถาม กระทั่งถึงตอนนี้ก็ยังเป็นแบบนี้

“ก็อ่อนพีตาแบบนี้ทุกที”

“ฟรังก็รักพีตานะคะ ฟรังก็ไปก่อนนะคะ”

ฟองฟ้าหอมแก้มดวงตาอีกครั้ง คราวนี้หอมเอาใจฟอดใหญ่ แล้วก็โบกมือให้ดวงตา ก่อนจะเดินไปคว้ากระเป๋าสะพายแล้วก็เดินจากไป ดวงตามองตามคุณหนูยอดดวงใจ สายหน้าเล็กน้อย แม้เป็นห่วงฟองฟ้า แต่ก็อยากให้ฟองฟ้ามีความสุข ความสดใสของฟองฟ้าในตอนนี้คือความสดใสในระดับที่พิเศษมาก

ดวงตาเดินไปที่ไซฟา เพื่อจัดการกับเสื้อผ้าซึ่งคุณหนูฟองฟ้าโยนระเกะระกะเอาไว้ หนทางความรักของฟองฟ้าในตอนนี้ยังมีความสุข เพราะมันยังเป็นความลับ วันหนึ่งความลับก็ต้องเปิดเผย ดวงตาก็ได้แต่หวังว่าฟองฟ้าจะสามารถผ่านช่วงเวลาขรุขระที่จะเกิดขึ้นไปได้

“พี” เลือจ๋า

รัฐจวนถลาเข้าไปหาเสือใต้ หญิงสาวนี้วหน้าเมื่อเห็นสภาพเลอะเทอะของเขา น้ำมันเครื่องเชรอะอยู่กับเสื้อกล้ามและกางเกงยีนส์ตัวเก่าของเขา มือก็เลอะน้ำมันเครื่องจากการซ่อมรถ รัฐจวนถลาเข้าไปหา เสือใต้ก็เบี่ยงตัวหลบ ทำเป็นเดินไปยังโต๊ะอุปกรณ์

รัฐจวนเสียหลัก หน้าแทบจะดำ สองมือไขว่คว้าหาที่จับยึด แขนตะเกียกตะกายอยู่กลางอากาศ แล้วเธอก็คว้าชิ้นวางอุปกรณ์ที่ทำจากเหล็กเป็นหลักยึดได้ หญิงสาวรีบดันตัวขึ้น แล้วก็หันไปยิ้มให้เสือใต้ ชายหนุ่มหยิบคีมอันใหญ่ขึ้นมา

“รถจักรยานเสร็จแล้วนะ อยู่ตรงนั้น”

เสื่อใต้ซุ้มมือไปยังซุ้มรวมจักรยาน เขากับโตมรต้องช่วยกันทำซุ้มจอดจักรยานรอส่งคืน เพราะสาวๆ ในหมู่บ้านขนจักรยานมาให้ซ่อมกันเหลือเกิน เฉพาะวันนี้ก็มีจักรยานเข้าใหม่สิบคัน และมีจักรยานที่รอมารับคืนจำนวนแปดคัน

“เท่าไรจะพี่เสื่อจ๋า”

รัญจวนไปรยยิ้มทอดสะพานให้เสื่อใต้ รัญจวนเลือกชุดมารับจักรยานอย่างพิถีพิถัน เน้นอวดเนื้อหนังมังสาเพราะคิดว่าเสื่อใต้จะต้องตาตุ๊กวาว

เสื้อกล้ามสีเหลืองสดคอคว้านกว้าง กับกางเกงขาสั้น รัตบันห้ายาวดิวรีียวขาคือชุดที่เธอเลือกสวม แต่เสื่อใต้ก็ทำเมินเฉย ไม่ได้สนใจการแต่งตัวของเธอเลย ชายหนุ่มคุยกับเธอปกติ ไม่มีอาการอวดแวดมองลงต่ำเหมือนกับผู้ชายคนอื่น

‘หรือเขาจะเก็บอาการเก่ง’

รัญจวนไม่เอายากยอมแพ้ เมื่อมาที่ซุ้มมรตของเสื่อใต้ เธอจะให้ความสนใจกับเจ้าของอยู่ก่อน แต่ถ้าหากมาแล้วไม่เจอเสื่อใต้ เธอก็จะให้ความสนใจกับการยั่ววนทอดสะพานให้โตมร เธออยากได้ทั้งคู่อยากลองดูว่าทั้งคู่จะเร้าร้อนสักแค่ไหน รัญจวนวางแผนอยากจะกินทั้งเจ้านายและลูกน้อง และเธอยังกินไม่สำเร็จสักคน

“ถามโตได้เลย”

เสื่อใต้ยื่นเรื่องคิดราคาให้เป็นหน้าที่ของโตมร เสื่อใต้ไม่สนใจเรื่องเก็บเงินอยู่แล้ว ยกหน้าที่ให้โตมรดูแลตั้งแต่เปิดร้าน

“ถามพี่เสื่อไม่ได้หรอกจ๊ะ”

รัญจวนพุ่งเข้าไปหาเสื่อใต้ เธอวางมือลงบนลำแขนของเขาคือจังหวะที่ชายหนุ่มกำลังจะเดินไปทำงานต่อ พอเธอจับ เขาก็หมุนตัวหันหลังพอดี หญิงสาวได้โอกาสฮึดออดออบใหญ่กับแผ่นหลังของชายหนุ่ม

แล้วก็เสียดสายข้อย่างไม่เกรงใจ

“ว้าย!”

รัญจวนอุทาน เมื่อได้ยินเสียงแตรรถยนต์ดังสนั่น แต่เมื่อเธอหันไปมอง ก็ไม่เห็นรถมินิของฟองฟ้าที่ขับผ่านประตูเข้าไปด้านในตัวบ้านของเสื่อใต้แล้ว

“เสียงรถใคร”

รัญจวนบ่น เสื่อใต้เดินคุ่มไปที่ประตู แล้วก็เปิดเข้าไป เขาตั้งประตูปิดเข้าหากันท่ามกลางสายตาสีดยาของรัญจวน หญิงสาวหน้ามูย เธออ้อยเขออย่างโจ่งแจ้ง กับผู้ชายคนอื่นที่ผ่านมา ไม่มีใครอ้อยยากอ้อยเย็นแบบนี้สักคน

รัญจวนไม่สบอารมณ์ ในขณะที่เสื่อใต้ต้องเจอกับอีกคนที่ไม่สบอารมณ์มากกว่า ชายหนุ่มเดินไปที่รถมินิ ฟองฟ้ากำลังก้าวลงจากรถเมื่อเจอหน้าเขา หญิงสาวก็หน้าตุ้ม เพราะมองเห็นรัญจวนยืนเบียดชิดกับเสื่อใต้เมื่อสักครู่

“หน้าบูด”

“โมโห!”

ฟองฟ้าเสียงดังใส่เขา พอชายหนุ่มเข้าถึงตัว มือหนุ่มก็ฟาดลงบนลำแขนของเขา เสื่อใต้มองมือขาวเนียน แล้วก็มองหน้าเธอ

“เจ็บไหม เอามือนุ่มๆ มาตีของแข็ง”

“เจ็บสิ!”

“พูดดีๆ ทั้งเสียงดัง ทั้งไม่มีทางเสียง”

“มาดูฟรังก็อีกแยะ ตัวเองทำตัวไม่น่ารักก่อนนะ”

“พี่ทำอะไร”

“ยื่นเงินให้ยายรัญจวนทอดทำไม ฟรังก็ไม่ชอบ!”

“หนวกหูหน้าฟรังก็ พี่ไม่ได้ทำอะไร หลบแล้วแต่ไม่พ้น ฟรังก็รู้จุก รัญจวน รัญจวนไม่ได้จริงจังอะไรกับพี่หรอก”

“มันก็อยากได้พี่เสื้อเป็นผ้า!”

“แล้วพี่เป็นผ้าของรัฐจวนหรือยัง”

“ไอ้พี่เสื้อบ้า! พี่เสื้อเป็นผ้าฝรั่งนะ! ฮี!”

ฟองฟ้ายกมือขึ้นกอดอก หน้าอง้งำ เธอชี้หิ้ง ชี้หวง โมโหรัฐจวน จนเกิดความรู้สึกอยากจิกหัวรัฐจวนและกระชากตบให้สาแก่ใจ แต่เพราะการอบรม ต่อให้เกรธ เธอก็แค่จินตนาการอยู่ในหัว ไม่ได้ลงมือทำอย่างที่คิด

“ยิ้มอะไร”

“พูดกับพี่ดีๆ”

เสื้อใต้เตียงตัวฟองฟ้าเข้ามากอด มือเขาเลอะ แต่หญิงสาวก็ไม่ไวยวาย เมื่อเขาจับข้อมือเธอที่สวมชุดเดรสแขนยาวสีขาว เดรสเธอเลอะก็ช่างสิ ฟองฟ้าไม่สนใจ แต่เบียดตัวเข้าไปสวมกอดเขาแทน ชายหนุ่มจุมพูน้าผากคนชี้หิ้ง

“ฝรั่งขอโทษค่ะ ที่พูดไม่ดีกับพี่เสื้อ”

พอเขากอด ฟองฟ้าก็ใจอ่อนยวบ จากที่งอน ก็เริ่มหาเหตุผลเข้าข้างตัวเอง เสื้อใต้ไม่ผิด เขาไม่ได้แตะรัฐจวน เธอเห็นหรือกว่ารัฐจวนต่างหากที่พยายามเบียดตัวเข้าไปหาเขา เสื้อใต้หันหลังให้รัฐจวนอยู่ต่างหาก

“ไปสนใจอะไรกับเด็กนั่น”

“พี่เสื้อไม่สนใจจริงนะค่ะ”

“ถ้าพี่สนใจรัฐจวน พี่คงได้รัฐจวนตั้งแต่ก่อนเจอฝรั่ง นี่ไม่เคยตอบรับสักครั้ง”

เสื้อใต้พูดมาก็ถูก เขาเจอกับรัฐจวนก่อนเธอเสียอีก และถึงฟองฟ้าจะรู้จักเสื้อใต้ทีหลัง แต่จากที่เธอเห็น รัฐจวนก็พยายามทอดสะพานให้แก่เสื้อใต้ชัดเจน รัฐจวนไม่รู้ว่ฟองฟ้าเห็น เพราะทุกครั้งฟองฟ้าจะหลบซ่อนตัวอยู่เสมอ เพื่อไม่ให้รัฐจวนนำเรื่องของเธอกับ

เสื่อใต้ป่าประกาศจนรู้กันทั้งเมืองคาม รัญจวนรู้ โลกรู้ และบิดา
ของเธอก็ต้องรู้

ฟองฟ้าเฝ้ารักเสื่อใต้ ยอมรับชัดเจนว่ารักเขา ความรู้สึกของเธอ
คิดเป็นอื่นไม่ได้เลย รู้จักกันไม่นาน แต่เธอก็รัก ถ้าหากไม่รัก ก็คง
ไม่ยอมให้เขาเป็นเจ้าของทั้งตัวแบบนี้ แต่ที่เธอต้องปกปิด เพราะ
เป็นห่วงชีวิตของชายหนุ่ม ด้วยหวังว่าจะมีสักวันที่คิดหาทางออกได้ว่า
จะอย่างไร ถึงจะให้บิดาของเธอยอมรับชายหนุ่ม โดยไม่ทำให้เขา
ได้รับอันตราย

“แล้วเมียพี่สวยขนาดนี้ พี่จะสนใจผู้หญิงคนอื่นทำไม”

เขาก็มลงไปหอมแก้มเธอ หอมเอาแรงๆ หอมไปหลายฟอด
ฟองฟ้าเบียดตัวอยู่กับเรือนร่างแข็งแกร่งของคนรัก

“เฮอะ! ฟรังก็เป็นเมียพี่เสื่อเมื่อไรกัน”

“ฟรังก็เรียกพี่เป็นผัวอยู่หยกๆ นะ”

“พี่เสื่อบ้า”

เธอเขินจนแก้มแดง เสื่อใต้กอดหญิงสาวแน่นขึ้น อารมณ์ของ
ฟองฟ้าแจ่มใสก็ดีแล้ว อารมณ์หึงหวงของเธอ เสื่อใต้ไม่รำคาญ เขาต้อง
สำคัญ ฟองฟ้าถึงหึงหวง

“ตกลงจะเป็นเมียพี่ไหม หรือจะให้พี่หาเมียใหม่”

“กล้าก็ลองดูสิ”

แม่ทูนหัวของเสื่อใต้งยหน้าขึ้นจ้องเขาตาขวาง ประกายวิบวับ
ในดวงตาของเธอบ่งบอกว่าเธอไม่พอใจเป็นอย่างมาก

“แล้วฟรังเป็นอะไรของพี่”

“เป็นเมียค่ะ”

ฟองฟ้าต้องพ่ายแพ้ให้เขาจนได้ เธอหวงเขามาก ก็ไม่ยอมทำตัว
เป็นผู้หญิงปากไม่ตรงกับใจหรอก มีอะไรกันลึกซึ้งแบบนี้ จะปฏิเสธเขา
ก็อายตัวเอง

“แล้วพี่เป็นอะไรของฝรั่ง”

“พี่เสียแก๊งฝรั่งหรือคะ”

เธอเงยหน้าขึ้นมองเขา เลือได้ก้มลงไปสบตากับเธอ แล้วก็ลดริมฝีปากลงไปขยี้กับแก้มเนียน เขาเลอะทั้งตัว แต่ฟองฟ้ำก็ไม่พลักไส เขาออกห่าง ชุดสีขาวแสนสวยก็เลอะน้ำมันเครื่องบนตัวเขา หญิงสาวก็ไม่บ่นสักคำ กลับสอดแขนโอบกอดบั้นเอวของเขาเอาไว้

ผู้หญิงไฮโซหัวสูงแบบฟองฟ้ำ ถ้าหากไม่รัก ก็คงไม่ยอมมลดตัวลงมาหาคนที่เธอมองว่าต่ำต้อยกว่าเธอแบบเขา ไม่ใช่แค่ต่ำต้อยธรรมดา สถานะตอนนั้นของเลือได้จะเปรียบเขาเป็นหมาวัด ในขณะที่ฟองฟ้ำคือดอกฟ้าแสนสวย ชายหนุ่มก็ไม่โกรธ เพราะเลือได้ในตอนนี้เป็นแบบนี้จริงๆ

“พี่เป็นอะไรสำหรับฝรั่ง”

เลือได้ถามย้ำ ฟองฟ้ำยกมือขึ้นบีบแก้มเขา แล้วก็ยึดตัวขึ้นเพื่อสบตากับชายหนุ่ม พอเธอทำแบบนั้น เลือได้ก็อำนวยการความสะดวกให้ด้วยการรัดแขนกับบั้นท้ายของเธอ ก่อนจะยกตัวหญิงสาวขึ้นอุ้ม

“เป็นผัวคะ ผัวของฝรั่งนะคะ ไม่ใช่ผัวของยายรัญจวนหรือผู้หญิงคนอื่น ถ้าใครมาใช้ผัวร่วมกับฝรั่ง ฝรั่งจะฆ่าให้ตาย”

หญิงสาวหน้ามู่ย แล้วก็ถูกเขาหอมแก้มอีกฟอด ชีหึงแบบฟองฟ้ำ เขายอมรับได้ เพราะคิดว่าเธอน่ารักน่าปรารถนา เรื่องงอแงของเธอก็มีบ้าง แต่ฟองฟ้ำอายุน้อยกว่าเขา จะให้เธอทำตัวเป็นผู้ใหญ่เทียบเท่าเขาหรือมากกว่าเขาก็คงไม่ได้

“เข้าไปคุยกันในบ้านเถอะ”

“พี่เสียก็อุ้มฝรั่งเข้าไปสิคะ”

เลือได้เจอผู้หญิงที่วางตัวเยือกเย็น หรือแสร้งทำตัวเป็นคนใจกว้างมามากพอแล้ว ผู้หญิงที่พยายามเอาใจเขา ชายหนุ่มก็เจอมาจนเบื่อ ฟองฟ้ำเป็นส่วนผสมที่ลงตัวสำหรับเขา เธอองแอ งี่เง่า แต่ก็มีมุมซื่ออ่อน

หญิงสาวเป็นตัวของตัวเอง

เสียใจที่เมื่อหน้าผู้หญิงตีหลายหน้า รู้สึกอย่างไรก็ไม่แสดงออก
ตรงๆ โม่โทก็ทำเหมือนโม่โม่โท งอนก็ทำเหมือนโม่งอน ในเมื่อเริ่มต้น
ด้วยการพยายามปกปิดตัวเอง ก็คงยากที่จะไปกันต่อได้ คบกับผู้หญิง
มากี่คน เสียใจได้ถึงได้จบแค่เรื่องบนเตียง

แต่กับฟองฟ้า เขาเรียกเธอเป็นเมียเต็มปาก เธอมีเขาเป็นผู้ชาย
คนแรก หึงหวงเขา งอแงใส่เขา แต่เมื่อรู้ตัวว่าผิด หรือต้องการ
ออกอ้อนเขา หญิงสาวก็ทำได้อย่างน่ารักน่าใคร่ในแบบของเธอ หรือจะ
บอกว่าเขายอมรับฟองฟ้าได้ทุกเรื่อง ไม่ว่าจะป็นข้อดีหรือข้อเสียก็ได้

สำหรับเสียใจเวลาไม่สำคัญเลย เขาเจอคนมามากมาย สยดดา
คมกริบของเขามองเห็นฟองฟ้าทะลุปรุโปร่ง เขาพุ่งเข้าหาเธอทำให้
หญิงสาวไม่สามารถป้องกันตัวเองจากเสน่ห์ของเขาได้ นั่นก็เพราะ
เธอเองก็มีใจ เธอสวยเหลือเกิน แย่ยวนเหลือเกิน และเขาก็ต้องการเธอ
เหลือเกิน ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ถึงได้เริ่มต้นขึ้น

เสียใจยอมรับว่าเขาเริ่มต้นกับฟองฟ้าด้วยความปรารถนาล้วนๆ
แต่เมื่อได้แล้วก็อยากได้อีก ตอนนั้นก็รู้สึกเป็นเจ้าของ ผู้หญิงสวย ผู้ชาย
ก็ต้องชอบ แล้วสวยแบบฟองฟ้าไม่ได้หาง่ายๆ สวยสะกดตา หึงหวง
เผ็ด เปรี้ยว เรียกว่าสวยแบบครบรส หาที่ตีไม่ได้เลย

“ฟรังค์เลอะหมดเลย”

ฟองฟ้ายื่นจมูกใส่เขา แต่ไม่ได้มีอาการโกรธเคืองหรือไม่พอใจ
มิหนำซ้ำปากบอกว่าเลอะ แต่พอเขาวางเธอลงบนเก้าอี้ยาวที่ตั้งอยู่
ในห้อง หญิงสาวก็รอให้เขานั่งลงบนเก้าอี้ตัวเดียวกัน เสียใจที่นั่งลงกับ
คนที่บ่นว่าเลอะก็ป็นขึ้นไปนั่งบนตักเขาบ่น

“ปากก็บ่นว่าเลอะ แต่ตัวเนียไม่ห่างเลยนะ”

“เลอะฝรั่งก็ไม่ว่าค่ะ”

“มีชุดสำรองมาหรือเปล่า”

“มีค่ะ”

เธอมีชุดสำรองติดรถเสมอ ฟองฟ้าจุ่มมุมปากของชายหนุ่มแล้วก็ยิ้มใส่ตาเขา เสื่อใต้ทำหน้ามุ่มเหมือนไม่พอใจ

“จุ่มอะไรกับมุมปาก”

“จะให้ฝรั่งจุ่มตรงไหนคะ”

“จุ่มปากสิ”

ฟองฟ้ามองค้อนเขา แต่ก็อยากเอาใจ นอกจากเอาใจเขา ก็ยังเติมความสุขให้ตัวเองด้วย เพราะการจุ่มกับเสื่อใต้คือความสุขของเธอ การจุ่มกับเขาทำให้เธอติดใจไปแล้ว ฟองฟ้ายอมรับว่าเธอกลายเป็นผู้หญิงใจแตกในวัยยี่สิบห้า

ก่อนหน้านั้นไม่เคยจุ่มใคร แต่คิดว่าต้องไปลองจุ่มกับผู้ชายสักคน แบบแลกเปลี่ยนก็นึกถึงเงาที่จะสัมผัสกับน้ำลายของอีกฝ่าย แต่กับเสื่อใต้ ฟองฟ้าไม่รังเกียจเลยสักนิด จุ่มแล้วก็อยากจุ่มอีก อยากจุ่มไปนานๆ จุ่มแบบไม่ต้องแยกปากออกจากกันได้ยิ่งดี

“จุ่มก็ได้ค่ะ”

“พูดเหมือนไม่อยากจริงๆ ก็อยากจุ่มพี่ ยอมรับมาเถอะ”

“คนบ้า ชอบพูดให้ฝรั่งเขินอยู่เรื่อย”

หญิงสาวประกบปากลงบนปากของชายหนุ่ม เธอเบดเคล้าปากนุ่มกับปากร้อนผ่าวของเขา เสื่อใต้ปล่อยให้เธอเคล้าคลึงริมฝีปากของเธอ อยู่ครู่หนึ่ง เสื่อใต้ก็จุ่มตอบ เมื่อเขาเป็นฝ่ายจุ่ม ฟองฟ้าก็รับรู้ถึงความเร้าร้อนที่ชายหนุ่มส่งผ่านมาให้เธอ

แฟนหนุ่มของเธอ หรือจะเรียกว่าเป็นผัวของเธอ เขาเป็นผู้ชายสุดเร้าร้อน เขาเหมือนกับไฟ คลุกเคล้ากับเธอเมื่อไร ร่างกายของเธอก็อ่อนระทวย ฟ่ายแพ้ให้แก่ไฟเสนาหาที่ชายหนุ่มมอบให้ หญิงสาว

เบียดตัวเข้าไปหาเขา กอดเขาแน่นขึ้น

“พี่เลื้อขา”

“ว่าไงคนขี้หึง”

ฟองฟ้าจูบปากเขาดังจ๊วบ หญิงสาวย่นจมูกใส่เขา แล้วก็คลอเคลีย
ปลายจมูกโด่งสว้ยกับจมูกขึ้นสันของเสื้อใต้ ยิ่งใกล้ชิดกับเขา ฟองฟ้า
ก็ยั้งหลงเขาจนโง่หัวไม่ขึ้น เขาหล่อมมาก รูปร่างหน้าของเขาดึงดูดใจเธอ
แต่ตอนนี้ทุกอย่างของเสื้อใต้ล้วนแล้วแต่ถูกอกถูกใจเธอไปหมด

เขาปากไม่ดี หญิงสาวก็ยอมรับได้ ฟองฟ้าผู้เยอหยิ่งไม่เคย
ยอมให้ผู้ชายคนไหนถึงขนาดนี้ ผู้ชายคนอื่นต้องเข้ามาพะเน้าพะนอเธอ
แต่เสื้อใต้ไม่ต้องทำแบบนั้น ต่อให้เขาไม่พะเน้าพะนอเอาใจเธอ ฟองฟ้า
ก็ยอมที่จะเป็นฝ่ายเอาใจเขา

ถ้าหากเธอจะรัก เขาอยู่เฉยๆ เธอก็รัก ถ้าหากเป็นคนที่เธอไม่รัก
ต่อให้พยายามวิ่งตาม เรียกร้องความสนใจจากเธอ ฟองฟ้าก็ไม่สนใจ
อยู่ดี หญิงสาวสบตากับเขา ในดวงตาของเสื้อใต้เหมือนมีไฟคุกรุ่นอยู่
และเธอก็รู้ว่าเขาต้องการเธอ

“พี่เลื้อมองฝรั่งก็แบบนี้อีกแล้วนะคะ”

“มองแบบไหน”

เขาถามแล้วก็จูบแก้มหนีไปด้วย จากผิวแก้มนุ่มเนียน เสื้อใต้
ก็เลื่อนใบหน้าซุกเข้าไปหาซอกคอของเธอ ฟองฟ้ายกมือขึ้นพันกับ
เส้นผมของเขา

“มองเหมือนอยากกินฝรั่ง”

“อืม พี่หิว”

“หิวฝรั่งก็เหรอะคะ”

“ไม่หิวฝรั่ง จะให้หิวใคร ขึ้นหิวคนอื่น คงถูกดึงหูยาน”

“รู้ตัวก็ดีล่ะ”

“ใส่ชุดอะไรนุ่มร่าม จูบไม่ถนัด”

เข่าบน เพราะชุดที่เธอสวม แม้จะทำให้เธอสวยและน่ารักมาก แต่มันก็ปกปิดเนื้อตัวมากจนเขาจับเนื้อตัวของเธอไม่สะดวก

“ฟรังก์แต่งตัวไปก็ดูฟรังก์”

“ของพี่ พี่หวง”

“ก็อย่าบนฟรังก์ลึเคะ ฟรังก์มาหาพี่เสื้อ ก็ต้องแต่งตัวมิดชิด แต่พอเจอกันแล้ว ฟรังก์ตามใจพี่เสื้อ”

หญิงสาวอ้วนเขา ชายหนุ่มเลื่อนปากขึ้นไปหอมแก้มเธอ แล้วก็ไ้ริมหวีปากร้อนผ่าวไปตามแนวทางของคนสวยบนटक

“อาบน้ากับพี่นะ พี่เลอะทั้งตัว”

“ค่ะ ฟรังก์ตามใจพี่เสื้อ”

ไม่ตามใจเขา ฟองฟ้าจะไปตามใจใคร เธออยากให้เขาได้ตั้งใจ เสื้อใต้ชวนเธออาบน้าตอนสิบโมงเช้า หญิงสาวก็ยินดีที่จะอาบน้ากับเขา ชายหนุ่มหอมแก้มนุ่มอีกฟอด เขาจับเธอถอดเสื้อผ้า ฟองฟ้าก็ช่วยเขา ถอด ถอดให้เธอแล้วก็ถอดให้เขา และชายหนุ่มก็เดินแก้ผ้าไปหยิบเอา ผ้าถูงสำหรับให้ฟองฟ้าสวมอาบน้ามาช่วยสวมให้ฟองฟ้า

ห้องน้าของเสื้อใต้เป็นห้องน้าสำหรับทำธุระหนักเบาเท่านั้น ส่วนที่อาบน้าอยู่ข้างบ้าน ชายหนุ่มมีเื่องสำหรับใส่น้าตั้งอยู่บนพื้นปูน และมีก๊อที่ต่อมาใ้เื่องง่ายๆ ไม่ต้องกังวลว่าจะมีใครมองเห็น เพราะกำแพงเหล็กซึ่งสูงมากเป็นกำแพงกั้นบริเวณบ้านของเขา

หากจะมีใครสักคนมาเห็น ก็คงเป็นโตมรที่มีสิทธิ์เดินเข้าออก ในบริเวณอยู่กับบริเวณบ้านด้านใน แต่โตมรไม่เคยมาอยู่ที่บ้านของเสื้อใต้ เวลาที่ฟองฟ้ามา เพราะฉะนั้นต่อให้เป็นเวลากลางวันแบบนี้ ฟองฟ้าก็ไม่ต้องกังวลว่าจะมีใครมาเห็น

หญิงสาวสวมผ้าถูงปิดบังเรือนกาย คนที่สวมให้ก็คือเสื้อใต้

เพราะเธอสวมเองไม่เป็น ชายหนุ่มมีเก้าอี้ไม่อยู่ตรงที่อาบน้ำ เขาก็ลากมานั่ง แล้วก็จับเธอนั่งคร่อมบนตัวเขา บนตัวของเสื่อใต้ปราศจากเสื้อผ้า เขาหนุ่มห่มผ้าอย่างมั่นใจ

“พะ...พี่เสื่อ”

“ไม่ต้องห้าม เข้าแล้วออกยาก”

ชายหนุ่มหอมแก้มเธอพอดีใหญ่ ฟองฟ้าเบียดตัวเข้าไปหาเขา ชบหน้าเกยคางลงบนบ่าแข็งแกร่งของชายหนุ่ม สองมือโอบกอดเขาแนบแน่น

“ฝรั่ง มะ...ไม่ได้จะห้ามเสียหน่อย”

“นั่นก็ตรงอย่างเดียวพอ”

“คนบ้า”

ฟองฟ้าบ่นไปอย่างนั้นเอง เสื่อใต้ไม่สนใจเวลา กลางวันแสดๆแบบนี้เขาก็ยังกล้าทำ เธอนั่งคร่อมหันหน้าเข้าไปหาเขา ผ้าถุงเล็กชิ้นและใต้ผ้าถุงนั้น ร่างกายของทั้งคู่กำลังเกี่ยวพันกันอย่างลึกซึ้ง

“อะไร ร่างกายก็ต้อนรับพี่ดีนี่ ปากด้นบ่น”

“พี่เสื่อนะ กลางวันแบบนี้ก็ยังไม่เว้น”

“ทุกทีก็ทำกันกลางวัน”

ชายหนุ่มหอมแก้มเธอ ทั้งคู่มีอะไรกันตอนกลางวัน เพราะเป็นช่วงเวลาที่ฟองฟ้ามาหาเขาได้ สองแขนของเขาทอดกระชับร่างหนุ่ม

“คนบ้านี้”

“ไม่มีอะไรจะพูด ก็บอกให้ตรงอย่างเดียวง”

เขาขยับร่างกาย สะโพกของเขายกขึ้นลง พลอยดันร่างกายของเธอให้ยกขึ้นลงบนตัวเขาไปด้วย ฟองฟ้าเริ่มจับจิ้งหะได้ หญิงสาวกอดเขาแน่นขึ้น เท้าขยับหาที่วางบนเก้าอี้ แล้วก็ยกตัวขึ้นลงตอบโต้การเคลื่อนไหวของเสื่อใต้

เธอคร่ำครวญเรียกขานเขาพี่คะพี่ซา เสียงหวานละมุนของ

หญิงสาวทำให้เขาพึงพอใจ เลือไ้รู้ลึกซึ้งอีกเต็ม เมื่อเธอแสดงออกให้เห็นชัดเจนว่าเธอหลงเขาถึงขนาดไหน ฟองฟ้าควบคุมร่างกายของตัวเองไม่ได้เลย เมื่อเขาจัดการเติมเต็มความรัญจวนเข้าสู่ร่างกายของเธอเพื่อกระตุ้นให้เธอร้อนขึ้นเรื่อยๆ

“ดีฝรั่ง”

ชายหนุ่มโอบกอดเธอ หญิงสาวก็กอดตอบเขา สองร่างเคลื่อนไหวรับกันอย่างรู้ใจ รู้จังหวะว่าจะทำอะไรถึงจะเอาใจอีกฝ่ายได้ถูกจุด

“พี่เลือนะ ทำให้ฝรั่งก็ใจแตก”

“แตกกับพี่คนเดียวพอนะ”

“ฝรั่งง่ายกับพี่เลือนคนเดียววนะคะ”

ฟองฟ้าอ้อนเขา ชายหนุ่มจูบขมับเธอ เขาเป็นคนแข็งกระด้างไม่ค่อยพูดอะไรหวานๆ นักรอค ต่อให้เขาพูดหวานกับเธอ แต่เมื่อออกจากปากของเลือนไ้ก็ยิ่งแตกต่างจากคำพูดที่ออกจากปากของผู้ชายคนอื่น ซึ่งฟองฟ้าเคยได้ยิน แต่เธอก็รักเขามาก

“ยื่นดีกว่า”

เลือนไ้ไม่รอให้ฟองฟ้าออกความคิดเห็น เขายกตัวเธอขึ้นยื่นฟองฟ้าไม่หวังเลยว่าเขาจะทำเธอร่วงจากมือ เพราะไวใจในตัวเขา ชายหนุ่มกอดรัดเธอ ยกบันท้ายเธอให้แนบติดกับตัวเขา ปมของผ้าถุงที่พันไว้คลายออกจากกัน ร่วงลงไปกองอยู่บริเวณบันเอนวของหญิงสาว แต่ไม่มีใครสนใจกับมัน

ร่างเกือบเปลือยของเธอเคลื่อนไหวแนบชิดกับร่างกายของคนรัก ปากหนุ่มคร่ำครวญเรียกร้องความเร่าร้อนจากเขา ซึ่งเลือนไ้ก็จัดการตอบสนองให้เธออย่างถึงอกถึงใจ และเอาใจเธอทุกท่วงทำนองพิศواسที่หญิงสาวต้องการจากเขา

“พี่เลือนขา พี่เลือนของฝรั่ง”

ชายหนุ่มลตไ้ใบหน้าลง มุดศีรษะเข้าไปหาสองปทุมถันอวบอัด

ชาวห้อง เขาหลงใหลมันมาก ริมฝีปากของเขาเคลือบเกล็ดสีใก้ล้ซิด และร่างกายก็เคลื่อนไหวไม่ได้หยุด ฟองฟ้าใจแทบขาด ร่างกายร้อนผ่าวด้วยความปรารถนา แต่หญิงสาวก็ไม่ต้องการให้เขาหยุด

ฟองฟ้ามีความสุขกับการที่เขาเคลื่อนไหวครอบครองเธอ หญิงสาวกอดเขาแน่นขึ้น นิ้วสวดยจิกลงบนปากกว้าง เธอตอบรับทุกความปรารถนาที่ชายหนุ่มมอบให้เธอ นอกจากนี้หญิงสาวก็ยังคืนความเร้าร้อนให้แก่เขาอย่างไม่หวงเหน

“เติมที่เลยฟรังก์ ไม่ต้องกลัวตก”

เสื่อใต้บัญชา ฟองฟ้าก็ตอบสนองของเขาทันที หญิงสาวปล่อยให้ร่างกายของเธอเคลื่อนไหวตอบรับท่วงทำนองพิศวาสของชายหนุ่ม เธอหลับหูหลับตาคร่ำครวญ ไบหน้าสวดยหวานแห่งนงเงยขึ้น คีระชะสายสะบัดไปมา

“ฟรังก์อยากเอาใจพี่เสื่อ”

“เอาใจพี่เลย เอาใจพี่ให้หนัก”

ชายหนุ่มดึงคีระชะขึ้น แล้วก็กดปากลงบนแก้มนิ่ม เขาหอมแก้มเธอซ้ำๆ ในขณะที่ร่างกายก็บิดอัดเข้าหากันอย่างไม่มีใครยอมใคร

